

ΗΛΙΑΣ ΗΛΙΑΔΗΣ

ΜΙΣΤΗ

ΚΟΙΤΩΝΤΑΣ
ΤΟΝ ΑΘΡΑΤΟ

ΠΙΣΤΗ
ΚΟΙΤΩΝΤΑΣ
ΤΟΝ
ΑΟΡΑΤΟ

Περιεχόμενα

Πρόλογος	3
1. Η Καλή Μαρτυρία	9
2. Κατανοώντας τη Δημιουργία	12
3. Η Αληθινή Λατρεία	16
4. Περί της Αρπαγής	20
5. Ευαρεστώντας Τον Θεό	25
6. Ο Φόβος Του Κυρίου	30
7. Κάλεσμα Σε Υπακοή	34
8. Πίστη Για Να Γεννήσεις... ..	39
9. ...Και Πίστη Για Να Πεθάνεις!	43
10. Σε Ποιον Ανήκεις;	47
11. Το Πάσχα	51
12. Το Βάπτισμα	56
13. Πνευματικός Πόλεμος	60
14. Αποφεύγοντας Την Κρίση	72
Επίλογος	77

Πρόλογος

"Εστιν δε πίστις ελπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων έλεγχος ου βλεπομένων." Εβραίους ια:1

Τι είναι η πίστη; Ενα από τα πιο ακανθώδη ζητήματα στο Χριστιανικό -και όχι μόνο- κόσμο, που έχει δεχτεί αναρίθμητες ερμηνείες και για το οποίο έχουν γίνει ατέρμονες συζητήσεις. Ομως τελικά έχουμε μπορέσει να εξηγήσουμε την πίστη; Η αλήθεια είναι ότι απόλυτα δεν την έχουμε ερμηνεύσει και -κατά τη γνώμη μου- ούτε θα το καταφέρουμε ποτέ! Ο λόγος; Ο ίδιος που δε μας έχει επιτρέψει να εξηγήσουμε την έννοια της αγάπης (με την οποία η Χριστιανική πίστη είναι αλληλένδετη). Είναι δύο από τα σημαντικότερα -αν όχι τα σημαντικότερα- χαρακτηριστικά της ίδιας της φύσης του Θεού. Και ποιος μπορεί να εξηγήσει τον Παντοδύναμο; Σίγουρα κανείς. Το Θεό μπορείς να Τον γνωρίσεις, αλλά όχι να Τον εξηγήσεις.

Ετσι λοιπόν ξαναερχόμαστε στο αρχικό μας ερώτημα με μια άλλη προσέγγιση. Αν δε μπορούμε να ερμηνεύσουμε ακριβώς την έννοια της πίστης τότε υπάρχει άλλος τρόπος να την γνωρίσουμε; Η απάντηση εδώ είναι "Ναι!" Αν μπορούμε να γνωρίσουμε το Θεό τότε σίγουρα μπορούμε να γνωρίσουμε και τα χαρακτηριστικά Του γνωρίσματα. Και τα κυριότερα είναι αγάπη και πίστη.

Στην προς Εβραίους επιστολή υπάρχει ο μοναδικός ορισμός της πίστης που μπορούμε να βρούμε μέσα σε ολόκληρη την Αγία Γραφή. Και ακόμη κι εκεί η πίστη δεν ορίζεται σαν φιλοσοφική έννοια, αλλά σαν βιωματική εμπειρία. Δηλαδή αυτό που βλέπουμε σ' αυτό το σύντομο

ορισμό είναι το αποτέλεσμα της εφαρμοσμένης πίστης και όχι αυτή καθαυτή η βαθύτερη ουσία της. Ομως χάρη σ' αυτό τον υπέροχο μέσα στη λακωνικότητά του ορισμό βρίσκουμε, αν τον μελετήσουμε, εκπληκτικές έννοιες που μας οδηγούν στο να καταλάβουμε την ύπαρξη και τη λειτουργία της αληθινής πίστης στη ζωή μας.

Στο εδάφιο με το οποίο ξεκινήσαμε λέει ότι η πίστη είναι υπόσταση. Τι σημαίνει όμως αυτό; Η λέξη υπόσταση στα ελληνικά σημαίνει τη φύση ενός πράγματος, τη δυνατότητά του να υφίσταται αυθύπαρκτα, με δύο λόγια να είναι. Ο Θεός λέει: "Εγώ είμαι!" και αυτό είναι το τέλος κάθε αντίρρησης ή αμφιβολίας. Μ' αυτό λέει, "Υπάρχω, Υφίσταμαι, Έχω υπόσταση." Κατά τον ίδιο τρόπο και η πίστη, σαν χαρακτηριστικό του Θεού, υφίσταται. Το εδάφιο λέει ότι είναι η υπόσταση αυτών που ελπίζουμε. Και εδώ υπεισέρχεται το νόημα της βιβλικής ελπίδας. "Πίστις, ελπίς, αγάπη", οι τρεις μεγάλες βιβλικές αρετές (Α Κορινθίους ιγ:13).

Η βιβλική ελπίδα δεν έχει καμία σχέση με αυτό που οι άνθρωποι θεωρούν σαν ελπίδα. Η βιβλική ελπίδα δε λέει: "ελπίζω ότι ίσως γίνει αυτό -αλλά μπορεί και να μη γίνει". Η βιβλική ελπίδα έχει βεβαιότητα. Είναι το αποτέλεσμα της εκκλήτησης ενός ειλικρινούς ανθρώπου προς ένα σώζοντα Θεό. Και εκεί είναι που έρχεται η πίστη του Θεού και δίνει υπόσταση σ' αυτή την ελπίδα. Της δίνει ουσία και έννοια. "Έχετε πίστη Θεού" (Μάρκος ια:22) είχε πει ο Ιησούς στους μαθητές Του δηλώνοντας έτσι το είδος της πίστης που πρέπει να έχουμε αλλά και από Ποιον προέρχεται.

Τι κάνει λοιπόν αυτή η πίστη; Ελέγχει αυτά που δε βλέπουμε ακόμα. Οχι μόνο τους δίνει υπόσταση, αλλά τα θέτει κάτω από τον έλεγχό της. Και ξέρουμε πως όταν κάτι ελέγχεται από κάποιον αυτός ο κάποιος μπορεί να το κάνει ότι θέλει. Η πίστη δηλαδή μας δίνει τον έλεγχο πάνω σ' αυτά που ακόμη δεν έχουμε δει να γίνονται και παράλληλα τα φέρνει στην ύπαρξη δίνοντάς τους ουσία και υπόσταση.

Πώς όμως έρχεται η πίστη; Βέβαια καλό θα είναι να κατανοήσουμε ότι η πίστη είναι δώρο του Θεού, αποτέλεσμα της πολυειδούς χάριτος και του ελέους Του προς εμάς. "Κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι, δια της πίστεως. Κι αυτό δεν είναι από εσάς. Θεού το δώρον, δια να μη καυχηθεί τις" (Εφεσίους β:8). Ομως αυτό το δώρο πώς ακριβώς έρχεται στη ζωή μας;

Στην προς Ρωμαίους ι:17 λέει: "Άρα η πίστις εξ' ακοής η δε ακοή δια ρήματος Θεού." Στα ελληνικά όταν λείπει το ρήμα από μια πρόταση -όπως στο παραπάνω εδάφιο- εννοείται σαν ρήμα το "εστί". Έτσι το εδά-

φιο λέει ότι η πίστη είναι ("υπάρχει", "υφίσταται" διότι αυτή είναι η έννοια του "είμαι") χάρη στην ακοή του ρήματος του Θεού.

Πολύ συχνά -και λανθασμένα- έχει ερμηνευτεί η λέξη "ρήμα" απλά σαν λόγος, όμως κάτι τέτοιο απέχει πολύ από του να είναι σωστό. Το ρήμα, σε κάθε γλώσσα, δεν είναι μία απλή λέξη, αλλά το ενεργό μέρος του λόγου που δίνει υπόσταση και νόημα σε μία πρόταση. Χωρίς το ρήμα μία πρόταση απλά δεν υφίσταται. Μέσα στη Βίβλο οι έννοιες "λόγος" και "ρήμα" ξεχωρίζονται. Με τη λέξη "λόγος" εννοούνται γενικότερα ο γραπτός λόγος, οι νόμοι, οι διατάξεις και το θέλημα του Θεού. Με τη λέξη "ρήμα" όμως εννοείται ο ζωοποιημένος από το Αγιο Πνεύμα λόγος του Θεού που δίνεται προς τον καθένα προσωπικά για να του δώσει την πίστη του Θεού. Γιατί ο ζωντανός λόγος του Θεού πάει χέρι-χέρι με την πίστη του Θεού.

Πρέπει να καταλάβουμε ότι ο Θεός μας δεν είναι νεκρός. Δε μας άφησε μόνο τη Διαθήκη Του για να γνωρίζουμε το θέλημά Του. Είναι ζωντανός και μας μιλάει για να γνωρίσουμε Αυτόν και να έχουμε την πίστη και τη δύναμη που αυτή δίνει για να εκτελέσουμε το θέλημά Του. Αλλιώς δεν έχει νόημα απλά να προσπαθούμε. Μόνοι μας δε θα πετύχουμε τίποτα. Απλά θα πέσουμε σε ένα στείρο νόμο που θα προσπαθούμε να εκτελέσουμε μόνοι μας χωρίς επιτυχία. Γιατί "το γράμμα θανατώνει, το δε Πνεύμα ζωοποιεί" (Β Κορινθίους γ:6).

Αυτόματα λοιπόν ερχόμαστε σ' ένα συμπέρασμα. Αν η πίστη έρχεται από ένα ζωντανό Θεό που μιλάει και ζωοποιεί το γραπτό λόγο Του, τότε για να έχω πίστη πρέπει να έχω ρήμα. Και για να έχω ρήμα πρέπει ο Κύριος να μου μιλήσει. Και για να τον ακούσω να μου μιλάει πρέπει να έχω σχέσεις μαζί Του.

Στην προς Εβραίους ια:6 λέει: "Χωρίς δε πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήση τις εις αυτόν. Διότι ο προσερχόμενος εις τον Θεόν πρέπει να πιστεύει ότι είναι και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας Αυτόν". Σ' αυτό το εδάφιο βλέπουμε πώς ο Θεός θέλει τις σχέσεις μας μαζί Του. Ο Θεός θέλει να Τον πλησιάζουμε και να Τον εκζητούμε με μία πεποίθηση: την πεποίθηση ότι θα μας μιλήσει, θα μας απαντήσει, θα μας ανταμοίψει για την εκζήτησή μας. Οπως το λέει ξεκάθαρα, θα μας δώσει μισθό για την εκζήτησή μας.

Εδώ μπαίνει το μέρος και η ευθύνη του ανθρώπου. Από όσα είπαμε μέχρι τώρα μπορεί να φάνηκε ότι τα πάντα τα κάνει ο Θεός όμως δεν είναι ακριβώς έτσι. Ο Θεός δίνει, αλλά ο άνθρωπος έχει τη θέληση και την επιλογή. Η επιθυμία της εκζήτησης του Θεού είναι επιλογή του ανθρώπου και όχι του Θεού. Ο Κύριος μας παρακινεί, μας προτρέπει,

ζωοποιεί κάτι μέσα μας για να μας κάνει να Τον εκζητήσουμε, αλλά η ανταπόκριση προέρχεται από εμάς και είναι αποκλειστικά δική μας επιλογή. Δεν είμαστε μαριονέτες και ο Θεός δε μας θέλει έτσι.

Ας θυμηθούμε τη χήρα με τον άδικο κριτή (Λουκάς ιη:2) και θα δούμε ότι η γεμάτη πίστη επιμονή ανταμείβεται. "Αιτείτε και θέλει σας δωθεί, ζητείται και θέλετε ευρεί, κρούετε και θέλει ανοιχθεί εις εσάς" (Ματθαίος ζ:7). Εχουμε ακούσει πολλές φορές αυτά τα εδάφια. Εχουμε όμως προσέξει το στοιχείο της επιμονής και της υπομονής που εμπεριέχουν μέχρι την επίτευξη του σκοπού;

Συνεχίζοντας σ' αυτή τη μικρή εισαγωγή ερχόμαστε σ' ένα άλλο ερώτημα που αυτόματα γεννιέται: "Αυξάνεται η πίστη; Κι αν ναι πώς γίνεται αυτό;"

Στο κατά Λουκά ευαγγέλιο στο ιζ:5 οι απόστολοι λένε στον Κύριο: "Αύξησον εις ημάς την πίστιν" (για την ακρίβεια το αρχαίο πρωτότυπο λέει: "πρόσθεσε πίστη σ' εμάς"). Και ο Κύριος τους απαντά με μια παραβολή που λέει: "ποιος από εσάς όταν έχει ένα δούλο που εργάζεται στον αγρό, θα Τον αφήσει όταν έλθει στο σπίτι να ξεκουραστεί και δε θα του πει υπηρέτησέ με να φάω και να πιω και, αφού τελειώσεις τότε πήγαινε να ξεκουραστείς. Μήπως χρωστάει χάρη ο κύριος στο δούλο του επειδή έκανε αυτό που έπρεπε; Δε νομίζω. Έτσι κι εσείς να λέτε "αχρείοι δούλοι είμαστε" όταν κάνετε όλα όσα σας έχω πει να κάνετε."

Πολλοί παρομοιάζουν το δούλο με την πίστη που πρέπει να την εξασκούμε για να αυξηθεί. Ομως εγώ νομίζω ότι υπάρχει ένα ακόμα βαθύτερο νόημα εδώ. Ο Κύριος λέει: "έτσι κι εσείς" παρομοιάζοντας εμάς με το δούλο της παραβολής και συμβουλευοντάς μας να λέμε ότι είμαστε εμείς αχρείοι δούλοι που εκτέλεσαν τα διαταχθέντα προς αυτούς. Αυτό σημαίνει ότι ο δούλος της παραβολής είμαστε εγώ κι εσύ που υπηρετούμε στον αγρό (έργο του Κυρίου) αλλά και στο σπίτι (λατρεία προς τον Κύριο).

Ο Κύριος θέλει και τα δύο από εμάς. Στον "αγρό" δεν υπηρετούμε τον Κύριο. Υπηρετούμε τους ανθρώπους, τον κόσμο και εργαζόμαστε για τον Κύριο. Στο "σπίτι" όμως (στο χώρο όπου λατρεύουμε τον Κύριο) υπηρετούμε τον Κύριο και προσφέρουμε σ' Αυτόν τη λατρεία. Στο σπίτι όπου υπηρετούμε τον Κύριο, είναι το μέρος όπου Εκείνος θα μας μιλήσει και θα μας δώσει οδηγίες και για τον αγρό της επόμενης μέρας.

Στις Πράξεις ιη:2 λέει για την πρώτη αποστολή του Παύλου όπου ήσαν μαζεμένοι στην Αντιόχεια ο Παύλος και ο Βαρνάβας μαζί με άλλους: "Και ενώ υπηρέτουν εις τον Κύριον και ενήστειον είπεν το Πνεύμα το Αγιο.....". Στο τέλος μένει για μας η ταπεινότητα που θα μας

φυλάξει και θα μας κρατήσει μακριά από την υπερηφάνεια "αχρείοι δούλοι είμεθα". Πρέπει να προσέχουμε πάρα πολύ την επιτυχία, τη δύναμη και τη δόξα.

Η αληθινή πίστη φαίνεται από τον τρόπο που ενεργείται και όχι από τα αποτελέσματα μόνο. "Διότι η πίστη ημών είναι δι' αγάπης ενεργουμένη" (Γαλάτες 6:6). Είναι σύνηθες φαινόμενο εμείς οι άνθρωποι να κοιτάμε στα αποτελέσματα της πίστης ή αυτού που αποκαλούμε ή θεωρούμε ως πίστη, αλλά πολλές φορές, αν εξετάσουμε προσεκτικά μια περίπτωση, θα δούμε να ξεχυλίζει η καύχηση, η αλαζονεία, η υπερηφάνεια και να λείπει το "αχρείοι δούλοι". Να λείπει το κυριότερο συστατικό της αληθινής θεϊκής πίστης που είναι η ενεργούμενη και ενεργητική φανέρωση της αγάπης του Θεού.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός είναι το σημαντικότερο παράδειγμα του πώς ενεργεί η αληθινή πίστη κι ο αληθινά πιστός. Το κίνητρο της αληθινής πίστης είναι η αγάπη για το Θεό και για το συνάνθρωπο και τίποτε άλλο.

Στην Παλαιά Διαθήκη, στο βιβλίο των Αριθμών υπάρχει η γνωστή ιστορία της αποστασίας του Ισραήλ που ο Θεός έστειλε τα φαρμακερά φίδια και τους δάγκωναν. Ο Μωϋσής μεσίτευσε υπέρ του λαού και ο Θεός του είπε να στήσει ένα πάσαλο με το ομοίωμα ενός χάλκινου φιδιού και όποιος κοίταγε σ' αυτό θα σωζόταν και θα θεραπευόταν από το δάγκωμα του φιδιού.

Ξέρουμε ότι για την Καινή Διαθήκη το κρεμασμένο στον πάσαλο χάλκινο φίδι αντιστοιχεί στον εσταυρωμένο Ιησού Χριστό, τον φορτωμένο με την αμαρτία του κόσμου. Και όποιος κοιτάζει με τα πνευματικά μάτια της πίστης προς Αυτόν έχει άφεση αμαρτιών και λύτρωση από τα δεσμά της αμαρτίας και του θανάτου. Αυτό κάνει η πίστη στη ζωή μας. Παίρνει τα μάτια μας από τον εαυτό μας και τα προβλήματά του και τα προσηλώνει πάνω σ' ένα Θεό γεμάτο έλεος, αγάπη κι ενδιαφέρον που είναι έτοιμος να μας λυτρώσει την κάθε στιγμή.

Η πνευματική ακοή του ρήματος του Θεού μας δίνει την πνευματική όραση της πίστης -της αληθινής βιβλικής πίστης- που κοιτάζει με ειρήνη, εμπιστοσύνη και βεβαιότητα στον αόρατο κόσμο που όμως γι' αυτήν είναι ορατός και κατανοητός.

Σ' αυτή τη μελέτη θα εξετάσουμε από κοντά το ενδέκατο (1α) κεφάλαιο της προς Εβραίους επιστολής και -στο φως των όσων είπαμε- θα δούμε τι αποτελέσματα έχει η πίστη για μας και πόσο απαραίτητη είναι η αληθινή βιβλική πίστη για τη ζωή ενός Χριστιανού.

I

Η Καλή Μαρτυρία

"Διότι δια ταύτης έλαβον καλήν μαρτυρίαν οι πρεσβύτεροι". Εβραίους ια:2

ΕΧΕΤΕ σκεφτεί ποτέ ότι η πίστη μιλάει; Και μάλιστα αποτελεσματικότερα απ' ότι μιλάει το στόμα και εκφραστικότερα από την έκφραση που προσφέρουν οι λέξεις; Το έργο ενός ανθρώπου φανερώνει τη ζωή του και μαρτυρεί γι' αυτήν σαν ανοιχτό βιβλίο. Ένα βιβλίο που διαβάζουν οι άλλοι. Τόσο η παρουσία όσο και η απουσία της πίστης από τη ζωή μας είναι κραυγαλέα.

Ας θυμηθούμε την επιστολή του Ιακώβου στο σημείο εκείνο που λέει, "Τι το όφελος αδελφοί μου εάν λέγη τις ότι έχει πίστιν και έργα δεν έχει, μήπως δύναται η πίστις να σώσει αυτόν;" (Ιάκ.β:14). Και συνεχίζει ο Ιάκωβος την επιστολή του για να δείξει ότι, στην ουσία, η αληθινή πίστη δεν είναι τόσο πολύ επίδειξη λόγων, όσο επίδειξη έργων -και μάλιστα έργων αγάπης. Φαίνεται πως και τότε, στην πρώτη εκκλησία, όπως και σήμερα, οι άνθρωποι είχαν αρχίσει να δίνουν υπερβολική σημασία στα λόγια σε σημείο που να παραμελούν τα έργα.

Θέλω εδώ να δώσω ένα ενδιαφέρον παράδειγμα από την Παλαιά Διαθήκη που ίσως να μην του έχουμε δώσει αρκετή σημασία αλλά δείχνει τη διαφορά του αληθινά πιστού από τον θρησκευόμενο.

Σ' αυτό το σημείο ο προφήτης Ηλίας έχει φτάσει στο τέλος της διακονίας του και πρόκειται ν' αρπαχτεί στον ουρανό από το Θεό. Αρχίζει λοιπόν, ακολουθούμενος από τον Ελισαιέ, να κάνει ένα παράξενο και φαινομενικά ανούσιο ταξίδι από τα Γάλγαλα στη Βαιθήλ, από κει στην Ιεριχώ, κι από κει στον Ιορδάνη όπου και τελικά θα αρπαγεί. Σε κάθε πόλη, σταματούσαν τον Ελισαιέ κάποιοι μαθητευόμενοι προφήτες -οι λεγόμενοι "υιοί των προφητών"- και του έλεγαν: "Το ξέρεις ότι σήμερα ο Κύριός σου (ο Ηλίας) θα αρπαχθεί πάνω από το κεφάλι σου;" Ο Ελισαιέ το ήξερε όπως κι εκείνοι αλλά η διαφορά ήταν ότι ο Ελισαιέ ακολουθούσε τον Ηλία.

Και οι άλλοι θα μπορούσαν να το κάνουν αλλά δεν το έκαναν. Μάλιστα ο Ελισαιέ τους έλεγε "Κι εγώ το ξέρω αυτό σωπάστε". Αυτό που βλέπω εγώ σ' αυτό το περιστατικό είναι ότι ο αληθινά πιστός δε λέει πολλά -κάνει πολλά. Το αποτέλεσμα ήταν ότι ο Ελισαιέ πήρε το χρίσμα τη στιγμή που οι άλλοι κάθονταν και κοιτάγαν.

Σήμερα έχουμε την τάση να προσέχουμε ανθρώπους που μιλούν πολύ και λένε ωραία πράγματα και πολλές φορές παρασυρόμαστε από αυτούς. Ομως μια προσεχτική παρατήρηση στη ζωή και το έργο τους θα μας αποκαλύπτε πολλά για την αυθεντικότητα των λόγων τους. Ο Κύριος Ιησούς είπε ότι θα γνωρίσουμε ένα δέντρο από τον καρπό του και όχι από τα φύλλα του. Θυμηθείτε το περιστατικό με τη συκιά που ο Κύριος καταράστηκε γιατί είχε πολλά φύλλα και καθόλου καρπό. Πολλά λόγια, καθόλου έργα. Αυτό συμβαίνει όταν κάποιος δεν είναι ενωμένος με τον Κύριο -δεν παράγει καρπό. Και, όπως είπαμε, η πίστη είναι αποτέλεσμα σχέσης και ένωσης με Αυτόν που την παρέχει.

Στο κεφάλαιο ια της προς Εβραίους λέει: "Δια πίστεως ο Αβελ προσέφερε καλύτεραν θυσίαν παρά τον Κάϊν, δια της οποίας εμαρτυρήθει ότι ήτος δίκαιος, επειδή ο Θεός έδωκε μαρτυρίαν περί των δώρων αυτού και δι' αυτής (της μαρτυρίας) καίτοι αποθανών, έτι λαλεί" (εδάφιο 4).

Βλέπουμε και πάλι εδώ ότι η προσφορά, η θυσία που έκανε ο Αβελ με πίστη μαρτύρησε για αυτόν ότι ήταν δίκαιος. Βλέπουμε ότι αυτό που έκανε ο Αβελ μαρτύρησε γι' αυτόν. Και όχι μόνο τούτο, αλλά και ο Θεός ο ίδιος μαρτύρησε γι' αυτόν σαν να επισφράγιζε αυτό που έκανε και έτσι, αν και ο Αβελ πέθανε, το έργο του ακόμα μιλάει και μαρτυρεί γι' αυτόν.

Είναι ενδιαφέρον να προσέξουμε ότι αν πρόκειται να κάνουμε κάτι στη ζωή μας που να θέλουμε να μείνει ακόμη και αφού πεθάνουμε και να μιλάει για μας, πρέπει να είναι έργο πίστεως -πίστεως στο Θεό που μας καλεί.

Έτσι μπορούμε να καταλάβουμε τι σημαίνει το εδάφιο με το οποίο ξεκινήσαμε. Η αληθινή πίστη θα δώσει τη μαρτυρία της στο έργο σου και καρπό πραγματικό στη ζωή σου και θα αφήσει μνημείο για σένα ακόμη και αφού πεθάνεις γιατί άλλοι θα διηγούνται αυτά που έκανες και θα εμπνέονται από την αληθινή πίστη που φωτοβολούσε στη ζωή σου. Γιατί όταν ο Κύριος είπε να είμαστε φως του κόσμου, δεν εννοούσε με τα λόγια μας, αλλά με τη ζωή μας.

Κλείνοντας αυτό το κεφάλαιο θέλω να αναφέρω κάτι που είχε πει ο Φραγκίσκος της Ασίζης και που είναι ενδεικτικό της αληθινής Χριστιανικής ζωής. Είχε πει: "Όλοι μας πρέπει να κηρύττουμε το ευαγγέλιο στους άλλους και που και που να τους λέμε και μερικά λόγια." Ας μην ξεχνάμε ότι ο Χριστός κηρύττεται καλύτερα όταν τον φοράμε.

II

Κατανοώντας τη Δημιουργία

"Δια πίστεως εννοούμεν ότι οι αιώνες εκτίσθησαν με το λόγο (ρήμα) του Θεού ώστε τα βλεπόμενα δεν έγιναν εκ των φαινομένων." Εβραίους ια:3

Τα αποτελέσματα της πίστης στη ζωή ενός ανθρώπου είναι πολλά και ποικίλα και μελετώντας το ενδέκατο κεφάλαιο της προς Εβραίους επιστολής μπορούμε να πάρουμε καταπληκτικά μαθήματα πάνω στην επενέργεια της πίστης στη ζωή μας.

Θα παρατηρήσουμε ότι το πρώτο αποτέλεσμα της πίστης είναι στο μυαλό του ανθρώπου. Ξαφνικά αρχίζει να καταλαβαίνει και να φωτίζεται. Πράγματα που μέχρι πριν ήσαν μυστηριώδη και γριφώδη, ξαφνικά αρχίζουν να αποκτούν ξεκάθαρο σχήμα και μορφή. Αρχίζουμε να έχουμε αυτό που λέμε αποκάλυψη. Το μυαλό μας -μετά την αναγέννηση του πνεύματός μας δια της πίστεως στη σταυρική θυσία και την ανάσταση του Ιησού Χριστού- έχει αποκτήσει νέες δυνατότητες που δεν τις είχε ποτέ πριν. Αυτό συμβαίνει γιατί η γνώση μας έρχεται με έναν καινούριο τρόπο πέρα από αυτόν της εμπειρίας που μέχρι πρότινος είχαμε συνηθίσει. Εχουμε την εξ' αποκαλύψεως γνώση. Τη γνώση που δεν αποκτάται από την παρατήρηση ή την εμπειρία αλλά δίνεται αποκλυπτικά από το Πνεύμα του Θεού δια του Λόγου του Θεού και μέσα από την πίστη μας σ' Εκείνον.

Ας πάρουμε το παράδειγμα που μας δίνει ο συγγραφέας της προς Εβραίους στο εδάφιο με το οποίο ξεκινήσαμε. Η αποκάλυψη που υπάρχει σ' αυτό είναι κάτι παραπάνω από εκπληκτική.

Εχετε αναρωτηθεί ποτέ γιατί ο συγγραφέας γράφει ότι με το ρήμα -τον δι' Αγίου Πνεύματος ζωοποιημένο Λόγο του Θεού- σχηματίστηκαν οι αιώνες δηλαδή ο χρόνος και όχι ο χώρος; Εγώ αναρωτήθηκα πολλές φορές. Μέχρι που άρχισα να συνδυάζω και να θυμάμαι αυτά που είχα μάθει ότι οι επιστήμονες είχαν ανακαλύψει σχετικά με τη δημιουργία του σύμπαντος.

Για να μη μακρυγορώ θα πω ότι σήμερα οι επιστήμονες που ασχολούνται με την κβαντομηχανική, την αστροφυσική και άλλους κλάδους που έχουν να κάνουν με τη δημιουργία και την προέλευση της ύλης και του σύμπαντος, συμφωνούν σε ένα πράγμα: το πρώτο πράγμα που δημιουργήθηκε από τη μεγάλη έκρηξη ή ότι άλλο ήταν αυτό που έφερε τον κόσμο σε δημιουργία, ήταν ο χρόνος -οι αιώνες. Ο χρόνος είναι αυτός που δίνει νόημα και υπόσταση και στο χώρο. Ο μεγάλος φυσικός Αλμπερτ Αϊνστάιν ήταν ο πρώτος που αντιλήφθηκε αυτές τις αρχές και έθεσε τα θεμέλια της σύγχρονης φυσικής με τις ανακαλύψεις του. Μάλιστα συνήθιζε να λέει χαρακτηριστικά: "Ο Θεός δεν παίζει ζάρια" δηλαδή δεν αφήνει τίποτε στην τύχη. Φαίνεται πως μέσα από την επιστημονική του έρευνα είχε ανακαλύψει πράγματα που είναι θεμελιώδεις αρχές της δημιουργίας του Θεού. Ο χρόνος είναι τόσο σημαντικό, που στην πραγματικότητα όποιος τον ελέγχει ελέγχει και το χώρο. Και εμείς ξέρουμε Ποιος ελέγχει το χρόνο.

Ο Θεός σαν αιώνιος Θεός που είναι, κατοικεί έξω από το χρόνο γιατί η αιωνιότητα είναι αυτή ακριβώς η απουσία χρόνου. Γι' αυτό και ξεκάθαρα μας λέει: "Εγώ Είμαι ο Ων και ο Ήν και ο Έρχόμενος, ο Παντοκράτωρ" (Αποκάλυψη α:8). Προσέξτε εδώ τη σύνδεση της εξουσίας Του πάνω στο χρόνο όπου έχει ταυτόχρονα και τις τρεις διαστάσεις -παρελθόν, παρόν και μέλλον- στα χέρια Του και έτσι ελέγχει και τα πάντα -το χώρο, την ύλη, το σύμπαν τη δημιουργία.

Θα πω μια υπόθεση. Πιστεύω πως όταν ο Αναστημένος Ιησούς εμφανιζόταν στους μαθητές Του μέσα από τους τοίχους χωρίς να είναι απλά ένα πνεύμα αλλά μια ύπαρξη με σάρκα κι οστά, ήταν γιατί είχε πια περάσει εκεί που βρισκόταν και πριν έλθει στη γη -είχε περάσει στην αιωνιότητα και ο χώρος δεν είχε καμιά δέσμευση γι' Αυτόν.

Ας έλθουμε όμως πάλι στο θέμα του μυαλού που φωτίζεται μέσω της πίστεως στο Θεό και το Λόγο Του. Ο συγγραφέας λέει ότι διαπίστεως εννοούμε το πώς έγινε η δημιουργία. Ενα από τα σημαντικότερα

ερωτήματα του ανθρώπου είναι: "ποιος είμαι, από πού ήρθα και πού πηγαίνω, πώς δημιουργήθηκα τα πάντα γύρω μου;"

Ο κάθε πιστός Χριστιανός ασχέτως μορφωτικού επιπέδου δέχεται και πιστεύει αυτό που ο λόγος του Θεού λέει για τη δημιουργία, δέχεται την ιστορία του Αδάμ και της Εύας, δέχεται την ιστορία της πτώσης των πρώτων ανθρώπων. Από την άλλη μεριά αυτή η ιστορία για έναν μη πιστό είναι ένα ωραίο παραμύθι που μπορεί να το θεωρεί καλό για μικρά παιδιά αλλά όχι για μεγάλους. Ποια είναι η διαφορά; Η διαφορά μεταξύ των δύο αυτών ανθρώπων είναι η πίστη. Ακούστε τι λέει ο Λόγος του Θεού:

Α Κορινθίους β:12, 14-16

12. ΑΛΛ' ΗΜΕΙΣ ΔΕΝ ΕΛΑΒΟΜΕΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΑΛΛΑ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ ΕΚ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΔΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕΝ ΤΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΧΑΡΙΣΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΗΜΑΣ.....

14. Ο ΦΥΣΙΚΟΣ ΟΜΩΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΕΝ ΔΕΧΕΤΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΜΩΡΙΑ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΔΕΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΙ ΑΥΤΑ ΔΙΟΤΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΣ ΑΝΑΚΡΙΝΟΝΤΑΙ.

15. Ο ΔΕ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΑΝΑΚΡΙΝΕΙ ΜΕΝ ΠΑΝΤΑ ΑΥΤΟΣ ΔΕ ΥΠ' ΟΥΔΕΝΟΣ ΑΝΑΚΡΙΝΕΤΑΙ.

16. ΔΙΟΤΙ ΤΙΣ ΕΓΝΩΡΙΣΕ ΤΟΝ ΝΟΥΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΩΣΤΕ ΝΑ ΔΙΔΑΞΕΙ ΑΥΤΟΝ; ΗΜΕΙΣ ΟΜΩΣ ΕΧΟΜΕΝ ΝΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Νομίζω ότι μετά από όσα είπαμε, τα παραπάνω εδάφια είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτικά. Φαίνεται καθαρά ότι ο φυσικός (μη αναγεννημένος) άνθρωπος δε μπορεί να εννοήσει αυτά που λέει ο λόγος του Θεού γιατί δεν υπάρχει σ' αυτόν η πίστη που θα τον βοηθήσει να αντιληφθεί την αλήθεια του Θεού. Από την άλλη, ο πνευματικός (αναγεννημένος) έχει το νου του Χριστού. Βλέπουμε ότι αυτό που κάνει η πίστη σε μας και μας κάνει να αντιλαμβανόμαστε τις αιώνιες αλήθειες της Γραφής είναι ότι αλλάζει το σαρκικό μας φυσικά σκεπτόμενο νου και τον κάνει "νου του Χριστού" ικανό να δέχεται και να κατανοεί την αποκαλυπτική γνώση που δίνει το Αγίο Πνεύμα του Θεού.

"Ωστε τα βλεπόμενα δεν έγιναν εκ φαινομένων". Ενα σημαντικό λάθος που κάνουν οι άνθρωποι σήμερα όταν δε θέλουν να δεχτούν το Θεό σαν αρχή των πάντων, είναι ότι προσπαθούν να εξηγήσουν τα φαινόμενα από τα φαινόμενα. Μ' αυτό θέλω να πω ότι προσπαθούν να

εξηγήσουν τη δημιουργία που υπάρχει γύρω τους από αυτά που βλέπουν. Κάνουν το λάθος να θεωρούν την ύλη σαν πρωταρχικό αίτιο και αρχή των πάντων και εκεί είναι που μπλέκονται και φτάνουν σε αδιέξοδα στις θεωρίες τους. Ακόμη οι άνθρωποι προσπαθούν να εξηγήσουν το κάθε κακό που συμβαίνει γύρω τους και εν γένει στην ανθρωπότητα με αιτίες που άπτονται του φυσικού κόσμου χωρίς να αντιλαμβάνονται και να καταλαβαίνουν ότι η αρχή και η αιτία των πραγμάτων ξεκινάει από τον πνευματικό και όχι το φυσικό κόσμο.

Για παράδειγμα η Γραφή λέει ότι: "όταν λέγωσιν ειρήνη και ασφάλεια τότε έρχεται επ' αυτούς αιφνίδιος όλεθρος....." (Α Τιμόθεον ε:3). Οι προσπάθειες των ανθρώπων για ειρήνη -όπως είναι γνωστό- καταλήγουν σχεδόν πάντα σε αποτυχία, όλεθρο, πολέμους, καταστροφές. Η αιτία βρίσκεται στο ότι δε θέλουν να καταλάβουν πως η αιτία των διαφόρων καταστάσεων είναι πνευματική και δε μπορεί να αντιμετωπιστεί με φυσικούς τρόπους και μεθόδους. Γι' αυτό η Γραφή λέει ότι τα βλεπόμενα δεν έγιναν εκ των φαινομένων. Εμείς όμως, όσοι πιστεύουμε στο Χριστό, έχουμε το νου του Χριστού και για μας είναι εύκολο να αντιληφθούμε την αιτία των καταστάσεων και να την αντιμετωπίσουμε κατάλληλα.

Ετσι λοιπόν, είδαμε τι κάνει η πίστη στο μυαλό μας γιατί αυτό είναι το κυριότερο εργαλείο μας στην αντιμετώπιση του φυσικού κόσμου και με αυτό παίρνουμε όλες τις αποφάσεις μας στη ζωή. Και έχει μεγάλη σημασία να παίρνουμε σωστές αποφάσεις.

III

Η Αληθινή Λατρεία

"Δια πίστεως ο Αβελ προσέφερε καλύτεραν θυσίαν παρά τον Κάϊν, δια της οποίας εμαρτυρήθη ότι ήτο δίκαιος επειδή ο Θεός έδωκε μαρτυρία περί των δώρων αυτού, και δι' αυτής καίτοι αποθανών, έτι λαλεί." Εβραίους ια:4

"Δια πίστεως ο Αβραάμ, ότε εδοκιμάζετο, προσέφερε τον Ισαάκ, και τον μονογενήν αυτού προσέφερεν εκείνος όστις ανεδέχθη τας επαγγελίας προς τον οποίον ελαλήθη ότι εν Ισαάκ θέλει κληθεί εις σε σπέρμα, συλλογισθείς ότι ο Θεός δύναται και εκ νεκρών να ανεγείρει, εξ' ων και έλαβεν αυτόν όπίσω παραβολικώς." Εβραίους ια:17-19

Η λέξη "λατρεία" είναι μια λέξη αρκετά παρεξηγημένη στους σημερινούς καιρούς. Είναι μια έννοια που δυστυχώς έχει διαστρεβλωθεί αρκετά και τελικά έχει καταλήξει σε μια έννοια με πολύ μεγάλη διαφορά από το πραγματικό νόημά της. Αυτό είναι ένα από τα πιο πονηρά έργα του διαβόλου και εξυτηρετεί πάρα πολύ καλά τους σκοπούς του που είναι το να απομακρύνει τη λατρεία από το πρόσωπο του Θεού και να τη στρέψει προς τον ευατό του. Ας δούμε όμως πρώτα τις επικρατέστερες έννοιες που υπάρχουν για τη λέξη αυτή σήμερα.

Κατ' αρχήν, στον κόσμο, η λέξη χρησιμοποιείται με την έννοια της μεγάλης αγάπης προς κάποιον. Αν και δεν είναι απόλυτα λάθος αυτό, κρύβει ωστόσο μέσα του μια μεγάλη πλάνη: η "αγάπη" αυτή στρέφεται τις περισσότερες φορές σε πρόσωπα, ζώα ή πράγματα και ποτέ σ' Αυτόν που ανήκει και μόνο -το Δημιουργό και Κύριο των πάντων Θεό. Πολύ εύκολα ακούγεται στον κόσμο η φράση "σε λατρεύω" αλλά ποτέ δε στρέφεται προς το σωστό αποδέκτη -τον Κύριο.

Από την άλλη, στην ανατολική ορθόδοξη και τη δυτική καθολική εκκλησία, η λατρεία αναφέρεται στις διάφορες ιεροτελεστίες της λειτουργίας των δογμάτων αυτών. Λέγοντας "λατρεία και λατρευτική ζωή και εκδήλωση" εννοούν ένα σύνολο άνευ ουσίας και κενών περιεχομένου ιεροτελεστιών που έχουν κατά μεγάλο μέρος μαγική-μυστικιστική μορφή και οδηγούν τον κόσμο στη δεισιδαιμονία και όχι στην αληθινή πίστη.

Τέλος, σε άλλες εκκλησιαστικές κινήσεις, η λατρεία έχει την τάση να ενσωματωθεί σαν έννοια με την υμνωδία και μάλιστα ενός συγκεκριμένου τύπου ύμνων που ονομάζονται "λατρευτικοί" σε αντίθεση με τους υπολοίπους που λέγονται "δοξαστικοί". Και εδώ υπάρχει μια μεγάλη αλήθεια καθώς θα παρατηρήσουμε μελετώντας τις γραφές, ότι στον ουρανό όλα τα πλάσματα -άγγελλοι και άγιοι- ψάλλουν συνεχώς λατρεύοντας το Θεό. Επίσης ξέρουμε ότι ο πρώτος των αρχαγγέλων -ο Εωσφόρος- ήταν ο αρχιμουσικός, ο αρχάγγελος που ήταν επιφορτισμένος κατεξοχήν με τη λατρεία του Θεού. Όμως ξέρουμε ότι ο Εωσφόρος υπερηφανεύτηκε και έπεσε από τη θέση του χωρίς ωστόσο να χάσει την ικανότητά του ως μουσικού. Υπάρχει μια άλλη μεγάλη αλήθεια εδώ: μπορεί να κάνεις το φαινομενικά σωστό που οδηγεί υποτίθεται στη λατρεία του Θεού και όμως να μη λατρεύεις Αυτόν αλλά τον εαυτό σου. Μοιραία κάποια στιγμή θα πέσεις.

Μετά από όλα αυτά ας έρθουμε στο αρχικό μας ερώτημα: τι είναι η αληθινή λατρεία; Θα μας βοηθήσει το να δούμε πώς εννούσαν τη λατρεία στους αρχαίους χρόνους -στην αυγή της ανθρωπότητας- σύμφωνα με τη Γραφή.

Τα δύο εδάφια με τα οποία ξεκινήσαμε αυτό το κεφάλαιο έχουν μία κοινή λέξη και σκιαγραφούν μία κοινή πράξη: η κοινή λέξη είναι η προσφορά και η κοινή πράξη είναι η θυσία. Ας δούμε αναλυτικότερα όμως το θέμα.

Η ιστορία του Αβελ και του Κάϊν μας είναι γνωστή. Και οι δύο θέλησαν να προσφέρουν θυσία προς το Θεό προκειμένου να του δείξουν τη λατρεία τους. Αυτός ήταν ο τρόπος που ο αρχαίος κόσμος έδειχνε τη

λατρεία του προς το Θεό: με μια πράξη που λέγεται θυσία και είχε να κάνει με τη σφαγή ενός ζώου επάνω στο θυσιαστήριο και το κάψιμό του σαν προσφορά προς το Θεό. Ξέρουμε ότι ο Αβελ προσέφερε ένα αρνί από το κοπάδι του, ενώ ο Κάϊν ένα μέρος από τους καρπούς της γης. Η μεν θυσία του Αβελ έγινε δεκτή από το Θεό, ενώ του Κάϊν η θυσία απερρίφθη. Για ποιο λόγο; Ο λόγος ήταν ένας: υπακοή και παρακοή. Ο Θεός ήθελε η θυσία για την αμαρτία να γίνει με σφαγή ζώου και όχι με χόρτα και ζαρζαβατικά. Ο Αβελ υπάκουσε, ενώ ο Κάϊν παράκουσε.

Και εδώ ο καθένας θα ρωτήσει: "μα είχε τόση σημασία;" Για το Θεό σημασία έχει πρώτα απ' όλα η υπακοή σου και μετά οι ιεροτελεστίες σου. Θυμηθείτε τον Εωσφόρο. Η παρακοή είναι ένδειξη και απόδειξη υπερηφάνειας και επαναστατικότητας. Μια υπερήφανη καρδιά θέλει να πλησιάσει το Θεό με τον τρόπο της και όχι σύμφωνα με τις εντολές Του. Και αυτό ο Θεός το απορρίπτει. Μπορεί να κάνεις τις σπουδαιότερες και πομποδέστερες ιεροτελεστίες (θυμηθείτε το βασιλιά Σαούλ που θυσίασε τα καλύτερα ζώα από τη σφαγή των Αμαληκιτών), μπορεί να πεις τα ωραιότερα τραγούδια αλλά ο Θεός αυτό που θέλει είναι ταπεινή και υπάκουη καρδιά. Γιατί αυτό είναι απόδειξη αληθινής πίστης στο πρόσωπό Του και στο Λόγο Του. Ο βασιλιάς Δαβίδ όταν διέπραξε μοιχεία και φόνο ήξερε τι ζητούσε ο Θεός όταν συνέταξε τον ψαλμό που λέει: "καρδιά καθαρή κτίσε μέσα μου Θεέ και πνεύμα ευθύ βάλε πάλι εντός μου..." (Ψαλμοί νε:10).

Ας πάμε τώρα στον Αβραάμ και τη θυσία του γιου του Ισαάκ. Η ιστορία είναι και πάλι γνωστή. Ο Κύριος εκπλήρωσε την υπόσχεσή Του προς τον Αβραάμ και του έδωσε στα γηρατειά του το γιο της υπόσχεσης, τον Ισαάκ. Μπορούμε όλοι να καταλάβουμε τι θα σήμαινε αυτό το παιδί για το γέρο Αβραάμ. Μέσα από αυτό θα εκπληρώνονταν οι υποσχέσεις του Θεού προς αυτόν. Και όσο πιο γέρος είναι ένας άνθρωπος, τόσο πιο πολύ συνδέεται με ένα μικρό παιδί που μάλιστα συμβαίνει να είναι και "σαρξ εκ της σαρκός" του. Το παιδί αυτό για τον Αβραάμ δεν ήταν ένα απλό παιδί, ήταν η προέκταση του Αβραάμ προς το μέλλον. Ετσι λοιπόν, τι ποιότητα χαρακτήρα και τι μέγεθος πίστεως μπορεί να είχε ένας άνθρωπος σαν τον Αβραάμ ώστε να υπακούσει σε μια καθόλα παρανοϊκή εντολή; "Πήγαινε να θυσιάσεις το γιο σου το μονάκριβο που τόσο πολύ αγαπάς". Ο Θεός ήξερε τι σήμαινε για τον Αβραάμ αυτό το παιδί.

Οι περισσότεροι από εμάς σήμερα, αν ακούγαμε μια τέτοια εντολή -και μάλιστα μέσα στον ύπνο μας- θα τη διώχναμε σαν κακό όνειρο ή θα επιτιμούσαμε το διάβολο στην καλύτερη περίπτωση. Όμως ο Αβρα-

άμ ήξερε Ποιος του είχε μιλήσει. Τον γνώριζε σ' όλα του τα χρόνια. Μέσα από μια ζωή θυσιών και πιστής παρακολούθησης και εκτέλεσης του θελήματος του Κυρίου είχε μάθει ν' ακούει τη φωνή Του και να την ξεχωρίζει χωρίς καμιά αμφιβολία. Είχε θυσιάσει παιδί κι άλλη φορά όταν -με εντολή του Θεού και πάλι- είχε διώξει τον Ισμαήλ και την Αγαρ στην έρημο υπακούοντας στη θέληση του Κυρίου του.

Ετσι, όταν έφτασε στο σημείο να υψώσει το μαχαίρι ενάντια στο δεμένο και ξαπλωμένο πάνω στα ξύλα της φωτιάς Ισαάκ, ήταν σαν να τον είχε σκοτώσει πράγματι. Για το γέρο Αβραάμ ο θάνατος του παιδιού είχε έλθει λίγο πριν το μαχαίρι μπηχτεί στη σάρκα Του, λίγο πριν η φωνή του Θεού μιλήσει. Γι' αυτό ο συγγραφέας της προς Εβραίους λέει ότι τον έλαβε πίσω από τους νεκρούς παραβολικά. Δηλαδή όταν μίλησε ο Κύριος ο Ισαάκ αναστήθηκε μέσα στην καρδιά του Αβραάμ γιατί γι' αυτόν ήταν σαν να είχε ήδη πεθάνει.

Η Γραφή λέει ότι και ο Αβελ και ο Αβραάμ δικαιώθηκαν ενώπιον του Θεού για την πίστη που έδειξαν σ' αυτές τους τις θυσίες. Και πράγματι είναι έτσι. Κάθε άνθρωπος που με πίστη υπακούει το θέλημα του Θεού και προσφέρει σ' Αυτόν τον εαυτό του σαν "θυσία ζώσα, αγία, ευάρεστο" (Ρωμαίους ιβ:2) είναι αληθινός λατρευτής του Θεού και δικαιώνεται ενώπιόν Του. Γιατί ο Θεός μας έσωσε μέσω της θυσίας του Ιησού Χριστού για να ζήσουμε μια ζωή λατρείας προς Αυτόν γιατί γι' αυτό είμαστε πλασμένοι.

Πράγματι η λατρεία είναι αγάπη γιατί υπαγορεύεται από την υπέρτατη αγάπη προς τον Κύριο και Σωτήρα μας που πρώτος μας αγάπησε. Πράγματι έχει να κάνει με τη μουσική και την υμνωδία μας γιατί ο αληθινός λατρευτής θέλει να ψάλλει συνεχώς προς τον Κύριό Του. Ομως πάνω απ' όλα είναι τρόπος ζωής, μιας ζωής θυσιών και αληθούς προσκύνησης προς τον Ενα και Μοναδικό, Αυτόν που όλη η κτίση προσκυνεί και λατρεύει.

IV

Περί της Αρπαγής

"Δια πίστεως μετετέθη ο Ενώχ δια να μη είδη θάνατον και δεν ευρίσκετο διότι μετέθεσεν αυτόν ο Θεός επειδή προ της μεταθέσεως αυτού εμαρτυρήθη ότι ευηρέστησεν εις τον Θεόν." Εβραίους ια:5

Πριν προχωρήσουμε στο να μελετήσουμε αυτό το ενδιαφέρον εδάφιο, πιστεύω ότι θα ήταν χρήσιμο να δούμε το αντίστοιχο περιστατικό όπως παρουσιάζεται στη Γένεση γιατί θα μας δώσει ακριβέστερα την εικόνα που περιγράφει ο συγγραφέας της προς Εβραίους ειστολής.

Γένεσις ε:22

22. Και περιεπάτησεν ο Ενώχ μετά του Θεού αφού εγέννησε τον Μαθουσάλα τριακόσια έτη και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας.

23. Και έγιναν πάσαι αι ημέραι του Ενώχ τριακόσια εξήκοντα πέντε έτη.

24. Και περιεπάτησεν ο Ενώχ μετά του Θεού και δεν ευρίσκετο πλέον διότι μετέθεσεν αυτόν ο Θεός.

Βλέπουμε λοιπόν ότι υπήρξε ένας άνθρωπος ονόματι Ενώχ (που σημαίνει "αφιερωμένος") ο οποίος περπάτησε μαζί με το Θεό. Και τι σημαίνει ότι περπάτησε μαζί με το Θεό; Πώς μπορεί ένας απλός θνητός να περπατήσει μαζί με τον αιώνιο, αθάνατο Θεό; Και τι θα έκανε έναν άνθρωπο να ξέρει ότι πράγματι περπατά με το Θεό; Γιατί το πρώτο που λέει το εδάφιο είναι αυτό: "περπάτησε ο Ενώχ με το Θεό". Και το αναφέρει σαν το κύριο προσόν του ανθρώπου αυτού. Μήπως ήταν και το μοναδικό; Πάντως ήταν αυτό που τον έκανε να αφήσει ένα όνομα που θα μνημόνευαν οι κατοπινές γεννιές. Ας δούμε όμως τι σημαίνει περπατώ με το Θεό.

Κατ' αρχήν, το όνομα αυτού του ανθρώπου είναι ένα δείγμα, μας δίνει κάποιο στοιχείο. Ενώχ = αφιερωμένος. Αρα, αυτό που ο άνθρωπος αυτός είχε και το αντανakλούσε το όνομά του ήταν αφιέρωση. Ήταν αφιερωμένος. Και τι σημαίνει αφιέρωση; Η αφιέρωση πάει πάντα χέρι-χέρι με τη σχέση. Αυτός που είναι αφιερωμένος είναι αφιερωμένος σε κάποια σχέση που έχει με κάποιον άλλο. Αρα ο Ενώχ ήταν αφιερωμένος σε κάποια σχέση και απ' ότι φαίνεται, η σχέση του αυτή ήταν με το Θεό. Είχε μια ζωή αφιέρωσης, ζούσε μια ζωή αγιότητας. Γιατί και ο Θεός είναι ένας Άγιος Θεός και κάποιος που δε ζει μια ζωή αγιότητας δε μπορεί να Τον πλησιάσει καν, πόσο μάλλον να περπατήσει μαζί Του. "Άγιοι γίνεσθε διότι εγώ είμαι Άγιος" (Α Πέτρου α:16) λέει ο Κύριος. Παρατήρησε το "γίνεσθε" σαν μία συνεχή πορεία και όχι απλά σαν ένα στιγμιαίο γεγονός.

Αριθμοί 5:8

8.πάσας τας ημέρας της αφιερώσεως αυτού είναι άγιος εις τον Κύριον.

Βλέπουμε ότι ο Κύριος μας θεωρεί άγιους ενώπιόν Του για όσο καιρό είμαστε αφιερωμένοι σ' Εκείνον. Και έτσι μπορούμε να δούμε ποιος είναι ο κυριότερος -αν όχι ο μοναδικός- τρόπος να γίνουμε άγιοι: η αφιέρωση. Οπότε χρήσιμο θα είναι να δούμε τι σημαίνει αφιέρωση.

Αφιέρωση στην πραγματικότητα σημαίνει την ιεροποίηση -αν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ο όρος- ενός προσώπου, πράγματος, σχέσης. Αφιερώνω κάτι σημαίνει το κάνω ιερό. Του προσδίδω μια ιερότητα που δεν είχε πριν. Και κάτι ακόμα. Αφιερώνω κάτι σημαίνει δεν μου ανήκει πια. Γι' αυτό και όποιος αφιερώνει τον εαυτό του πρέπει να ξέρει ότι δεν του ανήκει πια ο εαυτός του αλλά ανήκει σ' αυτόν ή σ' αυτό που αφιερώθηκε. Ετσι, όταν κάποιος αφιερώνεται στον Θεό ανήκει πια στο Θεό. Αυτό σημαίνει ότι είναι ιδιοκτησία του Θεού και πρέπει να υπα-

κούει πια ολοκληρωτικά σ' Αυτόν στον οποίο ανήκει. Αυτότελικά σημαίνει η λέξη "άγιος".

Πώς όμως θα αφιερωθεί κάποιος στο Θεό αν δεν εμπιστεύεται απόλυτα σ' Αυτόν; Εδώ υπεισέρχεται η έννοια της πίστης. Αυτός που πιστεύει στο Θεό αφιερώνεται στο Θεό γιατί ξέρει ότι δεν υπάρχει τίποτε σημαντικότερο από το Θεό. Και αυτός που αφιερώνεται στο Θεό ξέρει ότι πρέπει να εκτελεί το θέλημα του Θεού πάντα. Και καθώς εκτελεί το θέλημα του Θεού όπως ο Θεός του το αποκαλύπτει μέσα από τον ζωοποιημένο από το Αγιο Πνεύμα Λόγο Του, ξέρει ότι περπατά με το Θεό.

Και τότε ο Θεός ευαρεστείται μαζί του. Χαίρεται με τα παιδιά Του όταν Τον εμπιστεύονται, αφιερώνονται, υπακούουν, εκτελούν το Θέλημά Του και περπατούν μαζί Του. Γιατί, "ο αγαπών τον Θεόν γνωρίζεται υπ' αυτού" (Α Κορινθίους η:3). Επειδή ο Θεός μας έχει καλέσει σε μια οικογένεια, σε μια σχέση, σε μια γνωριμία και όχι σε μια θρησκεία. Και ποια είναι τα αποτελέσματα της έλλειψης γνωριμίας;

Ματθαίος ζ:22,23

22. Πολλοί θέλουσιν ειπί προς εμέ εν εκείνη τη ημέρα, Κύριε, Κύριε, δεν προεφητεύσαμεν εν τω ονόματί σου και εν τω ονόματί σου εξεβάλλομεν δαιμόνια και εν τω ονόματί σου εκάμομεν θαύματα πολλά;

23. Και τότε θέλω ομολογήσει προς αυτούς ότι, ποτέ δεν σας εγνώρισα φεύγετε απ' εμού οι εργαζόμενοι την ανομίαν.

Ματθαίος κε:11,12

11. ...ύστερον δε έρχονται και αι λοιπαί παρθένοι λέγουσαι, Κύριε, Κύριε, άνοιξον εις ημάς.

12. Ο δε αποκριθείς είπεν, αληθώς σας λέγω, δεν σας γνωρίζω.

Είναι φανερή η επιθυμία του Κυρίου για γνωριμία με αυτούς που θέλουν να είναι παιδιά Του. Και, όπως φαίνεται, σημασία δεν έχει το πόσα κάνουμε για τον Κύριο ακόμη και αν κάνουμε θαύματα μεγάλα. Αυτό που έχει σημασία είναι να είμαστε μέσα στο θέλημά Του. Γιατί οτιδήποτε είναι έξω από το θέλημά Του είναι ανομία μπροστά στα μάτια Του.

Ας δούμε όμως τι αποτελέσματα έχει η αφιέρωση πάνω σ' αυτόν που αφιερώνεται:

Ωσηέ θ:10

10. Εύρηκα τον Ισραήλ ως σταφυλήν εν ερήμω, είδον τους πατέρας σας ως τα πρωτογέννητα της συκής εν τη αρχή αυτής, αλλ' αυτοί υπήγον προς τον Βέελ-φεγώρ και αφιερώθησαν εις την αισχύνην και έγειναν βδελυκτοί καθώς το αντικείμενον της αγάπης αυτών.

Όπως φαίνεται από το παραπάνω εδάφιο, αυτοί που προσκολήθηκαν στα βδελύγματα έγιναν και οι ίδιοι βδελυκτοί. Αρα και αυτοί που προσκολούνται και αφιερώνονται στο Θεό, θα γίνουν σαν κι Εκείνον στο χαρακτήρα. Έτσι εξηγείται η φράση, "γίνεσθε λοιπόν μιμηταί του Θεού ως τέκνα αγαπητά" (Εφεσίους ε:1). Για να γίνεις λοιπόν μιμητής, σύμμορφος με τον Θεό, αυτό που χρειάζεται είναι να του αφιερωθείς με όλη σου την καρδιά. Και τότε θα το πετύχεις.

Παροιμία ια:3

3. Αφιέρωνε τα έργα σου εις τον Κύριον και αι βουλαί σου θέλουσι στερεωθεί.

Η αφιέρωση της ζωής μας, των έργων μας των πράξεών μας στον Κύριο έχει σαν αποτέλεσμα αυτά που κάνουμε να είναι άγια. Αφιερώνοντας το δρόμο μας στον Κύριο στερωνόμαστε και αυτά που κάνουμε δε γίνονται εις μάτην "διότι μάταιος δεν είναι ο κόπος μας εν Κυρίω" (Α Κορινθίους ιε:58).

Πράξεις κ:32

32. Και τώρα αδελφοί σας αφιερώνω εις τον Θεόν και εις τον λόγον της χάριτος αυτού όστις δύναται να εποικοδομήση και να δώση εις εσάς κληρονομίαν μεταξύ πάντων των ηγιασμένων.

Ποια είναι η μεγαλύτερη κληρονομιά των αγίων; Που τους οδηγεί η αφιέρωσή τους; Μα στο ίδιο μέρος που οδήγησε και τον Ενώχ. Δίπλα στον Θεό. Ο Κύριος δε βλέπει την ώρα να αρπάξει τους δικούς Του. Να έρθει να τους απολυτρώσει και να τους φέρει κοντά Του για να έχει την αιώνια συντροφιά τους. Είναι πολύτιμοι για τον Κύριο αυτοί που Τον αγαπούν, αυτοί που του έχουν αφιερώσει τη ζωή τους, αυτοί που τον

υπακούουν και που το κάνουν επειδή Τον πιστεύουν - Τον εμπιστεύονται.

Γι' αυτό πρέπει να καταλάβουμε ότι της ασπαγής προηγείται η αφιέρωση που έχει σαν αποτέλεσμα τον αγιασμό, διότι χωρίς τον αγιασμό "ουδείς θέλει ιδεί τον Θεόν" (Εβραίους 1β:14).

V

Ευαρεστώντας Τον Θεό

*“Χωρίς δε πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήσει τις εις Αυτόν, διότι ο προσερχόμενος εις τον Θεόν πρέπει να πιστεύει ότι είναι και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας Αυτόν.” Εβραϊ-
ους ια:6*

Τι ευαρεστεί το Θεό; Και πόσο δύσκολο είναι να το αποκτήσεις και να Του το προσφέρεις; Οι θρησκείες όλων των εποχών σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης έχουν ένα σκοπό. Ένα στόχο. Όλες τους οι προσπάθειες επικεντρώνονται γύρω από ένα κύριο θέμα. Την ευαρέσκεια, την ευχαρίστηση, της εκάστοτε θεότητας. Για το λόγο αυτό έχουν επινοηθεί τελετές διαφόρων ειδών. Από θυσίες ζώων ή και ανθρώπων, μέχρι ό,τι άλλο μπορεί να βάλει ο νους του ανθρώπου.

Ο φόβος του θανάτου, ή ανασφάλεια του αύριο, η άγνοια του υπερφυσικού, η δεισιδαιμονία και πάνω απ' όλα η άγνοια του αληθινού Θεού, έκαναν τον άνθρωπο να είναι εύκολο θήμα των διαφόρων επιτήδων και εκμεταλευτών ή, ακόμα χειρότερα, εύκολη λεία πονηρών πνευμάτων. Αυτό το τελευταίο το λέω επειδή -κατά τη γνώμη μου - τελετές που περιλαμβάνουν την ανθρωποθυσία σαν εξιλασμό μιας

θυμωμένης θεότητας δεν προέρχονται από ανθρώπινο νου, αλλά από δαιμονική εισήγηση και επιρροή.

Όμως το ερώτημα μένει, οι άνθρωποι παραμένουν δυστυχείς και υπόδουλοι στο φόβο και τη δεισιδαιμονία ακόμα και σήμερα. Κοιτάχτε την "προοδευμένη" κοινωνία μας. Στην αυγή της τρίτης χιλιετίας μετά Χριστόν, ο άνθρωπος ανακαλύπτει ότι και η επιστήμη δεν είναι η απάντηση. Δεν μπορεί να τον καλύψει, ούτε και να ηρεμήσει τις μεταφυσικές του ανησυχίες. Αυτό θα το δούμε αν κοιτάξουμε με τι ρυθμό αυξάνουν οι αγγελίες για κάθε είδους μέντιουμ, παραψυχολόγους, καφετζούδες, αστρολόγους, οι κάθε είδους παραψυχολογικές ομάδες, οι κινήσεις της Νέας Εποχής, ακόμα και η σατανολατρεία.

Ο άνθρωπος, φοβάται. Ο άνθρωπος ψάχνει. Ο άνθρωπος επιθυμεί να μάθει. Και η ερώτηση μένει αναπάντητη. Τι ευαρεστεί το Θεό; Πώς αποκτάται η ειρήνη στην ψυχή και το μυαλό; Τα ερωτήματα είναι τα ίδια από την αυγή της ανθρωπότητας. Όσο κι αν θέλουμε να τα σπρώξουμε στην άκρη του μυαλού μας και να πούμε πως δεν υπάρχουν, πως είναι παιδικοί φόβοι, πως η επιστήμη έχει όλες τις απαντήσεις, αυτά είναι εκεί. Και εμφανίζονται κάθε φορά που θα συμβεί το αναπάντεχο. Ενα ατύχημα - τι να 'φτεξε; Ενας θάνατος -πού να είναι τώρα; Μία σοβαρή ή ανίατη αρρώστια -τι θα κάνουμε τώρα;

Ευαρεστείται ο Θεός; Ακούει ο Θεός; Πλησιάζεται ο Θεός; Μήπως αυτά συνέβησαν γιατί δεν είμαστε αρκετά καλοί και δεν είναι ευχαριστημένος; Οι ερωτήσεις, οι αμφιβολίες, σαν πολυβόλο μέσα στο μυαλό μας. Τα συναισθήματά μας, μια τρικυμισμένη θάλασσα. Ο πόνος, πολλές φορές αβάσταχτος.

Υπάρχει όμως η απάντηση. Είναι μέσα στην Αγία Γραφή. Στην Καινή Διαθήκη. Το παράδειγμα το έδωσε ο Ενας και Μοναδικός -ο Ιησούς Χριστός. Και η απάντηση ήλθε από τον ουρανό: "Ούτος είναι ο Υιός Μου ο αγαπητός εις τον οποίον ευηρεστήθην" (Ματθαίος γ:17, ιζ:5). Ο Ιησούς ήξερε πώς να ευχαριστήσει τον Πατέρα. Χωρίς τελετές, χωρίς θυσίες, χωρίς θρησκείες. Ας δούμε αυτά τα δύο περιστατικά.

Στο ένα ο Ιησούς εμφανίζεται στον Ιορδάνη ποταμό όπου ο Ιωάννης ο βαπτιστής βάπτιζε το λαό. Και πηγαίνει να βαπτιστεί κι Εκείνος. Ο Ιωάννης τον βλέπει από μακριά, τον αναγνωρίζει και λέει στον κόσμο: "Δεν είμαι εγώ. Να! Αυτός που περιμένετε. Να! ο αμνός του Θεού που θα σηκώσει την αμαρτία του κόσμου. Να! ο αναμάρτητος." Και τότε, δοκίμασε τη μεγαλύτερη έκπληξη της ζωής του. Ο αναμάρτητος, Αυτός που θα σηκώσει την αμαρτία του κόσμου, έρχεται να βαπτιστεί. Έρχεται να λάβει βάπτισμα μετανοίας!!!

Του Ιωάννη θα πρέπει να του σηκώθηκαν ακόμη και οι τρίχες της προβιάς που φόραγε. "Κύριε, κάποιος λάθος έγινε. Εσύ πρέπει να με βαπτίσεις κι όχι εγώ Εσένα. Εσύ είσαι ο αναμάρτητος, εγώ χρειάζομαι βάπτισμα μετανοίας." Όμως ο Ιησούς ήξερε να ευαρεστεί και ήθελε να ευαρεστεί τον Πατέρα. Εις πείσμα των ανθρώπινων απόψεων, ακόμη κι αν προέρχονταν από το μεγαλύτερο των μέχρι τότε προφητών, τον Ιωάννη το Βαπτιστή.

"Αφησε να εκπληρώσουμε τη δικαιοσύνη του Θεού. Η δικαιοσύνη του Θεού λέει Εγώ να βαπτιστώ. Η δικαιοσύνη η δική σου Ιωάννη, λέει εσύ να βαπτιστείς. Ασε να πράξουμε το θέλημά Του." Πώς ευαρεστείται ο Θεός; Κάνε το θέλημά Του, εκπλήρωσε τη δικαιοσύνη Του, δείξε Του εμπιστοσύνη.

Ο Ιησούς ήταν άσπιλος, άμωμος, αναμάρτητος. Ο Ιωάννης το αναγνώρισε αυτό. Ήταν εύκολο να το δεχθεί και το πλήθος. Ο Ιωάννης ήταν ο κήρυκός τους, ότι τους έλεγε θα το δέχονταν. Τι θαυμάσια ευκαιρία για να ξεκινήσεις μια επίγεια διακονία! Παίρνεις τη διακονία του άλλου και μάλιστα με την έγκρισή του! Όμως για τον Ιησού Χριστό σημασία είχε ο Πατέρας και η εκπλήρωση της δικαιοσύνης Του.

Πόσοι από μας σήμερα δε θα άδραχναν μια τέτοια ευκαιρία; Θέλει αληθινό μεγαλείο για να υποταχθείς στους κατωτέρους σου! Ο Ιησούς βαπτίστηκε βάπτισμα μετανοίας όπως όλοι οι άλλοι και μετά έφυγε μόνος όπως είχε έρθει μόνος. Με μια διαφορά όμως: είχαν ανοίξει οι ουρανοί!

Πόσες φορές είμαστε κοντά στην ευαρέσκεια του Θεού προς το πρόσωπό μας, πόσες φορές είμασταν κοντά στο ν' ανοίξουν οι ουρανοί πάνω από το κεφάλι μας κι όμως το χάσαμε. Χάσαμε τη μεγάλη ευκαιρία γιατί διαλέξαμε λάθος προτεραιότητες. Κάναμε λάθος επιλογές. Ακολουθήσαμε τη σάρκα που θέλει δόξα από τους ανθρώπους και αφήσαμε τη δόξα που δίνει ο Θεός. "Πώς μπορείτε σεις να έχετε πίστη που ζητάτε τη δόξα ο ένας απ' τον άλλο και όχι τη δόξα που δίνει ο μόνος Θεός;" (Ιωάννης ε:44). Ας πάμε όμως στην άλλη εικόνα.

Ο Ιησούς συζητάει με τους μαθητές Του: "Ποιος λένε οι άνθρωποι ότι είμαι;" "Ο Ηλίας, ο Ιωάννης, κάποιος από τους προφήτες." ήταν η απάντηση. "Κι εσείς;" ρωτάει πάλι ο Κύριος. "Ο Χρισμένος που ήλθε από το Θεό, ο Μεσσίας". Ήταν η εμπνευσμένη από το Θεό απάντηση του Πέτρου.

Την άλλη μέρα τους παίρνει μαζί Του για να πάνε να προσευχηθούν. Θα ήταν λογικό να πάνε στη συναγωγή να προσευχηθούν. Η στο ναό. Εκεί προσευχόταν όλος ο κόσμος. Εκεί μπορούσες να δείξεις την

ευσέβειά σου. Αυτό έκαναν και οι φαρισαίοι, οι γραμματείς, οι νομοδιδάσκαλοι. Τουλάχιστον ας πήγαιναν σε καμμιά πλατεία. Στην κορφή του βουνού όμως; Τι δουλειά είχανε στην κορφή του βουνού; Επρεπε της προσευχής να προηγηθεί η ορειβασία; Μα όταν θα φτάνανε πάνω θα ήθελαν να ξεκουραστούν κι όχι να προσευχηθούν.

Όμως ο Ιησούς ήθελε να μιλήσει με τον Πατέρα Του κι όχι να κάνει επίδειξη ευσέβειας. Κι όταν θέλεις να μιλήσεις με τον Πατέρα και να σε ακούσει και να επικοινωνήσετε θέλεις να είσαι μόνος. Στην κοινωνία μας πολλές φορές θεωρούμε την προσευχή σαν μια άσκηση θρησκευτικής δεξιοτεχνίας. Μπροστά στους άλλους, ωραία λόγια, σωστά τοποθετημένα, καλά τονισμένα, με στόμφο δοσμένα, βιβλικά στηριγμένα και... κενά περιεχομένου. Χωρίς δύναμη. Χωρίς αυτό το κάτι άλλο που κάνει μια προσευχή όχι μόνο να ακούγεται αλλά να εισακούεται. Όμως αν θέλουμε απαντήσεις πρέπει να καταλάβουμε ότι οι ουρανοί πρέπει ν' ανοίξουν.

Οι ουρανοί άνοιξαν και πάλι και η δόξα του Θεού αναπαύθηκε πάνω στον Ιησού Χριστό. Ο Θεός για άλλη μια φορά εξεδήλωσε την ευαρέσκειά Του και πρόσθεσε κάτι ακόμα "Αυτόν (τον Γιο Μου) να ακούτε" Όσοι Τον ακούμε θα πάρουμε το παράδειγμά Του. Όχι προσευχή για την προσευχή, αλλά προσευχή για την επικοινωνία με το Θεό προκειμένου ν' ανοίξουν οι ουρανοί και να λάβουμε απαντήσεις.

Στο εδάφιο με το οποίο ξεκινήσαμε αυτό το κεφάλαιο λέει ότι χωρίς πίστη δεν ευαρεστείται ο Θεός. Τόσο απλό είναι; Πράγματι ο Θεός δε θέλει πολύπλοκες τελετές και ακριβά αφιερώματα. Θέλει δύο πράγματα:

Να πιστεύεις ότι ο Θεός είναι. Δηλαδή ότι υπάρχει. "Τη σήμερον ημέρα; Που η επιστήμη έχει προοδεύσει τόσο;" Ρωτάνε πολλοί. "Έν έτει 2000;" Δεν καταλαβαίνω τι έχει να κάνει η πρόοδος της επιστήμης ή η χρονολογία με την πίστη στο Θεό. Δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να συγκρούονται. Μήπως γιατί θέλουμε να αποφύγουμε τις ευθύνες μας ενώπιον του Θεού; Γι' αυτό βρίσκουμε δικαιολογίες; Μια τελετή ή ένα τάμα είναι κάτι πιο εύκολο για πολλούς ανθρώπους. Δεν έχει ευθύνες. Όμως ο Θεός ξέρει τι θέλει. "Δε θέλω αυτά που σας ανήκουν, αλλά εσάς τους ίδιους" (Β Κορινθίους ιβ:14). Ο Θεός δε θέλει τα δώρα μας. Θέλει να πιστεύουμε στην γεμάτη ενδιαφέρον για μας ύπαρξή Του.

Να πιστεύεις ότι ο Θεός γίνεται μισθαποδότης σ' αυτούς που Τον εκζητούν. Πολλές φορές δεν πλησιάζουμε καν το Θεό γιατί δεν πιστεύουμε ότι θα ενδιαφερθεί για μας. Δεν πιστεύουμε ότι θα απαντήσει στην εκζήτησή μας. Βρίσκουμε πιο εύκολο να πούμε ότι δεν ενδι-

αφέρεται, ή ότι δεν θέλει ή ότι δεν θα απαντήσει πριν καν Τον πλησιάσουμε. Αυτό όμως Τον θλίβει βαθύτατα. Ο Θεός ευχαρισιέται από αυτούς που Τον πλησιάζουν επειδή πιστεύουν ότι θα τους απαντήσει.

Ο Ιησούς μας άφησε ένα παράδειγμα. Να υπακούς το Θεό άσχετα από τις απόψεις των ανθρώπων όσο ευσεβείς κι αν είναι. Κάνε αυτό που σου μιλάει στην καρδιά σου και όχι αυτό που σου λένε στο μυαλό σου. Μάθε να ζητάς τη δόξα του Θεού και όχι τη δόξα των ανθρώπων. Και θ' ανοίξουν οι ουρανοί για σένα. Ο Θεός θα είναι ευχαριστημένος και θα το δείχνει στη ζωή σου. Θα το μαρτυρά στους άλλους. Όταν προσεύχεσαι, προσευχήσου με σκοπό. Δώσε νόημα στην προσευχή σου. Άσε τις τελετουργίες και μπες στη σχέση. Και θα δεις τη δόξα του Θεού και την απάντηση στις προσευχές σου. Να πιστεύεις ότι ο Θεός υπάρχει και ότι θα ανταμοΐσει την εκζήτησή σου.

"Ουαί εάν δεν επίστευον να ίδω τα αγαθά του Κυρίου εν γη ζώντων." (Ψαλμός κζ:13).

VI

Ο Φόβος Του Κυρίου

"Δια πίστεως ο Νώε, ειδοποιηθείς θεόθεν, περί των μη βλεπομένων έτι, εφοβήθη, και κατεσκεύασεν κιβωτόν προς σωτηρίαν του οίκου αυτού, δι' ης κατέκρινεν τον κόσμον και έγεινεν κληρονόμος της διαπίστεως δικαιοσύνης." Εβραίους ια:7

Ο Θεός ειδοποιεί τους ανθρώπους. Τους προλέγει το μέλλον. Το πρωτότυπο κείμενο χρησιμοποιεί τη λέξη "χρηματισθείς" για την περίπτωση του Νώε. Στους αρχαίους ήταν γνωστή η έννοια του χρησμού. Ήταν η απάντηση των θεών στις ερωτήσεις για το μέλλον. Νομίζουμε πως, επειδή αυτά ήταν απάτες, πως επειδή οι θεοί εκείνοι ήσαν επινοήματα του ανθρώπινου νου, πως επειδή οι περισσότεροι χρησμοί ή μαντείες ήσαν απάτη, άρα το υπερφυσικό δεν υπάρχει. Ο Θεός είναι ένα ψέμμα. Η, αν υπάρχει, δεν μιλάει. Δεν ασχολείται μαζί μας. Δε μας προειδοποιεί για το μέλλον.

Όμως - και πάλι θα το πω - ο Θεός μιλάει. Προειδοποιεί. Τότε γιατί δεν Τον ακούμε; Το κλειδί για την απάντηση βρίσκεται σε μια λέξη του παραπάνω εδαφίου: "εφοβήθη". Το κείμενο και πάλι χρησιμοποιεί μια άλλη λέξη: "ευλαβηθείς". Μια λέξη που είναι σύνθετη και προέρχεται από το ευ, που σημαίνει "καλά", και το λαμβάνω. Λαμβάνω καλώς. Πα-

ίζοντας λίγο με τις λέξεις, μπορούμε να πούμε ότι ο Νώε λάμβανε καλά τα μηνύματα του Θεού - ήταν συντονισμένος.

Αυτή η λέξη λοιπόν αποδίδει καλύτερα το φόβο του Κυρίου. Τι είναι όμως ο φόβος του Κυρίου; Γιατί κάνει τον άνθρωπο να ακούει και μάλιστα να ακούει το Θεό;

Παροιμίες θ:10

10. Αρχή σοφίας, φόβος Κυρίου, και επίγνωσις αγίων, φρόνησις.

Οι αρχαίοι Έλληνες έλεγαν, "η αρχή είναι το ήμισυ του παντός". Και πράγματι είναι έτσι. Αν κάτι καταφέρει και ξεκινήσει, έχει πάρα πολλές πιθανότητες και να τελειώσει. Ο φόβος του Κυρίου εισάγει τον άνθρωπο στην αληθινή σοφία. Είναι η αρχή της σοφίας. Κάνει τον άνθρωπο να αρχίσει το περπάτημά του με το Θεό. Και η διαφορά της σοφίας του Θεού από την ανθρώπινη σοφία είναι ότι η σοφία του Θεού - και κατά συνέπεια κι ο άνθρωπος που την έχει - δεν είναι εγωιστική, δεν επιθυμεί τη δική της δόξα, έχει πραότητα και καλούς καρπούς, δε φιλονικεί για να αποδείξει το δίκιο της, δεν προσβάλλει. Αντίθετα η ανθρώπινη σοφία οδηγεί σε φιλονικίες, διαμάχες και ατέρμονες συζητήσεις γιατί αυτοί που την έχουν προσπαθούν να επιδείξουν την διανοητική τους ανωτερότητα και να φανούν εξυπνότεροι και σπουδαιότεροι από τους άλλους (δες και Ιάκωβο γ:14,15).

Παροιμίες η:13

13. Ο φόβος του Κυρίου είναι να μισή τις το κακόν. Αλαζονείαν και αυθάδειαν και πονηράν οδόν και διευθαρμένο στόμα ΕΓΩ μισώ.

Ο φόβος του Κυρίου είναι μια στάση ζωής. Ένας τρόπος περπατήματος. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο φόβος του Κυρίου είναι ένα διαχρονικό "σαβουάρ βιβρ" (τρόπος που φερόμαστε). Πολλοί θεωρούν ως φόβο Θεού ένα παράλογο τρόπο προς ένα θυμωμένο υπερτατό όν που τους παραφυλάει στη γωνία με μια τεράστια ματσούκα για να τους τιμωρήσει αν αμαρτήσουν. Πόσο έχουμε διατρέψει τις αληθινές έννοιες της Αγίας Γραφής!

Όταν ο απόστολος Παύλος έγραψε στους Εφεσίους "...και μη λυπηείτε το Πνεύμα το Αγιον..." (Κεφ.δ:30) μας συνέδεε κατά ένα τρόπο με το φόβο του Κυρίου. Ελεγε να έχουμε επίγνωση των πράξεών μας γιατί το Πνεύμα του Θεού είναι πολύ ευαίσθητο και εύκολα λυπάται και απο-

στρέφει το πρόσωπό Του από εμάς. Και μετά μπορεί να έλθει κρίση στη ζωή μας. Ο Θεός όμως δεν ξεκινάει με την κρίση. Ξεκινάει με τη συγχώρηση. Επιθυμεί να μας συγχωρήσει. Επιθυμεί να μετανοήσουμε. Γιατί μας αγαπάει.

Ετσι λοιπόν βλέπουμε ότι ο Νώε λόγω του φόβου που είχε για τον Κύριο, άκουσε τον Κύριο όταν του μίλησε. Και μετά τι έκανε; Έκανε κιβωτό για να σωθεί αυτός και η οικογένειά του.

Τι αλήθεια ήταν αυτό που έκανε έναν καθόλα λογικό και καθώς πρέπει άνθρωπο να φτιάξει ένα τεράστιο καράβι πάνω στα βουνά και να διακηρύττει ότι έρχεται το τέλος ενός καθόλα ευημερούντα κόσμου; Και όχι μόνο τούτο, αλλά όταν τελείωσε άρχισε να μαζεύει ζευγάρια από ζώα προκειμένου να τα διασώσει μαζί του. Και ακόμη, άντεξε την καταράκωση της υπόληψής του και τον ονειδισμό των ανθρώπων που ζούσαν στην περιοχή του. Ίσως υπήρξαν στιγμές που έπρεπε να αντιμετωπίσει και αυτή τη δυσπιστία της ίδιας της οικογενείας του. Ίσως κάποιες άλλες στιγμές να έπιασε τον εαυτό του να αναρωτιέται: "Αραγε είναι σωστό αυτό που κάνω; Πράγματι μου μίλησε ο Θεός; Πράγματι Τον άκουσα. Μήπως είναι η φαντασία μου; Μήπως είμαι υπερβολικός; Θα έλθει όντως το τέλος του κόσμου;" Τι τον κράτησε;

“Δια ΠΙΣΤΕΩΣ ο Νώε...”

Η πίστη σου στο Θεό θα σε κάνει να φοβάσαι το Θεό και να παίζεις στα σοβαρά το Λόγο Του. Η πίστη σου στο Θεό θα σε κάνει να ακούς και να υπακούς το Θεό εκτελώντας αυτά που σου είπε να κάνεις. Η πίστη σου στο Θεό θα σε κάνει να υπομείνεις τον ονειδισμό, την περιφρόνηση και τον περιέγelo των άλλων. Επειδή βλέπεις σε μια ανώτερη πραγματικότητα. Πιστεύεις σε ουράνιες αξίες. Ζεις με καθαρότητα όχι γιατί σε υποχρεώνουν οι νόμοι και οι διατάξεις μιας νεκρής θρησκείας, αλλά γιατί δεν θέλεις να πειράξεις και να προκαλέσεις Εκείνον που λέει "την κάθε ακαθαρσία ΕΓΩ ΜΙΣΩ..." και η σχέση σου μαζί Του είναι πολύτιμη.

Για κάποιον που αγαπάς μπορείς να υπομείνεις τα πάντα. Αρα ο φόβος του Κυρίου μας οδηγεί στην αγάπη του Κυρίου.

Εβραίους 11:13

13. Ας εξερχόμεθα λοιπόν προς αυτόν, έξω του στρατοπέδου, τον ονειδισμόν αυτού φέροντες...

Η πίστη μας στο Θεό και η παρακολούθηση των εντολών Του μας κάνει να βγαίνουμε έξω από τα καθιερωμένα. Δεν επιθυμούμε να διαφέρουμε, αυτό συμβαίνει από μόνο του. Όταν πηγαίνεις κόντρα στο ρεύμα φαίνεσαι. Όταν ανεβαίνεις ενώ οι άλλοι κατεβαίνουν ξεχωρίζεις. Γι' αυτό το λόγο θα σου επιτεθούν, θα σε κοροϊδέψουν, θα προσπαθήσουν να σε φέρουν στο δικό τους επίπεδο, όπως σίγουρα προσπάθησαν να κάνουν με το Νώε και με τον κάθε υπηρέτη του Θεού. Όμως θα σε κρατήσει η πίστη σου κι ο άγιος φόβος ενός Αγίου Θεού.

Ποιο είναι το αποτέλεσμα όμως; Μας κοροϊδεύουν και δεν αντιδρούμε, μας λοιδορούν και δεν απαντούμε, αλλά γιατί; Έτσι απλά για να δείξουμε πνευματική ανωτερότητα; Οχι! Σίγουρα όχι! Κάτι τέτοιο θα ήταν απλά υπερηφάνια. Δεν δεχόμαστε να "φέρουμε τον ονειδισμόν αυτού" για χάρη γούστου, αλλά γιατί ξέρουμε το τέλος του πράγματος. Ξέρουμε ότι ο Θεός θα κάνει αυτό που είπε. Ξέρουμε ότι θα δικαιωθούμε και -όπως ο Νώε- θα κληρονομήσουμε τη διαπίστεως δικαιοσύνη. Θέλεις να είσαι δίκαιος ενώπιον του Θεού; Έχε το φόβο Του και πίστευε στο Λόγο Του. Δες τι έκανε ο Ιησούς μπροστά στο συνέδριο.

Α Πέτρου β:23

23. Οστις λοιδορούμενος δεν αντελοιδορεί, πάσχων δεν ηπείλει, αλλά παρῆδιδεν εαυτόν εις τον κρίνοντα δικάιως.

Όπως λέει το εδάφιο, ο Νώε με αυτό που έκανε, δηλαδή με το να υπακούσει στην προειδοποίηση του Κυρίου, στο τέλος κατέκρινε τον κόσμο.

Δευτερονόμιο λβ:35

35. Εις ΕΜΕ ανήκει η εκδίκησις και η ανταπόδωσις. Ο πους αυτών εν καιρώ θέλει ολισθήσει διότι πλησίον είναι η ημέρα της απωλείας αυτών και τα μέλλοντα να έλθωσιν επ' αυτούς, σπεύδουσι.

Ο Κύριος θα εκπληρώσει τον Λόγο Του, και θα καταισχύνει όλους αυτούς που μας κοροΐδισαν φτάνει να αφήσουμε τα πράγματα στα χέρια Του. Θα μας δικαιώσει, θα μας υψώσει και θα κατακρίνει όλους εκείνους που μας κοροΐδισαν επειδή Τον ακολουθήσαμε. Θα μας υψώσει επειδή Τον υψώσαμε και θα μας δοξάσει επειδή Τον δοξάσαμε.

Τους δοξάζοντάς Με θέλω δοξάσει, οι δε καταφρονούντες Με θέλουσιν ατιμασθεί. Α Σαμουήλ β:30

VII

Κάλεσμα Σε Υπακοή

Δια πίστεως υπήκουσεν ο Αβραάμ ότε εκαλείτο να εξέλθη εις τον τόπον τον οποίον έμελλε να λάβη εις κληρονομίαν και εξήλθε μη εξεύρων πού υπάγει. Δια πίστεως παρώκησεν εις την γην της επαγγελίας ως ξένην κατοικήσας εν σκηναίς μετά Ισαάκ και Ιακώβ των συγκληρονόμων της αυτής επαγγελίας, διότι περιέμενεν την πόλιν την έχουσαν τα θεμέλια, της οποίας τεχνίτης και δημιουργός είναι ο Θεός. Εβραίους ια:8-10

Το Αλεξανδρινό κείμενο και η λατινική Βουλγάτα έχουν το παραπάνω εδάφιο ως εξής: "πίστει ο καλούμενος Αβραάμ...", του οποίου η ελεύθερη απόδοση είναι: "δια πίστεως αυτός που ονομαζόταν Αβραάμ...".

Όμως ξέρουμε ότι ο Αβραάμ όταν κατοικούσε στην Ουρ της Χαλδαίας ονομαζόταν Αβραμ κι όχι Αβραάμ. Όμως, όπως και να είναι, η έμφαση δίνεται στο κάλεσμα του Θεού. Και ο Θεός κάλεσε τον Αβραμ με αυτή την προοπτική: να τον κάνει Αβραάμ.

Η έννοια του ονόματος Αβραμ είναι: "υψωμένος πατέρας". Η έννοια του ονόματος Αβραάμ είναι: "πατέρας πλήθους".

Βλέπουμε ότι η διαφορά των δύο ονομάτων δεν είναι τεράστια, όμως για να γίνει ο Αβραμ Αβραάμ, πέρασαν αρκετά χρόνια κοπιαστικής πορείας και υπακοής στη φωνή του Κυρίου. Ο Θεός κάλεσε έναν άνθρωπο και ταυτόχρονα ονόμασε αυτόν τον άνθρωπο. Πολλοί μπορεί να αναρωτήθηκαν σε τι χρησίμευε αυτή η αλλαγή. Τι παραπάνω θα του πρόσθετε αυτό το ένα γράμμα; Πατέρας και στο ένα όνομα πατέρας και στο άλλο. Ατεκνος και στη μία περίπτωση, άτεκνος και στην άλλη.

Το ίδιο και με τη σύζυγό του. Από Σάρα, ο Θεός την ονόμασε Σάρρα. Ένα γράμμα παραπάνω. Το ένα όνομα (Σάρα) σημαίνει: "πριγκιπίσσα", το άλλο (Σάρρα) σημαίνει: "ηγεμόνισα, βασίλισσα". Ηγεμονικό και το ένα, ηγεμονικό (αν και κατά τι περισσότερο) και το άλλο. Στείρα και στη μία περίπτωση, στείρα και στην άλλη.

Φαίνεται αρκετά ειρωνικό εκ πρώτης όψεως. Ο καθένας στη θέση τους μπορούσε να πει, "Τώρα το όνομα μας μάρανε; Αυτό είναι όλο που μας λείπει; Σημασία έχει το πρόβλημά μας. Παιδιά δεν έχουμε." Μπορεί κι εμείς να το λέμε αυτό. Ο Θεός μας καλεί για κάτι πολύ μεγάλο κι εμείς μένουμε εγκλωβισμένοι στο πρόβλημά μας. Περιορισμένοι πολλές φορές στο να κοιτούμε κοντόφθαλμα τι μας λείπει. Όμως ο Θεός λέει: "Μην κοιτάς τι δεν έχεις, κοίτα τι σε κάλεσα. Κοίτα ποιος είσαι με τον Χριστό. Κοίτα τι έχεις. Γιατί αυτό που έχεις είμαι Εγώ. Και όλα θα σου προστεθούν αν με ακολουθήσεις γιατί Εγώ σε κάλεσα."

Ησαΐας μγ:1

1.μη φοβού διότι εγώ σε ελύτρωσα, σε εκάλεσα με το όνομά σου, εμού είσαι.

Ο λαός του Ισραήλ έκανε αυτό το λάθος μέσα στην έρημο στην πορεία του προς τη γη της υπόσχεσης. Εβλεπε συνέχεια τις ελείψεις του. Το αποτέλεσμα ήταν να βλέπουν τους εαυτούς τους σαν ακρίδες όταν έφτασαν στη γη που έπρεπε να κατακτήσουν και το ακόμη χειρότερο ήταν ότι και οι άλλοι έτσι τους είδαν (δες Αριθ. ιγ:33). Αυτό που βλέπεις τον εαυτό σου να είναι, αυτό θα γίνεις κι αυτό θα έχεις. Με τον Χριστό είμαστε υπερνικητές κι όχι σκουλήκια. Σημασία έχει Ποιος μας κάλεσε κι όχι ποιοι είμαστε εμείς. Σημασία έχει ποιος είναι ο Θεός μας. Το λάθος που πολλές φορές κάνουμε είναι να κοιτάμε τι μπορούμε εμείς να κάνουμε. Αυτό όμως που πρέπει να κοιτάμε είναι: Ποιος μας κάλεσε, πώς μας κάλεσε, πού μας κάλεσε.

Αυτό έκανε ο Αβραμ. Κατ' αρχήν συνειδητοποίησε Ποιος τον κάλεσε. Δεν έχει νόημα να προσπαθείς να έχεις πίστη όταν ο Κύριος

δεν σε έχει καλέσει. Δεν έχει νόημα να ξεκινήσεις να πας κάπου αν ο Θεός δεν σου το έχει πει. Πρώτα πρέπει να βεβαιωθείς ότι ο Θεός πράγματι σου μίλησε. Αλλιώς μπορεί να μπλέξεις άσχημα. Πολλές φορές η επιθυμία μας για κάτι είναι τέτοια, που προσπαθούμε να δημιουργήσουμε πίστη και να οδηγήσουμε τον Κύριο. Ομως δεν γίνονται έτσι τα πράγματα.

Ο Αβραμ αναγνώρισε την κλήση του Θεού στη ζωή του. Κανείς σώφρων άνθρωπος δε θα άφηνε τη συγγενειά του, το μέρος που κατοικούσε και είχε κάνει περιουσία, ακόμη και τη βόλεψή του αν δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι Κάποιος πολύ ανώτερος τον καλεί σε κάτι πολύ ανώτερο. Και η πίστη του Αβραμ φαίνεται κατ' αρχήν στο ότι υπάκουσε στη φωνή που τον κάλεσε να φύγει μην ξέροντας πού πηγαίνει.

Μετά την αποτυχία του Σαούλ σαν βασιλιά του Ισραήλ, ο Θεός είτε στο Σαμουήλ τον προφήτη: "Πήγαινε στη Βηθλεέμ στο σπίτι του Ιεσσαί γιατί εκεί βρίσκεται αυτός που θα χρίσεις σαν βασιλιά για το Ισραήλ, είναι ένας απ' τους γιους του" (Α Σαμ. ις:1). Ο Θεός δεν είπε άλλες λεπτομέρειες στον Σαμουήλ. Όταν ο Σαμουήλ έφτασε εκεί, ο Ιεσσαί του παρουσίασε επτά γιους. Κοιτώντας τους έναν προς έναν τους απέρριψε όλους γιατί ο Θεός του έλεγε πως δεν είναι αυτοί. Μπερδεμένος ο Σαμουήλ για το αν είχε ακούσει καλά το Θεό ρωτάει τον Ιεσσαί: "Δεν έχεις άλλον;" Και τότε ο Ιεσσαί του λέει: "Έχω άλλον ένα, αλλά αυτός είναι παιδί και τον έχουμε και φυλάει τα πρόβατα". Αποδείχθηκε ότι αυτός ο όγδοος ήταν ο Δαβίδ, ο εκλεγμένος από το Θεό για βασιλιάς.

Ο Θεός μας οδηγεί βήμα προς βήμα. Η αξία της πίστης βρίσκεται στην υπακοή που δείχνεις όταν κάνεις το επόμενο βήμα. Ο Θεός δεν σε κρατάει υπεύθυνο για τα άλματα που δεν μπόρεσες να κάνεις, αλλά για τα βήματα που απέφυγες να κάνεις. Πολλές φορές μας πιάνει η κατάκριση και η στενοχώρια γιατί δεν είχαμε την πίστη να κάνουμε μεγάλα και σπουδαία πράγματα στην τάδε ή τη δείνα περίπτωση. Ομως δεν είναι αυτό που μας καλεί ο Θεός να κάνουμε. Έχουμε άραγε συνειδητοποιήσει πόσο μεγαλύτερη πίστη χρειάζεται το "περίμενε" από το "περπάτα"; Πόσο περισσότερη δύναμη απαιτεί το "σώπα" από το "μίλα", πόσο μεγαλύτερο καρπό έχει η υπομονή από τη βιαστική ενέργεια;

Η κοινωνία μας είναι η κοινωνία του στιγμιαίου, αλλά ο Θεός μας είναι Θεός που λέει "καιρός παντί πράγματι" (Εκκλησιαστής γ:1). Στην κοινωνία του "τώρα το θέλω" μας διαφεύγει ότι ο Θεός "τα πάντα έκαμε καλά εν τω καιρώ εκάστου" (Εκκλησιαστής γ:11).

Πέρα όμως απ' όλα αυτά τι άλλο σημαντικό μπορούμε να δούμε στη ζωή του Αβραάμ; Το εδάφιο με το οποίο ξεκινήσαμε λέει κάτι που ίσως δεν του έχουμε δώσει την πρέπουσα σημασία: "Δια πίστεως παρώκησεν εις την γην της επαγγελίας ως ξένην κατοικήσας εν σκιναίς...".

Καλά πώς γίνεται ο Θεός να σε καλεί για να σου δώσει μια γη την οποία ποτέ δεν θα έχεις δική σου; Τότε πώς σου την έδωσε; Ο καθένας θα μπορούσε να πει: "Ο Θεός με κάλεσε, ο Θεός μου την έδωσε, άρα πρέπει - αν το πιστεύω, αν έχω πίστη - να την κατακτήσω". Ετσι δε λέμε; Και συνήθως είναι έτσι. Και ξέρουμε ότι ο Θεός ανέβασε τον Αβραάμ σ' ένα ύψωμα και του είπε: "Κοίτα μέχρι εκεί που φτάνει το μάτι σου, γιατί όσο μπορείς να δεις δικό σου είναι και του σπέρματός σου". Τότε γιατί ο συγγραφέας της προς Εβραίους λέει ότι ο Αβραάμ με πίστη έζησε σαν ξένος και πάροικος;

Γιατί ο Αβραάμ στα χρόνια που περιπάτησε με τον Θεό έμαθε ότι αυτός που περπατάει με τον Θεό δεν σταματάει ποτέ και πουθενά μέχρι την ώρα που θα Τον συναντήσει πρόσωπο προς πρόσωπο. "Ναι Κύριε η γη είναι δική μου και Σ' ευχαριστώ, αλλά εγώ αποβλέπω σε κάτι ανώτερο: στην πόλη που Εσύ έχεις φτιάξει."

Πολλές φορές, όταν ο Θεός μας δώσει την επιθυμία της καρδιάς μας, υπάρχει ο κίνδυνος να χάσουμε τον τελικό οραματισμό μας. Και η εκπλήρωση των επιθυμιών μας μπορεί να γίνει ο τάφος μας - αλληγορικά μιλώντας. Ολοι έχουμε κάτι που επιθυμούμε διακαώς και περιμένουμε τον Κύριο για ν' απαντήσει στις γεμάτες δάκρυα -ενίοτε- προσευχές μας. Αλλά προσοχή!

Όταν το λάβουμε δεν πρέπει να γίνει το τέλος του ταξιδιού μας, αλλά η αφετηρία για μια καινούρια περιπέτεια με τον Κύριο. Για καινούρια έργα και κατορθώματα.

Ο λαός του Ισραήλ, όταν κατέκτησαν τη γη της επαγγελίας, έπεσαν στη ρουτίνα της καθημερινής βιοπάλης. Από τη ζωή τους χάθηκε το θαυματουργό στοιχείο της ερημού. Ήταν εύκολο να πέσουν στην ειδωλολατρεία σαν συνέπεια. Πρέπει να καταλάβουμε πως ότι κι αν κάνουμε σ' αυτή εδώ τη ζωή είναι απλά ένας σταθμός - όχι το τέλος του ταξιδιού. Γι' αυτό δεν έχει τόσο μεγάλη σημασία η πτώση, όσο το να ξανασηκωθείς και να συνεχίσεις. Γι' αυτό δε μετράει τόσο πολύ το όποιο κατόρθωμα ή επίτευγμα. Γιατί μπορεί να γίνει το τέλος σου. Αυτό που πρέπει, είναι να συνεχίσεις. Στη βασιλεία του Θεού δεν υπάρχουν συνταξιούχοι.

Αυτό που έχει σημασία είναι το να φτάσεις εκεί που ο Θεός σε καλεί. Και μας καλεί όλους σε μια ουράνια πόλη της οποίας Χτίστης και Δημιουργός είναι ο Θεός και θεμέλιό της είναι ο Λόγος Του.

VIII

Πίστη Για Να Γεννήσεις...

Δια πίστεως και αυτή η Σάρρα έλαβε δύναμιν εις το να συλλάβει σπέρμα και παρά καιρόν ηλικίας εγέννησεν επειδή εστοχάσθη πιστόν τον υποσχεθέντα. Δια τούτο και εξ' ενός μάλιστα νενεκρωμένου εγεννήθησαν καθώς τα άστρα του ουρανού κατά το πλήθος και ως η άμμος η παρά το χείλος της θαλάσσης ήτις δεν δύναται να αριθμηθεί. Προς Εβραίους ια:11-12

Εχουμε

ποτέ σκεφτεί ότι για να γεννηθεί ένας άνθρωπος χρειάζεται πίστη; Η ίδια η γέννηση ενός παιδιού είναι ένα θαύμα. Εχουμε εξοικιωθεί όμως γιατί συμβαίνει τόσο συχνά ώστε δεν του δίνουμε την πρέπουσα σημασία και προσοχή. Φτάσαμε μάλιστα στο σημείο να θεωρούμε ότι η δολοφονία που ονομάζεται ευφημιστικά έκτρωση είναι μια καλή μέθοδος αντισύλληψης. Οποία έκπτωση ηθών! Πόσο υποκριτές μπορούμε να γίνουμε!

Σ' ένα κλασικό μυθιστόρημα, το "Ολιβερ Τουϊστ" του Καρόλου Ντίκενς, μια συμμορία διδάσκει το μικρό Ολιβερ πώς να γίνει ένας καλός "ελαφροχέρης". Στην παρατήρηση του μικρού ότι αυτό που τον

διδάσκουν είναι κλοπή, ο αρχικακοποιός απαντά με κυνισμό: "Όχι μικρό μου Ολιβερο, κλοπή θα είναι μόνο αν σε συλλάβουν".

Ετσι λοιπόν, και οι επιστήμονες ανακάλυψαν ότι ένα παιδί από πολύ μικρό (ημερών ή και λιγότερο) μέσα στη μήτρα αισθάνεται και πονάει. Και την ώρα που το σκοτώνουν -με συγχωρείτε ενώ κάνουν έκτρωση ήθελα να πω - πονάει πάρα πολύ. Κι εκεί που λες, "δόξα τω Θεώ, το κατάλαβαν επιτέλους, κάλλιο αργά παρά ποτέ, θα σταματήσει αυτό το μακελιό, θ' αρχίσουν να παίζουν στα σοβαρά τη ζωή ενός αθώου εμβρύου", τότε αποφασίζουν ότι βρέθηκε η λύση. Και ποια είναι η λύση; Θα παρέχουν στο έμβρυο αναισθησία ώστε να μην πονάει και να μη νιώθει τίποτε όταν το σκοτώνουν.

Δεν ξέρω πώς θ' αντιδράσετε. Μπορεί να γελάσετε με τη γελοιότητά τους ή να κλάψετε για την άγνοια και την αδιαφορία τους, αλλά σίγουρα θα φρίξετε. Αυτά που σας αναφέρω δεν είναι αποκύημα της όποιας νοσηρής φαντασίας, είναι είδηση που διάβασα σε έγκριτη ημερήσια εφημερίδα μεγάλης κυκλοφορίας. Σίγουρα θέλει πίστη για να γεννήσει μια γυναίκα στις μέρες μας! Και να σκεφτεί κανείς ότι η Σάρρα περιέμενε μέχρι τα ενενήντα της προκειμένου να έχει τη χαρά να σφίξει το πολυπόθητο μωρό στην αγκαλιά της.

Είχε καταλάβει ότι όσους Ισμαήλ κι αν φτιάξεις ο Ισαάκ είναι ένας και μοναδικός. Και για τον Ισαάκ χρειάζεται πίστη στην υπόσχεση του Θεού κι όχι ανθρώπινος σχεδιασμός. Είπαμε και στο προηγούμενο κεφάλαιο ότι ο Θεός έχει την ώρα Του για κάθε πράγμα. Εν τω μεταξύ θα σε αφήσει να παίξεις με τα δικά σου σχέδια και να δεις πόσο πολύ υστερούν από τα δικά Του και πόσους μεπελάδες μπορούν να σου δημιουργήσουν.

Για να μπορέσει η Σάρρα να αποκτήσει πίστη ώστε να έχει τη δύναμη να ξεπεράσει την ηλικία της, στοχάστηκε τα λόγια Εκείνου που της έδωσε την υπόσχεση. Πότε της το υποσχέθηκε;

Μια μέρα ο Θεός κατέβηκε για να κάψει τα Σόδομα και τα Γόμορα. Αλλά θέλησε να περάσει πρώτα από τον Αβραάμ για να μιλήσει μαζί του. Και εκεί, σ' εκείνη τη συνάντηση, ο Θεός μίλησε στη Σάρρα και της είπε, "Του χρόνου τέτοια εποχή θα έχεις παιδί" (Γένεσις ιη:14). Και μάλιστα την έλεγε γιατί γέλασε αμφισβητώντας τα λόγια Του. Και η Σάρρα φοβήθηκε. Καμιά φορά χρειάζεται να φοβηθούμε τον Θεό για να πάρουμε στα σοβαρά τις υποσχέσεις Του.

Ο φόβος αυτός μας φέρνει ένα ταρακούνημα, μας ξυπνά από το λήθαργο της συνήθειας χωρίς την υπόσχεση και μας επαναφέρει στην πορεία του θελήματος του Θεού. Καμιά φορά συνηθίζουμε σε μια κα-

τάσταση όταν ο Θεός αργεί να εκπληρώσει αυτό που υποσχέθηκε. Είναι σα να αποκοιμώμαστε πνευματικά. Αλλά ο Θεός ούτε νυστάζει ούτε κοιμάται (Ψαλμός ρκα:4) και πολύ περισσότερο δεν ξεχνά!

Ετσι λοιπόν, η Σάρρα είχε κάτι για να στοχάζεται. Τα λόγια; Οχι μόνο τα λόγια. Τη συνάντηση με τον Παντοδύναμο που της είπε, "Είναι τίποτε αδύνατο στον Θεό;" Αυτά τα λόγια, αυτή η συνάντηση, αυτός ο φόβος του Κυρίου, της έδωσαν την πίστη και μέσα από την πίστη τη δύναμη να συλλάβει και να γεννήσει στα ενενήντα της!

Ας δούμε μια άλλη περίπτωση που έχουμε τόσο συνηθίσει ώστε να μη δίνουμε την πρέπουσα σημασία.

Μια μέρα ο Γαβριήλ, ο αρχάγγελος, αυτός που στέκεται στην παρουσία του Θεού, εμφανίστηκε σε μια νεαρή παρθένο με τα.... φοβερά ευχάριστα νέα: "Μην φοβάσαι Μαριάμ γιατί βρήκες χάρη ενώπιον του Θεού..." (Λουκάς α:30).

Ο άγγελος είπε στη Μαριάμ τις λεπτομέρειες σχετικά με το πώς θα έφερνε στον κόσμο τον Σωτήρα της ανθρωπότητας, τον αναμενόμενο Μεσσία, τον Ιησού Χριστό. Τώρα όλα αυτά είναι ωραία και ακούγονται ευχάριστα σ' εμάς σήμερα. Ολοι λέμε πόσο ευλογημένη ήταν η Μαρία, και πως βρήκε χάρη μπροστά στον Θεό και άλλα τέτοια.

Όμως για τη Μαρία, εκείνη την εποχή, τα νέα αυτά σήμαιναν πιθανότατα βέβαιο θάνατο. Γιατί εκείνη την εποχή μια παρθένος, ανύπαντρη, που μόλις είχε αρραβωνιαστεί, αν βρισκόταν έγγυος, τι θα έλεγε στον αρραβωνιαστικό και μέλλοντα σύζυγο της; Τι θα έλεγε στη συναγωγή και στους προεσβυτέρους; Τι θα έλεγε σε συγγενείς και φίλους; "Ξέρετε είναι από το Αγιο Πνεύμα"; Και θα την πίστευαν; Τον είχε σίγουρο τον λιθοβολισμό. Αυτό τουλάχιστον έλεγε ο νόμος του Μωϋσή. Θάνατος χωρίς έλεος δια λιθοβολισμού.

Καταλαβαίνω ότι εκείνη τη στιγμή που η Μαρία έλεγε "Ίδου η δούλη του Κυρίου, γένοιτο εις εμέ κατά τον λόγον σου", επεδείκνυε μια απόλυτη εμπιστοσύνη, μια θαυμαστή πίστη. Παρέδιδε τη ζωή της ολοκληρωτικά στη Θεία Πρόνοια. Αν ο Θεός μίλησε - και μάλιστα με τέτοιον τρόπο - τότε όλα είναι στα χέρια Του. Κι έτσι, όπως και η Σάρρα που αναφέραμε πριν, "έλαβε δύναμιν... επειδή εστοχάσθη πιστόν τον υποσχεθέντα."

Μια άλλη περίπτωση πολύ γνωστή μέσα από τη Γραφή είναι η Άννα, η μητέρα του προφήτη Σαμουήλ και τελευταίου των κριτών. Στείρα κι αυτή, σε μια εποχή που η γυναικεία στειρότητα θεωρείτο όνειδος μεγάλο και κατάρα για μια γυναίκα, έφτασε στο σημείο να

προσφέρει προκαταβολικά στον Θεό αυτό που με τόση αγωνία του ζητούσε. Αφιέρωσε έτσι το παιδί που τόσο ζητούσε και το παρέδωσε να γίνει υπηρέτης στη σκηνή του μαρτυρίου, υπηρέτης του ιερέα Ηλί, φτάνει να της αφαιρούσε ο Θεός τη ντροπή της στειρότητας. Κι ο Θεός εισάκουσε την προσευχή της και της έδωσε όχι μόνο το Σαμουήλ, που επρόκειτο να γίνει ο μεγαλύτερος των κριτών και αυτός που θα έχριε τον Δαβίδ αργότερα για βασιλιά του Ισραήλ, αλλά της έδωσε ακόμη τρεις γιους και δύο κόρες!

Η γέννηση ενός παιδιού είναι πάντα, άσχετα με την περίπτωση, άσχετα με τις συνθήκες, μια επέμβαση του Θεού. Κανείς δεν έρχεται στη γη τυχαία. Κανείς σ' αυτή τη γη δεν γεννιέται από λάθος. Αν ο Θεός επέτρεψε να γεννηθεί κάποιος, είναι γιατί έχει σχέδια γι' αυτόν.

Γι' αυτό πρέπει κι εμείς να δίνουμε ιδιαίτερη σημασία στο πώς θα βρουν τα παιδιά μας το σχέδιο του Θεού. Γιατί τα παιδιά είναι το μέλλον της ανθρωπότητας. Είναι τα βέλη στη φαρέτρα μας όπως λέει η Γραφή (Ψαλμός ρκζ:3,4). Και καθώς στοχεύουμε και τα εκτοξεύουμε, αυτά τα βέλη πετούν μέσα στον άνεμο του μέλλοντος δείχνοντας σε όλους πόσο καλοί σκοπευτές είμαστε. Είναι ευθύνη μας να προσέξουμε ώστε να βρουν το στόχο τους.

IX

...Και Πίστη Για Να Πεθάνεις!

Εν πίστη απέθανον ούτοι πάντες μη λαβόντες τας επαγγελίας, αλλά μακρόθεν ιδόντες αυτάς και πεισθέντες και εγκολπωθέντες και ομολογήσαντες ότι είναι ξένοι και παρεπίδημοι επί της γης. Διότι οι λέγοντες τοιαύτα, δεικνύουσιν ότι ζητούσι πατρίδα. Και αν μεν ενεθυμούντο εκείνην εξ' ης εξήλθον, ήθελον βρει καιρόν να επιστρέψωσι. Τώρα όμως επιθυμούσι καλυτέραν, τουτέστιν επουράνιον, δια τούτο ο Θεός δεν επαισχύνεται αυτούς να λέγηται Θεός αυτών διότι ητοίμασεν δι' αυτούς πόλιν. Εβραίουσ ια:13-16

Ζούμε

σε μια κοινωνία που τα πάντα κρίνονται από την εξωτερική επιτυχία. Σε μια κοινωνία που τα μέσα μαζικής παραπλάνησης (γιατί "ενημέρωσης" δεν είναι) παρουσιάζουν εικόνες "επιτυχημένων" ανδρών και γυναικών που έχουν τα πάντα. Επιτυχία στη δουλειά, επιτυχία στις σχέσεις, επιτυχία στα οικονομικά, επιτυχίες, επιτυχίες, επιτυχίες... Είναι παράξενο που με τόσους φαινομενικά επιτυχημένους η κοινωνία μας έχει αποτύχει.

Οι άνθρωποι προσπαθούν εναγώνια να αποκτήσουν περισσότερα μήπως και καταφέρουν και καλύψουν το τεράστιο έλλειμμα που υπάρχ-

ει μέσα στην καρδιά τους. Ο κόσμος του αστραφτερού Χόλυγουντ, των λαμπερών "τοπ μόντελς", των "επιτυχημένων" γιάπης, περιτριγυρίζεται από μια πλειοψηφία εξαθλιωμένων πάσης φύσεως. Όμως αυτό που προβάλλεται είναι η συνθετική επιτυχία των λίγων που προσπαθούν όμως να τη διατηρήσουν με χάπια πάσης φύσεως. Αγχολυτικά, χάπια ευφορίας κι ευτυχίας, ηρεμιστικά, αντικαταθλιπτικά, κι ακόμη και ναρκωτικά -ελαφριά ή σκληρά

Το κακό είναι ότι αυτό το στυλ -της πλαστικής επιτυχίας της βιτρίνας - έχει περάσει και σε πολλούς Χριστιανούς. Πολλοί σήμερα θεωρούν επιτυχημένο (και άρα πιστό) τον Χριστιανό που είναι εύπορος αν όχι πλούσιος, υγιής και όλα τα συναφή.

Μη με παρεξηγήσετε. Δεν θέλω να πω ότι ο Θεός δεν ευλογεί ή δε μας θέλει υγιείς και ευημερείς. Τουναντίον! Πιστεύω ακράδαντα ότι ο Θεός ευλογεί και θεραπεύει και τα έχω γευτεί και τα δύο. Όμως άλλο είναι αυτό και άλλο είναι να συνδυάζουμε τέτοια χαρακτηριστικά με την πίστη στον Κύριο. Αντίθετα: Οι ευλογίες του Θεού σ' έναν άνθρωπο, είναι δώρα και σε καμία περίπτωση δεν αντικατοπτρίζουν την αληθινή πνευματική του κατάσταση ή τη σχέση του με τον Θεό!

Ετσι λοιπόν αυτό το εδάφιο έρχεται να μας βάλει στη σωστή πορεία και να μας κάνει να σκεφτούμε γιατί πιστεύουμε στον Κύριο. Για λόγους οφελιμισμού; Η υπάρχει κάτι παραπάνω; Κάποιος είχε πει πολύ σωστά: "Δεν μπορείς να ζήσεις για τον Χριστό, αν δεν ξέρεις πώς να πεθάνεις για τον Χριστό." Η νέα γέννηση έρχεται αφού πρώτα ο άνθρωπος πάρει την απόφαση να πεθάνει ο παλιός του εαυτός. Αν αυτό δεν συμβεί, αν ο παλιός εαυτός δεν πεθάνει και δεν ταφεί ώστε να ξεκινήσει μια καινούρια ζωή με τον Χριστό, τότε έχουμε απλά αποτύχει πριν καν ξεκινήσουμε.

Όμως ας πάμε παραπέρα. Ας πάμε εκεί που μας πάει το εδάφιο. Με πίστη πέθαναν, λείι, χωρίς να λάβουν τις υποσχέσεις. Σύμφωνα με την κρατούσα νοοτροπία θα μπορούσαμε να πούμε ότι κάποιος που δεν έλαβε τις υποσχέσεις του Θεού, απέτυχε στην πίστη του. Κάπου "το 'χασε", κάτι του διέφυγε, κάτι δεν έκανε σωστά ή ίσως και να ήταν σε αμαρτία και ο Θεός δεν μπορούσε να τον ευλογήσει. Και σαν τους παρηγορητές του Ιώβ, πλέκουμε ατέλειωτες θεωρίες θρησκευτικής φαντασίας προκειμένου να δικαιολογήσουμε τ' αδικαιολόγητα.

Όμως η πίστη των ανθρώπων όλων δεν κρίνεται από τα επιτεύγματά τους τόσο όσο από τη σχέση τους με τον Θεό. Και γι' αυτή τη σχέση είναι που μας μιλάει το κομμάτι αυτό της επιστολής.

Από μακριά τις είδαν τις υποσχέσεις - όπως κι εμείς τις βλέπουμε μέσα στο Λόγο του Θεού - και πείστηκαν και τις εγκολπώθηκαν (τις έβαλαν μέσα στην καρδιά τους) και ομολόγησαντις επαγγελίες. Έτσι είναι; Οχι! Άλλο πράγμα ομολόγησαν: ότι δεν ανήκουν σ' αυτόν τον κόσμο.

Μερικές φορές θεωρούμε κατόρθωμα το να συλλάβουμε το μεγαλείο μιας υπόσχεσης του Θεού κι έτσι μας διαφεύγει κάτι πολύ ανώτερο. Οτι εκείνη την ώρα, το Αγιο Πνεύμα θέλει να μας αποκαλύψει κάτι πολύ ανώτερο.

Α Κορινθίους β:9-10

9. Αλλά καθώς είναι γεγραμμένον, εκείνα τα οποία οφθαλμός δεν είδε, και ωτίον δεν ήκουσε και εις καρδιαν ανθρώπου δεν ανέβησαν, τα οποία ο Θεός ητοίμασεν εις τους αγαπόντας αυτόν,

10. Εις ημάς δε ο Θεός απεκάλυψεν αυτά δια του Πνεύματος Αυτού...

Ο Θεός θέλει μέσα από την υπόσχεση να μας κάνει να δούμε το "αιώνιο βάρος δόξης" που έχει ετοιμάσει για μας. Εμείς όμως μένουμε πολλές φορές κλυμένοι στην ευλογία και δεν βλέπουμε παρά πέρα. Δεν θέλουμε να δούμε τι έχει ετοιμάσει για μας ο Θεός. Δεν καταλαβαίνουμε ότι, στην πραγματικότητα είμαστε ξένοι και παρεπίδημοι σ' αυτή τη γη και όσες ευλογίες κι αν αποκτήσουμε, εδώ θα μείνουν. Μαζί μας δεν θα τις πάρουμε. Εμείς όμως θέλουμε την επιτυχία, τις ευλογίες, ξεχνώντας ότι,

"ο κόσμος παρέρχεται και η επιθυμία αυτού, ο πράττων όμως το θέλημα του Θεού μένει εις τον αιώνα." Α Ιωάννου β:17

Μερικές φορές ο μεγαλύτερος κίνδυνος είναι να επιθυμούμε κάτι εναγώνια και να το πετύχουμε! Μπορεί να μας εγκλωβίσει και να μείνουμε μέσα σ' ένα κλουβί με την ταμπέλα "ΦΤΑΣΑΜΕ". Ομως ο Χριστιανός φτάνει μόνον αφού πεθάνει

Γι' αυτό και λέει ότι ζητούσαν πατριδα που δεν ήταν επίγεια, αλλά επουράνια της οποίας δημιουργός είναι ο Θεός. Και γι' αυτό ο Θεός δεν ντράπηκε να ονομάζεται Θεός τους.

Τώρα τι παράξενη έκφραση κι αυτή! Ο Θεός μπορεί να ντρέπεται; Καμιά φορά σκέφτομαι ότι ο Θεός ντρέπεται να ονομάζεται Θεός μας. Οποτε τα μάτια μας είναι στραμμένα σ' αυτή τη γη σα να είναι η πατρίδα μας η αιώνια, όποτε βάζουμε τα μάτια μας στις ευλογίες Του και τις επιθυμούμε προκειμένου να αποδείξουμε την πνευματικότητα και την επιτυχία μας στους άλλους, όποτε επιθυμούμε τις φθαρτές αξίες του κόσμου αυτού αντί για τις αιώνιες αξίες της βασιλείας Του, ναι ο Θεός τότε ντρέπεται να ονομάζεται Θεός μας. Κι αυτό γιατί όταν κάνουμε αυτά είναι σαν να ντρεπόμαστε εμείς γι' Αυτόν.

Λουκάς 9:26

26. Διότι όστις επαισχυνθεί δι εμέ και τους λόγους μου, δια τούτον ο Υιός του ανθρώπου θέλει επαισχυνθή όταν έλθη εν τη δόξη αυτού και του Πατρός και των αγίων αγγέλων.

Τελειώνοντας θέλω να γυρίσουμε πίσω στο "εν πίστει απέθανον"... Αυτό το εν πίστει δεν δηλώνει μόνο ότι πέθαναν με πίστη αλλά πρώτα απ' όλα ότι έζησαν με πίστη και είχαν παραδώσει όλη τη ζωή τους στον Κύριο γνωρίζοντας ότι "είτε ζώμεν, είτε αποθνήσκομεν του Κυρίου είμεθα" (Ρωμαίους ιδ:8).

Στην πραγματικότητα, αυτοί που αναφέρονται στην προς Εβραίους δεν πέθαναν όταν η ψυχή τους εγκατέλειψε το σώμα τους. Είχαν πεθάνει πολύ πιο πριν. Από τότε που κατάλαβαν ότι έπρεπε ν' ακολουθήσουν τον Κύριο!

Χ

Σε Ποιον Ανήκεις;

Δια πίστεως ο Μωϋσής αφού εμεγάλωσεν ηρνήθη να λέγεται υιός της θυγατρός του Φαραώ προκρίνας μάλλον να κακουχῆται με τον λαόν του Θεού παρά να ἔχη πρόσκαιρον απόλαυσιν αμαρτίας. Κρίνας τον υπέρ του Χριστού ονειδισμόν, μεγαλύτερον πλούτον παρά τους εν Αιγύπτω θησαυρούς, διότι απέβλεπεν εις την μισθαποδοσίαν. Δια πίστεως αφήκε την Αίγυπτον μη φοβηθείς τον θυμόν του βασιλέως, διότι ως βλέπων τον αόρατον, ενεκαρτέρησε. Εβραίους ια:24-27

Στο κεφάλαιο ιζ του Α Σαμουήλ, περιγράφεται η πολύ γνωστή αναμέτρηση του Φιλισταίου γίγαντα Γολιάθ με το νεαρό, τότε, βοσκό Δαβίδ. Η ιστορία είναι γνωστή και έχει σπουδαία πνευματικά νοήματα για όποιον θέλει να την μελετήσει. Ο Γολιάθ έχει βγει κι έχει αρχίσει να προκαλεί τους Ισραηλίτες να στείλουν έναν άνδρα τους για να τον αντιμετωπίσει. Οποιος έχανε, ο λαός του θα γινόταν σκλάβος στον λαό του νικητή. Εγώ θα ήθελα όμως να σταθούμε σε ένα πολύ σημαντικό σημείο που υπάρχει σ' αυτή την εξιστόρηση.

Α Σαμουήλ ιζ:8

8. Και σταθείς, εβόησε προς τας παρατάξεις του Ισραήλ και είτε προς αυτούς, Διατί εξέρχεσθε να παραταχθήτε εις μάχην; Δεν είμαι εγώ Φιλισταίος κι εσείς δούλοι του Σαούλ;

Αυτό που μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση όταν μελέτησα αυτό το κομμάτι ήταν αυτό που είπε ο Γολιάθ στην πρόκλησή του προς τους Ισραηλίτες: "...δεν είμαι εγώ Φιλισταίος κι εσείς δούλοι του Σαούλ;..."

Όταν ο διάβολος έρχεται και μας προκαλεί αλήθεια έχουμε προσέξει με ποιον τρόπο το κάνει; Δεν είναι με το να μας κάνει ευθεία επίθεση. Αντίθετα αυτό που θέλει είναι να μας εξουθενώσει ώστε να είμαστε εύκολη λεία. Τι κάνει λοιπόν; Μας λείι ποιοι είμαστε στον φυσικό κόσμο και μας υπενθυμίζει ποιες είναι οι αποτυχίες μας.

Ο Γολιάθ αποκάλυψε τους Ισραηλίτες δούλους του Σαούλ. Και μ' αυτό τον τρόπο τους αποπροσανατόλισε όσον αφορά την πραγματική τους ταυτότητα. Πώς μπορεί ένας δούλος να πολεμήσει έναν γίγαντα; Οι δούλοι δεν είναι πολεμιστές. Το ίδιο λάθος το είχαν ξανακάνει οι Ισραηλίτες. Όταν βγήκαν από την Αίγυπτο και περιπλανιόνταν σαράντα χρόνια μέσα στην έρημο μέχρι να πεθάνει η πρώτη γεννιά ώστε να μπουν οι επόμενοι στη γη της επαγγελίας. Βλέπετε έπρεπε να πεθάνει η γεννιά των σκλάβων γιατί οι σκλάβοι δεν μπορούν να κατακτήσουν μια γη. Ο Θεός μπόρεσε να τους βγάλει από την Αίγυπτο. Δεν μπόρεσε όμως να βγάλει την Αίγυπτο από μέσα τους. Αυτό ήταν δική τους δουλειά. Ήταν δική τους δουλειά να κοιτάνε στον Θεό που τους είχε απελευθερώσει κι όχι στο παρελθόν τους.

Αριθμοί 17:33

33. Και είδομεν εκεί τους γίγαντας τους υιούς του Ανάκ του εκ των γιγάντων και εβλέπομεν ευατούς ως ακριδίας και τοιούτους έβλεπον ημάς αυτοί.

Αυτή ήταν η αναφορά των δέκα από τους δώδεκα κατασκόπους που έστειλε ο Μωϋσής να κατασκοπεύσουν τη γη. Εβλεπαν τους εαυτούς τους σαν ακριδές κι έτσι τους έβλεπαν κι οι άλλοι. Γιατί; Γιατί δεν έβλεπαν όπως ο Θεός τους έβλεπε. Το αποτέλεσμα είναι γνωστό σε όλους μας: έχασαν τη γη της υπόσχεσης και περιπλανήθηκαν σαράντα χρόνια μέσα στην έρημο μέχρι να πεθάνουν όλοι. Ολοι εκτός από δύο. Τον Ιησού του Ναυή και τον Χάλεβ του Ιεφοννή.

Αριθμοί 17:9

9. Μόνον μη αποστατείτε κατά του Κυρίου μηδέ φοβείσθε τον λαόν της γης διότι αυτοί είναι ψωμίον δι ημάς, η σκέπη αυτών απεσύρθη επάνωθεν αυτών και ο Κύριος είναι μεθ' ημών. Μη φοβείσθε αυτούς.

Τι τεράστια διαφορά! Αυτή είναι η αναφορά των άλλων δύο από τους δώδεκα κατασκόπους, του Ιησού και του Χάλεβ. Πόσο διαφορετικά βλέπει αυτός που κοιτάει στον Κύριο! Αυτοί δεν είδαν γίγαντες, είδαν ψωμί! Είδαν ανθρώπους φοβισμένους που είχε αποσυρθεί το κάλυμμα τους, η σκέπη τους.

Ετσι έγινε και με τον Δαβίδ. Δεν είδε γίγαντα, είδε έναν απερίμητο (Α Σαμουήλ ιζ:26). Δεν είδε πουθενά δούλους του Σαούλ, αλλά είδε τα στρατεύματα του Θεού του Ζώντος (Α Σαμουήλ ιζ:26). Δεν αντιμετώπισε έναν γίγαντα πολεμιστή αλλά κάποιον που προκαλούσε τον Θεό του Ισραήλ γιατί μόλις είδε τον Δαβίδ να έρχεται προς αντιμετώπιση του "τον καταράστηκε στους θεούς του" (Α Σαμουήλ ιζ:43). Η Μάχη δεν ήταν απλά μεταξύ αντιπάλων λαών: η μάχη ήταν μεταξύ θεών. Μεταξύ των ψευτικών θεών του Φιλισταίου και μεταξύ του Θεού του Ζώντος του Κυρίου των Δυνάμεων. Δεν είναι παράξενο που ο Δαβίδ νίκησε. Αυτός που είναι με το μέρος του Κυρίου τελικά θα νικήσει. Γιατί ακόμη κι αν πεθάνει (και πολλοί πέθαναν για το όνομα του Κυρίου) δεν θα δει το θάνατο, αλλά θα περάσει από τον θάνατο στη ζωή (Ιωάννης ε:24). Οπως είπαμε στο προηγούμενο κεφάλαιο, θα πεθάνει "εν πίστει".

Ετσι κι ο Μωϋσής. Προτίμησε να μην ονομάζεται γιος της θυγατέρας του Φαραώ αλλά να κακουχείται με τον λαό του Θεού. Ο Μωϋσής διάλεξε. Η ζωή μας στηρίζεται σε επιλογές. Πολλοί θα μπορούσαν να πουν πώς μπόρεσε να αφήσει τέτοια πλούτη για να κακουχείται σε μια έρημο μ' ένα λαό σκληροτράχηλο, ανυπόταχτο και αγνώμονα. Πολλοί θα κουνήσουν με οίκτο το κεφάλι τους και θα σουφρώσουν ειρωνικά τα φρύδια τους για τις επιλογές σου.

"Μα πώς μπορείς να αγνοείς τόσα χρήματα! Δεν είναι τίποτα. Μια μικρή παρασπονδία θα κάνεις, ένα μικρό ψεμματάκι θα πεις. Θα δεχτείς ότι είσαι αυτό που δεν είσαι και θα τα πάρεις τα λεφτά. Πώς κάνεις έτσι για μια ταμπέλα! Γιατί να ταλαιπωρείσαι!" Και άλλα τέτοια.

Το θέμα όμως είναι πώς θες να λέγεσαι! Γιος του Θεού που κακουχείται, ή γιος του Φαραώ που τάχει όλα; Κι όμως δεν βλέπουμε ότι αυτά τα "όλα" το μόνο που θα μας δώσουν είναι μια πρόσκαιρή απόλαυση αμαρτίας! Και μετά τι θα μείνει; Ο θάνατος. Γιατί ο μισθός της αμαρτί-

ας είναι θάνατος. Ακόμη κι αν αυτή προσφέρει πρόσκαιρη απόλαυση, ο θάνατος είναι αιώνιος.

Αν αντίθετα διαλέξεις να κακουχείσαι γιατί θα το κάνεις; Γιατί να περάσεις θλίψεις και ταλαιπωρίες ακολουθώντας τον Θεό σε μια έρημο;

B Κορινθίους δ:17-18

17. Διότι η προσωρινή ελαφρά θλίψις ημών εργάζεται καθ' υπερβολήν εις υπερβολήν αιώνιον βάρος δόξης.

18. Επειδή ημείς δεν ενατενίζομεν εις τα βλεπόμενα, αλλ' εις τα μη βλεπόμενα, διότι τα βλεπόμενα είναι πρόσκαιρα, τα δε μη βλεπόμενα αιώνια.

Ο Μωϋσής δεν ήταν ένας τρελλός με τάσεις ερημίτη. Εβλεπε στον αόρατο όπως λέει στο εδάφιο που ξεκινήσαμε και αυτό τον έκανε να έχει καρτεριά και υπομονή. Εβλεπε στη μισθαποδοσία, έβλεπε στο αιώνιο βάρος δόξας, έβλεπε στον Θεό. Αυτό θα σε κρατήσει κι εσένα όταν όλοι σε κοροϊδεύουν για την πίστη σου και σε θεωρούν εκτός τόπου και χρόνου. Η μισθαποδοσία.

*...μακάριοι είσθε όταν σας ονειδίσωσι και διώξωσι και είπωσιν εναντίον σας πάντα κακόν λόγον ψευδόμενοι ένεκεν Εμού. Χαίρετε και αγαλλιάσθε διότι ο μισθός σας είναι πολύς εν τοις ουρανοίς...
Ματθαίος ε:11-12*

ΧΙ

Το Πάσχα

Δια πίστεως έκαμεν το πάσχα και την πρόσχυσιν του αίματος δια να μη εγγίση αυτούς ο εξολοθρεύων τα προτότοκα. Εβραίους ια:28

Μπορεί να φαίνεται φυσιολογικό σ' εμάς σήμερα, μετά από τόσους αιώνες Χριστιανικής διαπαιδαγώγησης και σε σημείο μάλιστα που να το προσπερνάμε σαν μια συνηθισμένη τελετή. Υπάρχουν μάλιστα άνθρωποι - κατ' όνομα "Χριστιανοί" - που αμφισβητούν την αξία αλλά και τη θεοπνευστία της Θείας Κοινωνίας (που είναι το πραγματικό αντίστοιχο της σφαγής του αμνού των Ισραηλιτών για μας σήμερα), λέγοντας ότι παρόμοιες τελετές είχαν σαν τη σφαγή του αρνιού είχαν και άλλοι λαοί της αρχαιότητας (και αυτό είναι εν μέρει αλήθεια).

Ομως ας σκεφτούμε λίγο τα πράγματα όπως πραγματικά έγιναν. Η ιστορία είναι λίγο πολύ γνωστή σε όλους μας. Την τελευταία νύχτα πριν την απελευθέρωση των Ισραηλιτών, έρχεται ο Μωϋσής, με εντολή του Θεού, και τους λέει με πλήρεις και ακριβείς λεπτομέρειες πώς θα σφάξουν το αρνί, πώς θα το φάνε και πώς θα ετοιμαστούν για τη μεγάλη έξοδο από τη γη της σκλαβιάς.

Ο συγγραφέας της προς Εβραίους λέει ότι δια πίστεως έκανε (ο Μωϋσής και κατ' επέκτασιν οι Ισραηλίτες) το πάσχα. Από τι όμως συνίστατο αυτή η πίστη;

Ας το δούμε ως εξής: Οι Ισραηλίτες είχαν δει τις μέχρι τότε πληγές που είχε φέρει ο Θεός - δια χειρός Μωϋσή - πάνω στη γη της Αιγύπτου, στο Φαραώ και στο λαό του. Είχαν δει επίσης ότι, αν και γίνονταν καταστροφές στη γη της Αιγύπτου, η γη Γεσέν όπου βρίσκονταν οι Ισραηλίτες έμενε άθικτη χωρίς εκείνοι να πρέπει να κάνουν κάτι για να προστατευτούν από τη μανία των καταστροφών. Επιπλέον είχαν δει ότι, παρόλη την καταστροφική δύναμη των πληγών, ο Φαραώ άλλαζε συνεχώς γνώμη και πεισματικά αρνιόταν ν' αφήσει το λαό να φύγει.

Έτσι είχαν τη δυνατότητα να σκεφτούν, α) Γιατί να κάνω κάτι αφού μέχρι τώρα ο Θεός με προστατεύει; β) Ποιος μου λέει ότι ο Φαραώ θα μας αφήσει να φύγουμε ώστε να φάω ντυμένος για δρόμο και με τα πράγματά μου μαζεμένα για αναχώρηση;

Μπορούσαν λοιπόν να παρακούσουν. Όμως εδώ υπεισέρχεται η έννοια της πίστης. Η πίστη στο Θεό, στον Λόγο Του και στον απεσταλμένο Του, ήταν που τους έκανε να υπακούσουν και να συμμορφωθούν.

B Χρονικών κ:20

20. ...πιστεύσατε εις Κύριον τον Θεόν ημών και θέλετε στερεωθεί, πιστεύσατε εις τους προφήτας αυτού και θέλετε ευδοωθεί.

Ο Θεός θα στείλει τον Λόγο Του σε μας μέσω κάποιου χρισμένου εργάτη Του. Και εδώ είναι που πρέπει να έχουμε στενή επικοινωνία με τον Κύριο ώστε να αναγνωρίσουμε το Λόγο της προειδοποίησης και να ενεργήσουμε αναλόγως.

Στις Πράξεις ια:28, ένας προφήτης με το όνομα Αγαβος, προφήτευσε ότι θα γείνει μεγάλη πείνα στην οικουμένη όλη επί ηγεμονίας του Ρωμαίου αυτοκράτορα Κλαύδιου. Οι Χριστιανοί ήσαν προετοιμασμένοι και είχαν φροντίσει από νωρίς ώστε να έχουν μαζέψει όχι μόνο για τους εαυτούς τους, αλλά για να βοηθήσουν και άλλους. Ο Κύριος Ιησούς είπε για τους εργάτες Του: "όποιος δέχεται εσάς, Εμέ δέχεται..." (Ματθαίος ι:40). Σκεφτείτε να μην είχαν δεχτεί και να μην είχαν πιστέψει στα λόγια του Αγαβού!

Κι όμως αν γινόταν κάτι αντίστοιχο σήμερα, πολλοί δεν θα πίστευαν και δεν θα προετοιμάζονταν. Ο λόγος είναι ότι οι άνθρωποι έχουν αποκοιμηθεί, έχουν βολευτεί και δεν πιστεύουν ότι κάτι κακό θα συμβ-

εί. Ο Λόγος του Κυρίου λέει, "όταν λένε ειρήνη και ασφάλεια, τότε έρχεται πάνω τους αιφνίδιος όλεθρος και δεν θα ξεφύγουν" (Α Θεσσαλονικείς ε:3).

Βλέπουμε λοιπόν πόσο σημαντικό ρόλο παίζει η πίστη στο να δεχτούμε τις προειδοποιήσεις του Θεού. Το ακριβώς αντίθετο βλέπουμε στην περίπτωση που ο Θεός προειδοποιούσε το λαό Του για τον ξεπεσμό και την αμαρτία του και τους προανήγγελε την Βαβυλώνια αιχμαλωσία τους. Όμως τότε δεν πίστευαν.

Ας γυρίσουμε όμως πίσω στο Πάσχα.

Η λέξη Πάσχα προέρχεται από την Εβραϊκή λέξη "πεσάχ" που σημαίνει στην κυριολεξία "πέρασε από πάνω μου, με προσπέρασε". Όμως τι τους προσπέρασε;

Ο Μωϋσής είχε πει ότι εκείνη τη νύχτα θα επισκεπτόταν τη γη της Αιγύπτου ο καταστροφικός άγγελος που θα έπερνε τη ζωή των πρωτοτόκων, ανθρώπων και ζώων. Οποιος (όχι μόνο Ισραηλίτης) ακολουθούσε τις εντολές του Θεού και τις οδηγίες του Μωϋσή για τη θυσία του αρνιού και το σημάδεμα της πόρτας του σπιτιού με το αίμα του, θα σώζωνταν. Ο καταστροφικός άγγελος του θανάτου θα πέραγε από πάνω τους και θα τους προσπέραγε: πάσχα.

Είπαμε: χρειάζεται πίστη για να δεχτείς τις προειδοποιήσεις του Θεού και να ενεργήσεις πάνω σ' αυτές. Πολλοί μπορούν να πουν ότι πιστεύουν ότι υπάρχει Θεός. Όμως και τα δαιμόνια πιστεύουν και φρίττουν (Ιάκωβος β:19). Η αληθινή πίστη δεν είναι προς έναν Θεό που ανέχεται και συγχωρεί τα πάντα χωρίς εμείς να κάνουμε τίποτε, αλλά προς έναν Θεό που μισεί και κρίνει την αμαρτία και γι' αυτό πρέπει να ενεργήσουμε. Πώς; Με το να δεχτούμε τον εξιλαστήριο θάνατο του Ιησού Χριστού και το αίμα Του που μας καθαρίζει από τις αμαρτίες μας και να Τον κάνουμε Κύριο της ζωής μας. Αλήθεια ερχόμαστε μπροστά Του με αυτή την ενημερότητα στις καρδιές μας; Ερχόμαστε μ' αυτή την πίστη;

Εβραίους ι:21,22

21. Και έχοντες ιερέα μέγαν επί τον οίκον του Θεού,

22. Ας πλησιάζομεν μετ' αληθινής καρδιάς εν πληροφορία πίστεως, έχοντες τας καρδιάς ημών κεκαθαρμένας από συνειδήσεως πονηράς...

Ο απόστολος Παύλος έγραψε στους Κορινθίους ότι επειδή ακριβώς δεν προσέρχονταν στην τράπεζα του Κυρίου με αυτή την καθαρή και ειλικρινή καρδιά, γι' αυτό υπήρχαν άρρωστοι ανάμεσά τους και πολλοί πέθαιναν (Α Κορινθίους ια:30).

Τι άλλο όμως υπήρχε στην πίστη των Ισραηλιτών εκείνη τη νύχτα; Ησαν έτοιμοι να φύγουν. Ντυμένοι για οδοιπορεία, με τα παπούτσια τους στο χέρι και τις αποσκευές στην πλάτη.

Σήμερα, δυστυχώς υπάρχουν πολλοί καλοβουλευμένοι Χριστιανοί που δεν είναι καθόλου έτοιμοι να φύγουν. Που δεν θέλουν να έλθει ο Κύριός τους να τους πάρει. Η γη αυτή με την τρυφηλότητά της και τις ευκολίες της, με την καλοπέρασή της και τον πλούτο της τους έχει κερδίσει. Γι' αυτούς, ο Κύριος καλύτερα ν' αργήσει να έλθει. Εύχομαι να μην τους πει, "άφρων, άφρων σήμεραν την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου..." (Λουκάς ιβ:20).

Αραγε πώς πλησιάζουμε την τράπεζα του Κυρίου; Είμαστε έτοιμοι να φύγουμε; Κι όχι αναγκαία να φύγουμε από τον κόσμο, όσο το να αφήσουμε επιτέλους τον κόσμο και τις συνηθειές του, τα φρονήματά του, τις διασκεδάσεις του, "διότι ο κόσμος και η επιθυμία αυτού παρέρχεται, όστις όμως πράττει το θέλημα του Θεού μένει εις τον αιώνα" (Α Ιωάννου β:17).

Το ενδιαφέρον είναι ότι δεν μπορείς να κάνεις το πάσχα και να συνεχίσεις να μένεις στην Αίγυπτο. Δεν έχει νόημα. Ο σκοπός του πασχαλινού αμνού δεν ήταν μόνο οι Ισραηλίτες να γλυτώσουν από τον καταστροφικό άγγελο. Ο κυριότερος σκοπός ήταν να φύγουν από τη γη της σκλαβιάς. Αν οι Ισραηλίτες μετά από εκείνη την τρομακτική νύχτα έμεναν στην Αίγυπτο, τότε, οι Αίγυπτιοι, μόλις συνέρχονταν από την πληγή, θα ξεσπούσαν όλο το θυμό και τη μανία τους πάνω τους θεωρώντας τους υπεύθυνους για το θανατικό που τους βρήκε. Ήταν ζωτικής σημασίας να φύγουν.

Αυτός που αποφασίζει να κάνει το πάσχα, πρέπει να ξέρει ότι δεν ανήκει σ' αυτόν τον κόσμο πια. Και δεν έχει νόημα να προσπαθεί να επιστρέψει ή να παραμείνει σ' αυτόν γιατί τότε ο κόσμος και ο αφέντης του, ο διάβολος, θα ξεσπάσουν την καταστροφική μανία τους πάνω του.

Πολλοί άνθρωποι δυστυχώς δεν συνειδητοποιούν ότι η θεία κοινωνία είναι μια δήλωση, μία καταγγελία.

“...τον θάνατον του Κυρίου καταγγέλετε μέχρι της ελεύσεως Αυτού.” (Α Κορινθίους ια:26)

Τη στιγμή της θείας κοινωνίας καταγγέλλουμε σε ουρανό, γη και κόλαση ότι ο Κύριος αναστήθηκε, νίκησε το θάνατο και την αμαρτία και είναι Κύριός μας και έρχεται να μας παραλάβει. Αν δεν πλησιάσουμε στην τράπεζα του Κυρίου μ' αυτή τη συνειδητότητα στις καρδιές μας, τότε δεν έχουμε τον απαραίτητο σεβασμό προς τον Θεό. Και τότε μπορεί και η κρίση του να έρθει πάνω μας.

Πόσο χειρότερο είναι να μετέχουμε στην τράπεζα του Κυρίου και μετά να συνεχίζουμε τη ζωή μας την προηγούμενη! Είναι παράξενο αν μετά θα υποφέρουμε από τη σκλαβιά του εχθρού; Αν ο πονηρός επιτίθεται σ' αυτούς που φυλάνε τον εαυτό τους, πόσο μάλλον δε θα σκλαβώσει αυτούς που, αντί να φεύγουν, επιστρέφουν πίσω στην "Αίγυπτό" τους;

Γι' αυτό κι ένα σημαντικό μέρος απ' τα προβλήματα πολλών οφείλεται στο ότι, αφού δέχονται την εξιλαστήρια θυσία του Αμνού του Θεού, μετά, αντί να καθαρίζουν τη ζωή τους και να απέχουν απ' τις πρότερες κακές συνήθειες, εκείνοι συνεχίζουν την παλιά τους ζωή με αποτέλεσμα να πέφτουν στη σκλαβιά του διαβόλου.

Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι ο Χριστός μας ελευθέρωσε για να είμαστε και να μένουμε ελεύθεροι.

XII

Το Βάπτισμα

*Δια πίστεως διέβησαν την Ερυθράν Θάλασσαν
ως δια ξηράς την οποίαν δοκμάσαντες οι Αιγύπτιοι,
κατεποντίσθησαν. Εβραίους ια:29*

Έτσι λοιπόν, οι Ισραηλίτες έφυγαν. Όπως είπαμε και πιο πριν, ήταν ζωτικής σημασίας το να φύγουν. Είναι ζωτικής σημασίας το να φύγεις. Δεν μπορείς να μείνεις πίσω στην Αίγυπτο. Γιατί ο Φαραώ γρήγορα θ' αλλάξει γνώμη. Σε θέλει για σκλάβο του με όποιο κόστος. Ακόμη κι αν του κοστίσεις τη ζωή των πρωτοτόκων του. Σε θέλει εκεί μαζί του. Θέλει να πεθάνεις στην Αίγυπτο.

"Γιατί όμως;" Ίσως αναρωτιέσαι. Η απάντηση είναι: "Επειδή είσαι καλεσμένος από τον Θεό. Είσαι ο λαός Του. Μια νίκη εναντίον σου είναι μια νίκη ενάντια στον Θεό. Αν νικήσει και σε κρατήσει αιχμάλωτο, μπορεί να αποδείξει ότι δεν είναι ο Θεός δυνατότερός του."

Όμως ο Θεός είναι δυνατότερος. Οτι και να κάνει ο Σατανάς, ο Θεός ξέρει να ελευθερώνει το λαό Του. Γι' αυτό λέει: "Ουδέν όπλον κατασκευασθέν εναντίον σου θέλει ευδοθηί..." (Ησαΐας νδ:17).

Β Πέτρου β:9

9. Εξεύρει ο Κύριος να ελευθερώνη εκ του πειρασμού τους ευσεβείς, τους δε αδίκους να φυλάττη εις την ημέραν της κρίσεως δια να κολάζονται.

Ο Κύριος ξέρει να ελευθερώνει. Μην ανησυχείς απλά ακολούθα Τον.

Οι Ισραηλίτες ξεκίνησαν προς την Ερυθρά θάλασσα. Προχώρησαν προς την πολυπόθητη ελευθερία. Και ξαφνικά βρέθηκαν μπροστά σ' ένα υδάτινο φράγμα. Ο δρόμος προς την ελευθερία ήταν αποκλεισμένος. Πίσω τους οι Αιγύπτιοι -όπως είπαμε ότι θα γινόταν- είχαν συνέλθει από το σοκ του πλήγματος και άρχισαν να το ξανασκεύονται. Γιατί ν' αφήσουν τους σκλάβους να φύγουν; Θα τους κυνηγούσαν. Κι έτσι έκαναν. Έτσι κι αλλιώς τα πρωτότοκα είχαν πια χαθεί. Να χάσουν και τους σκλάβους;

Εχεις βρεθεί ποτέ μπροστά σε αδιέξοδο; Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα όπως λέει η παροιμία. Μπροστά θάνατος. Πίσω σκλαβιά και θάνατος. Αυτό κι αν ήταν δίλημμα. Η αντίδραση, αναμενόμενη. Αρχισαν να γκρινιάζουν, να παραπονιούνται, να τα βάζουν με τον Θεό και το Μωϋσή.

Αυτή είναι η νοοτροπία του σκλάβου, του κατατρεγμένου. Λίγο πριν είχε γίνει ένα φοβερό θαύμα. Είχαν επιτέλους ελευθερωθεί. Μετά από τόσα χρόνια σκλαβιάς ήσαν ελεύθεροι χάρη στο κραταιό χέρι του Θεού. Κι όμως, δεν μπορούσαν να το πιστέψουν. Μετά από τόσα χρόνια σκλαβιάς, ήσαν καχύποπτοι. Δεν μπορούσαν να πιστέψουν στην αγάπη του Θεού που τους ελευθέρωσε. Νόμιζαν ότι ο Θεός τους έπαιζε κάποιο σκληρό παιχνίδι.

Όμως -όπως είπαμε- ο Κύριος ξέρει να ελευθερώνει. Κι όταν ελευθερώνει, το κάνει τέλεια. Ο Κύριος τους οδήγησε μπροστά στη θάλασσα, για να τους δείξει ότι όχι μόνο μια πανίσχυρη αυτοκρατορία, αλλά ούτε κι αυτά τα ίδια τα φυσικά στοιχεία δε θα μπορούσαν να τους σταματήσουν εφόσον Εκείνος ήταν μαζί τους.

Έτσι ερχόμαστε σ' αυτό που λέει ο συγγραφέας της προς Εβραίους: "Δια πίστεως διέβησαν την Ερυθράν θάλασσαν ως δια ξηράς..." Πού αλήθεια βρισκόταν η πίστη τους; Όπως είπαμε γκρινιάζαν, μουρμούριζαν, παραπονιόντουσαν. Όχι και τόσο ιδεώδες περιβάλλον και συνθήκες για να έχουν πίστη. Είχαν πράγματι πίστη; Εδώ βρίσκεται ένα σπουδαίο χαρακτηριστικό της πίστης του Θεού. Δεν εξαρτάται από τα συναισθήματά μας για να υπάρξει. Εξαρτάται μόνο από το Λόγο Του

και την υπακοή μας σ' Αυτόν. Είναι η υπακοή στην εντολή του Θεού που δείχνει την πίστη μας κι όχι το πώς νιώθουμε. Και, στη συγκεκριμένη περίπτωση, ο Θεός έδωσε μια εντολή.

Εξοδος ιδ:15

15. Και είπε Κύριος προς τον Μωϋσήν, Τι βοάς προς εμέ, επεί προς τους υιούς Ισραήλ να κινήσωσι.

"Προχωρείστε", ήταν η εντολή του Κυρίου. Μα μπροστά είναι η θάλασσα. Πού να πάμε; Στο βέβαιο χαμό μας; Όμως η εντολή του Κυρίου δεν αλλάζει. Ο Λόγος του Θεού δεν θ' αλλάξει για χάρη μας. Όταν ο Θεός λέει κάτι θα περιμένει να το κάνουμε. Δε θα πει κάτι άλλο. Δε θ' αλλάξει γνώμη. Γι' αυτό είπε στο Μωϋσή, "Γιατί φωνάζεις σ' Εμένα; Δε σας είπα να προχωρήσετε; Δε σας είπα ότι σας πάω στη γη της υπόσχεσης; Δε σας είπα ότι πρέπει να πάτε μπροστά; Προχωρείστε λοιπόν."

Η πίστη φαίνεται από τα έργα. Η αληθινή πίστη έχει έργο σαν αποτέλεσμα. Το έργο είναι καρπός της πίστης. Και το έργο αυτό πρέπει να είναι πάντα έργο υπακοής στο Λόγο του Θεού. Τη στιγμή που υπάκουσαν και πάτησαν το πόδι τους στη θάλασσα, η θάλασσα άνοιξε στα δύο και πέρασαν ως δια ξηράς. Ο Κύριος ξέρει να ελευθερώνει. Το θέμα είναι Τον εμπιστευόμαστε, ώστε να Τον αφήσουμε να το κάνει; Η προσπαθούμε με δικούς μας τρόπους και οδηγούμαστε έτσι στην πανωλεθρία μας;

Ας δούμε όμως τι έγινε με τους Αιγύπτιους. "...την οποίαν οι Αιγύπτιοι δοκίμασαντες, κατεποντίσθησαν" λέει το εδάφιο. Γιατί; Αν και είναι πασιφανές το γιατί, θα ήθελα να σταθούμε σε ένα σημείο.

"Δοκίμασαντες." Γιατί το λέει αυτό; Η βασική διαφορά των Αιγυπτίων από τους Ισραηλίτες στο σημείο αυτό είναι ότι οι μεν Ισραηλίτες κινήθηκαν με υπακοή και πίστη στην εντολή του Θεού, ενώ οι Αιγύπτιοι κινήθηκαν με αυτό που έβλεπαν. Οι Ισραηλίτες κινήθηκαν πνευματικά ενώ οι Αιγύπτιοι κινήθηκαν σαρκικά. Ήταν μάλιστα τόσο το μένος τους ώστε δεν κοντοστάθηκαν μπροστά σ' ένα τόσο μεγάλο θαύμα, ώστε να αναρωτηθούν τι σημαίνει. Εκείνη την ώρα η θάλασσα είχε χωριστεί στα δύο. Ο λαός του Θεού περνούσε "αβρόχως ποσί". Η παρουσία του Θεού επάνω τους ήταν φανερή μέσα στη νεφέλη που τους κάλυπτε και τους προστάτευε, σαν στοργικό χέρι ενός πατέρα που καλύπτει τα παιδιά του από τη μια μεριά, ενώ διώχνει με θυμό τους εχθρούς τους απ' την άλλη. Κι όμως, οι Αιγύπτιοι είχαν το θράσος να δοκιμάσουν κι αυτοί την ανοιχτή Ερυθρά θάλασσα. Είχαν την αναίδεια να δοκιμά-

σουν γι' άλλη μια φορά να τα βάλουν με τον Θεό και το λαό Του. Και ...δοκιμάσαντες.... καταποντίστηκαν. Δεν είναι παράξενο που τους συνέβει αυτό. Το να γλιτώσουν θα ήταν παράξενο.

Εβραίους ι:31

31. Φοβερόν είναι να πέση τις εις χείρας Θεού ζώντος.

Το πέρασμα από την Ερυθρά θάλασσα, είναι ένας συμβολισμός του βαπτίσματος του, πιστού πια, Χριστιανού στο νερό, όπως η έξοδος από την Αίγυπτο, συμβολίζει την έξοδο από την πνευματική σκλαβιά του Σατανά και την αναγέννηση μέσα στην οικογένεια του Θεού, μέσω του απολυτρωτικού έργου του Ιησού Χριστού -του Αμνού του Θεού.

Και, όπως το πέρασμα από την Ερυθρά δεν απείχε πολύ χρονικά από τη νύχτα της εξόδου, έτσι και το βάπτισμα στο νερό, δεν πρέπει να απέχει πολύ χρονικά από τη στιγμή της αναγέννησης. Ο απόστολος Πέτρος τη μέρα της Πεντηκοστής είπε να βαπτισθούν αμέσως στο νερό όλοι όσοι είχαν δεχθεί το κήρυγμα του ευαγγελίου. Και αυτή ήταν πάντα η πρακτική της πρώτης εκκλησίας. "Μετανοήσατε και ας βαπτισθεί έκαστος ημών..." Ήταν δύο πράξεις αλληλένδετες.

Μπορεί να αναρωτηθείς: "Γιατί να βιαστώ αφού έτσι κι αλλιώς πιστεύω στον Χριστό." Η απάντηση είναι μία. Δια πίστεως. Γιατί οι Αιγύπτιοι έρχονται τρέχοντας για να σε πάρουν πίσω. Γι' αυτό είναι καλύτερο να υπακούσεις στην εντολή του Θεού και μάλιστα το συντομότερο δυνατόν. Επιπλέον, το βάπτισμα στο νερό είναι δημόσια ομολογία ότι αποφασίζεις να ακολουθήσεις τον Ιησού Χριστό σαν Κύριο της ζωής σου.

Μετά από αυτό αρχίζει η αληθινή μαθητεία στη Χριστιανική ζωή. Μέσα στην έρημο, όπως κι οι Ισραηλίτες. Γιατί ο Κύριος μέσα στην έρημο γνωρίζεται με τα παιδιά Του.

XIII

Πνευματικός Πόλεμος

Δια πίστεως έπεσον τα τείχη της Ιερχώ, αφού εκκυλώθησαν επί επτά ημέρας. Εβραίους ια:30

Υπάρχει ένα θέμα στη Χριστιανική ζωή που είναι, θα έλεγα, αρκετά παρεξηγημένο. Και ο λόγος που, πιστεύω, είναι παρεξηγημένο είναι γιατί δεν μπαίνει στη σωστή του βάση, δεν ακολουθούνται κάποιες βασικές αρχές. Το θέμα αυτό λέγεται "πνευματικός πόλεμος".

Αν και δεν είναι στη δυνατότητα ή την πρόθεση της παρούσας μελέτης να εξαντλήσει ένα τέτοιο θέμα μέσα σ' ένα κεφάλαιο, όταν έχουν γραφτεί βιβλία ολόκληρα γι' αυτό, ωστόσο θα ήταν χρήσιμο να δούμε μερικές βασικές αρχές του που είναι απαραίτητες από τη στιγμή που, στη ζωή της πίστης, θα συναντήσουμε αρκετές "Ιερχώ" που θα φράζουν το δρόμο της "γης της υπόσχεσης".

Ας ξεκαθαρίσουμε κάτι εδώ: η γη της επαγγελίας που καταλαμβάνεται με πόλεμο δεν είναι ο ουρανός. Δόξα τω Θεώ στον ουρανό μπαίνουμε χάρη στο αίμα του Ιησού και την εξιλαστήρια θυσία Του και την πίστη μας σ' αυτό και όχι με οποιοδήποτε είδους πόλεμο. Ο πόλεμος χρειάζεται για τις υποσχέσεις του Θεού εδώ στη γη. Η γη της επαγγελίας που έχουμε να κατακτήσουμε είναι εδώ στη γη. Η δουλειά μας σαν εκκλησία είναι να προωθήσουμε τη βασιλεία του Θεού στη γη.

"Ελθέτω η βασιλεία Σου ως εν ουρανών και επί της γης..." προσευχόμαστε. Και γι' αυτό το λόγο χρειάζεται πόλεμος. Οχι πόλεμος ενάντια σε ανθρώπους βέβαια. Διότι...

Εφεσίους 5:12

12. ...δεν είναι η πάλη ημών εναντίον εις σάρκα και αίμα, αλλ' εναντίον εις τας αρχάς, εναντίον εις τας εξουσίας, εναντίον εις τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνου τούτου, εναντίον εις τα πνεύματα της πονηρίας εν τοις επουρανίοις.

Η μάχη μας είναι ενάντια στον σκοτεινό, πονηρό πνευματικό κόσμο. Αυτός κρατάει τη "γη" που μας ανήκει, αυτόν πρέπει να πολεμήσουμε. Ας δούμε λοιπόν μερικές αρχές του πολέμου αυτού.

1. Ιεριχώ. Ας δούμε κατ' αρχήν τι αντιπροσωπεύει η Ιεριχώ. Τι το σημαντικό υπάρχει σ' αυτή την πόλη. Τι συμβολίζει.

Η Ιεριχώ είναι η "πύλη" της γης της επαγγελίας. Αν δεν την κατακτήσεις, δε μπορείς να προχωρήσεις για να πάρεις την υπόλοιπη γη. Δε μπορείς να την προσπεράσεις και να κάνεις πως δεν υπάρχει. Αν τολμήσεις να το κάνεις και να προσπαθήσεις να μπεις στη γη από κάποιο άλλο δρόμο, είσαι χαμένος. Θα την έχεις στην πλάτη σου καθώς θα ανοίγεις άλλα μέτωπα μάχης και θα βρεθείς μεταξύ δύο πυρών - μεταξύ δύο στρατοπέδων. Η ήττα σου από κει και πέρα είναι καθαρά ζήτημα χρόνου.

Οχι. Η Ιεριχώ πρέπει να πέσει. Είναι η ισχυρότερη ίσως πόλη της γης. Η πτώση της θα στείλει ένα μήνυμα στους υπόλοιπους εχθρούς σου. "Αν η Ιεριχώ έπεσε", θα σκεφτούν, "ούτε κι εμείς γλυτώνουμε". Η Ιεριχώ είναι σαν τον Γολιάθ που νίκησε ο Δαβίδ. Με την πτώση του οι Φιλιισταίοι έγιναν υποτελείς στους Ισραηλίτες χωρίς μάχη στην ουσία. Μπορεί να φαίνεται - και είναι - δύσκολη επιχείρηση αλλά είναι το κλειδί για τη γη της επαγγελίας.

Τι συμβολίζει όμως σήμερα για μας; Η Ιεριχώ ήταν μια οχυρή πόλη - ένα οχύρωμα. Τα τείχη της ήταν τεράστια. Ψηλά και φαρδιά τόσο, που ανάμεσα στο μέσα και το έξω τείχος υπήρχαν σπίτια. Ένα απόρρητο οχυρό. Φαινομενικά αήττητη υπήρχαν αλαζονικά και προκαλούσε τον καθένα που θα προσπαθούσε να την κατακτήσει.

Έτσι είναι και τα οχυρώματα στις ζωές μας. Καταστάσεις φαινομενικά απόρρητες που σε προκαλούν όπως ο Γολιάθ προκαλούσε επί σαράντα συνεχείς ημέρες τους Ισραηλίτες τσακίζοντάς τους τα νεύρα και

κάνοντάς τους να σκορπίζονται φοβισμένοι. Αυτή είναι η δουλειά των οχυρωμάτων στη ζωή μας. Να μας εμποδίζουν να λάβουμε τις υποσχέσεις του Θεού. Και όχι τις οποιοσδήποτε υποσχέσεις, αλλά αυτές που θα αλλάξουν ολόκληρες καταστάσεις και σε μας και στους άλλους. Ο διάβολος ξέρει πού βάζει τα οχυρά του. Εκεί που φοβάται περισσότερο. Αλήθεια, έχουμε συνειδητοποιήσει ότι εκείνος είναι που μας φοβάται και γι' αυτό προσπαθεί να μας εκφοβίσει για να κάνουμε πίσω; Γι' αυτό ψώννει τεράστια οχυρά, γι' αυτό στέλνει θηριώδεις πολεμιστές εναντίον μας.

Πρέπει να καταλάβουμε κάτι εδώ: το κλειδί για μας βρίσκεται στο χρίσμα του Θεού. Οπως και να 'χει, τα τείχη πρέπει να πέσουν και τη λύση την έχει το Αγιο Πνεύμα.

2. Ιορδάνης. Μπροστά από την Ιεριχώ περνάει ο Ιορδάνης. Και τη συγκεκριμένη εποχή κατεβαίνει αφρισμένος και ορμητικός. Αλλο ένα εμπόδιο. "Δε με φτάναν τα τείχη;" θα σκεφτείς.

Αυτό που μερικές φορές το βλέπουμε σαν εμπόδιο όμως, δεν είναι. Η σηνή εδώ θυμίζει μια άλλη. Τότε που κυνηγημένος έφευγες από τους Αιγυπτίους και μπροστά σου υψωνόταν σαν τείχος η Ερυθρά θάλασσα. Αυτό που φαινόταν και τότε σαν εμπόδιο, αποδείχθηκε καταφύγιο. Τα νερά του βαπτίσματος σε κάλυψαν καταπίνοντας τους διώκτες σου. Τώρα βρίσκεσαι μπροστά σε άλλα νερά.

Για άλλη μια φορά ο Θεός θα σου δείξει ότι αυτό που θεωρείς εμπόδιο είναι ο τρόπος για να χτυπήσει τους εχθρούς σου. Ο Ιορδάνης άνοιξε και οι Ισραηλίτες πέρασαν κι όταν το έμαθαν οι εχθροί...

Ιησούς του Ναυή ε:1

1. Και ότε ήκουσαν πάντες οι βασιλείς των Αμοραίων, οι πέραν του Ιορδάνου προς δυσμάς, και πάντες οι βασιλείς των Χαναανίων, οι παρά την θάλασσαν, ότι ο Κύριος απεξήρανε τα ύδατα του Ιορδάνου απ' έμπροσθεν των υιών Ισραήλ εωσού διέβησαν, διελύθησαν αι καρδιαι αυτών. Και δεν έμεινε πλέον εις αυτούς πνοή από του φόβου των υιών Ισραήλ.

Ο Ιορδάνης εξυπηρετεί ένα σημαντικό σκοπό πριν αρχίσει η μάχη. Είναι ένα σημείο για σένα να προχωρήσεις και επιβεβαίωση ότι ο Θεός είναι μαζί σου. Είναι επίσης ένα μήνυμα για τους εχθρούς σου ότι ο Θεός είναι μαζί σου και ότι είναι χαμένοι.

Και σε μια τέτοια μάχη, χρειάζεσαι τη θεία επιβεβαίωση, αυτό το θαυματουργικό σημείο που σε στερεώνει και σου δίνει το "πράσινο φως" για να προχωρήσεις για την κατάκτηση. Ας δούμε όμως πώς χώρισε ο Ιορδάνης...

3. Η Διαθήκη. Ο Κύριος είπε στον Ιησού του Ναυή να διατάξει τους ιερείς να προχωρήσουν μπροστά να μπουν στο ποτάμι με την κιβωτό της διαθήκης στους ώμους τους και να σταθούν στη μέση του ποταμού. Το ποτάμι θα σχιζόταν στα δύο και ο λαός όλος θα περνούσε χωρίς ακόμη και τα πόδια τους να βραχούν.

Το δεύτερο σημείο που θέλω να δούμε είναι ότι ο Θεός διέταξε τον Ιησού του Ναυή να περιτέμει τους Ισραηλίτες γιατί όσοι είχαν βγει από την Αίγυπτο και ήσαν περιτμημένοι είχαν πεθάνει στην έρημο, στα σαράντα χρόνια της περιπλάνησης. Όσοι όμως είχαν γεννηθεί στην έρημο δεν είχαν περιτμηθεί καθόλου. Σημαντικό είναι ότι πριν περάσουν τον ποταμό ο Ιησούς του Ναυή τους ζήτησε - την προηγούμενη μέρα - να καθαριστούν γιατί ο Θεός θα έκανε μεγαλεία ανάμεσά τους.

Ο Θεός ήθελε επαναφιέρωση του λαού πριν τη μάχη. Κι αυτό γιατί η μάχη δεν ήταν μια μάχη ενάντια σε αίμα και σάρκα, αλλά μια μάχη ενάντια σε πνευματικές δυνάμεις. Και όσοι εμπλέκονται σε τέτοιες μάχες πρέπει να είναι καθαροί πνευματικά και απόλυτα αφιερωμένοι. Ο διάβολος και οι στρατιές του δεν πρέπει να έχουν σημείο απ' όπου να μπορούν να κρατηθούν επάνω τους. Αλλιώς, είναι χαμένοι.

Μια τέτοια περίπτωση συνέβη στους Ισραηλίτες στη μάχη της Γαι (διάβασε Ιησούς του Ναυή κεφάλαιο ζ). Επειδή υπήρχε αμαρτία στο στρατόπεδο του Ισραήλ έχασαν μια μάχη από ένα πολύ κατώτερό τους - σε στρατιωτική ισχύ - αντίπαλο.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός, τη νύχτα που παραδιδόταν, είπε: "έρχεται ο άρχων του κόσμου τούτου (ο διάβολος) και δεν έχει ουδέν εν εμοί" (Ιωάννης ιδ:30). Οπως βέβαια ξέρουμε, ο Κύριός μας αν και ήταν απόλυτα καθαρός, τόνισε αυτή του την αγνότητα στην τελική μάχη που ανοιγόταν μπροστά Του για τη σωτηρία της ανθρωπότητας.

Αλοίμονο αν κάποιος βγει στη μάχη του πνευματικού χώρου και έχει αμαρτίες που γνωρίζει και δεν μετανοεί γι' αυτές. Επεσαν πολλοί κατ' αυτόν τον τρόπο γιατί πήραν ελαφριά μια τόσο σημαντική προϋπόθεση.

Μετά την περιτομή έπρεπε να κάτσουν μέχρι να γιατρευτούν. Ο καθαρισμός από τον Κύριο και η επαναφιέρωση είναι μια διαδικασία που πονάει. Πρέπει να γιατρευτείς πριν βγεις στη μάχη. Σ' αυτή τη δια-

δικασία του καθαρισμού είναι που ο Κύριος σου αφαιρεί τον ονειδισμό - όπως είπε στους Ισραηλίτες - για να μπορείς να σταθείς απέναντι στον εχθρό σου. Ας θυμηθούμε εδώ τον Γολιάθ τον γίγαντα που ονειδίζε τους Ισραηλίτες για σαράντα μέρες. Μόνο η αφιέρωση κι ο καθαρισμός σου από τον Κύριο σε ελευθερώνει από τον ονειδισμό του εχθρού όταν πας να τον αντιμετωπίσεις σ' έναν αγώνα ζωής ή θανάτου. Και μετά; Είσαι έτοιμος για μάχη;

Μετά ο Θεός τους διέταξε να κάνουν το πάσχα. Τι νόημα είχε αυτό;

Μετά τον κατακλυσμό του Νώε ο Θεός έδειξε στον ουρανό το ουράνιο τόξο σαν σημείο της διαθήκης του με τη δημιουργία με την υπόσχεση να μην την ξαναπνίξει μέσα στο νερό. Και είπε:

Γένεσις θ:14-17

14. Και όταν συννεφώσω νεφέλην επί της γης, θέλει φανεί το τόξον εν τη νεφέλη.

15. Και θέλω ενθυμηθεί την διαθήκην μου την μεταξύ εμού και υμών και παντός εμψύχου ζώου εκ πάσης σαρκός, και τα ύδατα δεν θέλουσιν είσθαι πλέον εις κατακλυσμόν, δια να εξαλείψωσιν πάσαν σάρκα.

16. Και το τόξον θέλει είσθαι εν τη νεφέλη και θέλω βλέπει αυτό δια να ενθυμώμαι την παντοτινήν διαθήκην την μεταξύ Θεού και παντός εμψύχου ζώου εκ πάσης σαρκός ήτις είναι επί της γης.

17. Και είπεν ο Θεός προς τον Νώε, Τούτο είναι το σημείον της διαθήκης το οποίον έστησα μεταξύ εμού και πάσης σαρκός ήτις είναι επί της γης.

Ας συγκρίνουμε αυτό το κομμάτι της Γραφής με ένα άλλο. Εκεί όπου ο απόστολος Παύλος στην Α προς Κορινθίους επιστολή του στο κεφάλαιο ια διδάσκει τους Κορινθίους πώς πρέπει να κάνουν τη Θεία Κοινωνία. Τελειώνοντας τους λέει:

Α Κορινθίους ια:26

26. Διότι οσάκις αν τρώγητε τον άρτον τούτον και πίνητε το ποτήριον τούτο, τον θάνατον του Κυρίου καταγγέλλετε μέχρι της ελεύσεως αυτού.

Πού καταγγέλλουμε τον θάνατο του Κυρίου; Στον φυσικό αλλά και στον πνευματικό κόσμο. Δείχνουμε στους ανθρώπους ότι ανήκουμε στον Κύριο, δείχνουμε στον διάβολο ότι είμαστε του Κυρίου και υψώνουμε το σημείο της διαθήκης μας στον ουρανό και ο Θεός θυμάται τις υποσχέσεις του όπως είπε και στον Νώε. Για το αν ο Θεός θέλει να Του υπενθυμίζουμε τις υποσχέσεις Του μπορεί κάποιος να κοιτάξει στα Εξοδος λβ:13, Δευτερονόμιον θ:27, Κριταί ις:28, Β Χρονικών ς:42, Νεεμί-ας α:8, Ψαλμοί ριθ:49, ρλβ:1, Ησαΐας λη:3, Ιερεμίας ιδ:21, Θρήνοι ε:1, και θα δει ότι το να υπενθυμίζουμε στον Κύριο τις υποσχέσεις του δεν είναι κάτι παράδοξο για τα Βιβλικά πρότυπα. Αλλωστε και η παραβολή του Κυρίου Ιησού για τη χήρα και τον άδικο κριτή κάτι τέτοιο δεν υπονοεί όταν λέει ότι οι πιστοί του Θεού "βοούν προς Αυτόν ημέρα και νύχτα";

Ετσι λοιπόν, έχουμε τρία σημεία: Η κιβωτός - ο νόμος και η διαθήκη του Θεού - ο καθαρισμός με την περιτομή - η διαθήκη του Θεού στην αφιέρωση - και το πάσχα - η διακήρυξη και το σημείο της διαθήκης του Θεού και η υπενθύμιση των υποσχέσεών Του. Μετά από αυτά τα τρία έρχεται...

4. Η Στρατηγική. Μετά από όλα αυτά εμφανίστηκε άγγελος Κυρίου και για την ακρίβεια ο Αρχιστράτηγος της δυνάμεως του Κυρίου όπως του είπε και του έδωσε τη στρατηγική. Είναι πολύ ενδιαφέρον να παρατηρήσουμε εδώ τα εξής:

Πριν ξεκινήσεις πρέπει να συνειδητοποιήσεις με Ποιον είσαι. Ο Ιησούς του Ναυή ρώτησε τον άγγελο, "Είσαι δικός μας ή με τους εχθρούς μας;" (Ιησ. ε:13). Το ενδιαφέρον είναι να δούμε την απάντηση του αρχαγγέλου:

Ιησούς του Ναυή ε:14

14. Ο δε είπε, Ουχί. Αλλ' εγώ αρχιστράτηγος της δυνάμεως του Κυρίου τώρα ήλθον.

Ο άγγελος είπε, "όχι. Ούτε μαζί σας είμαι ούτε με τους άλλους. Εγώ είμαι ο αρχιστράτηγος της δυνάμεως του Κυρίου. Εσύ Ιησού του Ναυή με ποιον είσαι;" Το σημαντικό είναι εσύ με ποιον είσαι; Εχεις συνειδητοποιήσει ότι ανήκεις στον Κύριο των Δυνάμεων; Οτι Αυτός είναι που θα πολεμήσει για σένα και θα σε υπερασπιστεί; Εχεις συνειδητοποιήσει ότι αυτός που είναι με τον Κύριο είναι ο τελικός νικητής; Ο άγγελος του Κυρίου στρατοπεδεύει "κύκλω των φοβουμένων Αυτόν" (Ψαλμ. λδ:7). Πρέπει να Τον φοβούνται τον Θεό όμως. Ο άγγελος του Κυρίου ελευθερώνει αυτούς που φοβούνται τον Κύριο και μόνον αυτούς. Οι δυνάμεις του Κυρίου συμμαχούν και έρχονται να πολεμήσουν γι' αυτούς

που φοβούνται τον Κύριο. Γι' αυτούς που έχουν διαθήκη μαζί Του. Γι' αυτό ήταν σημαντικό να κάνουν το πάσχα όπως είπαμε πιο πάνω. Έτσι λοιπόν, ο Ιησούς του Ναυή γονάτισε με σεβασμό και ετοιμάστηκε να λάβει διαταγές. Εκείνος ήξερε ανέκαθεν σε ποιον ανήκε.

Ιησούς του Ναυή κδ:15

15. Εγώ όμως και ο οίκος μου θέλομεν λατρεύει τον Κύριον.

Ήταν έτοιμος να ακούσει τη στρατηγική.

"Τώρα ήλθον..." Ο αρχάγγελος τονίζει το πότε ήλθε. Όπως είπαμε πιο πάνω μετά την επαναφιέρωση του λαού, τον καθαρισμό του και την εξύψωση της διαθήκης τους προς τον Κύριο. Όταν καλυφθούν οι προϋποθέσεις του Θεού, η απάντηση από τον ουρανό έρχεται. Όταν έχουμε να αντιμετωπίσουμε οχυρώματα της τάξεως μιας Ιεριχώ, πρέπει να έχουμε κάνει και τις ανάλογες προετοιμασίες.

"Λύσον το υπόδημά σου..." Για να λάβεις την εξουσία του Θεού, πρέπει να βγάλεις τη δική σου εξουσία. Για να ακούσεις τη γνώμη του Θεού, πρέπει να σταματήσεις να ακούς τις απόψεις και τις γνώμες των άλλων αλλά και τις δικές σου. Ο Θεός δε σπαταλάει τα λόγια Του σε απειθείς. Ο Θεός δεν ενδιαφέρεται για τη γνώμη και την άποψή μας. Είναι η δική Του γνώμη που μετράει γιατί με αυτήν θα πάρουμε το οχυρό κι όχι με τις δικές μας. Ένα μεγάλο προσόν του πιστού - του αληθινά πιστού - είναι ότι σταματάει να έχει άποψη όταν έρχεται η ώρα να ακουστεί η άποψη του Θεού και υποτάσσεται σ' αυτήν.

"Ίδού παρέδωκα εις εσάς..." Όταν ο Ιησούς Χριστός απέστειλε τους αποστόλους τους είπε:

Λουκάς ι:19

19. Ίδού δίδω εις εσάς εξουσίαν του να πατήτε επάνω όφρων και σκορπίων και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού και ουδέν θέλει σας βλάβει.

Όταν ο Θεός μας αποστέλει μας λείει για την εξουσία που έχουμε. Και στην περίπτωση των Ισραηλιτών, ο αρχάγγελος είπε στον Ιησού του Ναυή ποια εξουσία τους είχε δώσει. Τους είπε, "παρέδωσα στα χέρια σας την Ιεριχώ, τον βασιλιά της και όλους τους ισχυρούς της άνδρες". Σήμερα αυτό θα μπορούσαμε να το πούμε εξουσία πάνω σε όλες τις πνευματικές αρχές και εξουσίες μιας περιοχής. Όταν ο Κύριος

μας δίνει μια περιοχή, μας δίνει την εξουσία πάνω στις πνευματικές δυνάμεις που διοικούν την περιοχή αυτή. Ο Κύριος μας κάνει πρώτα ενήμερους για την πνευματική εξουσία που μας έχει δώσει και μετά μας αποστέλει για να καταλάβουμε την περιοχή που μας έχει δώσει. Ο Κύριος μας διαβεβαιώνει πρώτα ότι μας έχει δώσει μια περιοχή και μετά μας δείχνει πώς θα την καταλάβουμε.

Αυτός που θα δώσει τη στρατηγική για τον πόλεμο είναι ο Κύριος. Πολλοί χριστιανοί ενθουσιάζονται ιδιαίτερα με το θέμα του πνευματικού πολέμου και της εξουσίας που έχουμε πάνω στις δυνάμεις του σκότους. Όμως οι πνευματικές μάχες δεν κερδίζονται με ανώριμους ενθουσιασμούς αλλά με ώριμη στρατηγική. Δεν μπορείς να βγεις έξω και να πολεμήσεις έναν εχθρό που δε βλέπεις αν δεν έχεις κάποιον να σου πει πού βρίσκεται αυτός ο εχθρός, ποια είναι η στρατηγική του, πού έχει το θάρρος του και ποιες είναι οι πραγματικές δυνάμεις και δυνατότητές του. Εκεί είναι που πέφτουν πολλοί ενθουσιώδεις που βγαίνουν σε πνευματικές μάχες γρονθοκοπώντας στον αέρα. Μόνον ο Κύριος ξέρει τον τόπο και τον χρόνο μιας μάχης καθώς και τη στρατηγική που πρέπει να ακολουθηθεί. Γι' αυτό το λόγο και πρέπει -όταν πρόκειται για σοβαρές πνευματικές μάχες όπου πρέπει να πέσουν πνευματικά κάστρα- να περιμένουμε την οδηγία του Κυρίου σε προσευχή.

Β Κορινθίους 1:4

4. Διότι τα όπλα του πολέμου ημών δεν είναι σαρκικά αλλά δυνατά συν Θεώ προς καθαίρεσιν οχυρωμάτων...

Αυτό που συνήθως μας διαφεύγει είναι αυτή η μικρή φράση: "συν Θεώ". Τείνουμε να σταματάμε στο δυνατά και το αφήνουμε να τραβήξει την προσοχή μας. "Έχουμε δυνατά όπλα", λέμε. "Καθααίρουμε οχυρώματα", λέμε. Αλλά όλη η διαφορά μεταξύ των σαρκικών και των πνευματικών όπλων δεν είναι άλλη από το "συν Θεώ". Τα όπλα μας δεν είναι δυνατά και πνευματικά από μόνα τους, αλλά γιατί βρίσκονται σε ευθεία εξάρτηση από τον Αρχιστράτηγο.

Ησαΐας 6:31

31. Οι προσμένοντες τον Κύριον θέλουσιν ανανεώσει την δύναμιν αυτών, θέλουσιν αναβεί με πτέρυγας ως οι αετοί, θέλουσι τρέξει και δεν θέλουσιν αποκάμει, θέλουσι περιπατήσει και δεν θέλουσιν ατονήσει.

Αλήθεια δεν έχουμε σκεφτεί ποτέ να εφαρμόσουμε αυτό το εδάφιο στον πνευματικό πόλεμο. Και όμως μια από τις σπουδαιότερες εφαρ-

μογές του βρίσκεται εκεί. Γιατί έχει να κάνει με το δεύτερο από τα σημεία που θέλω να δούμε...

Η στρατηγική που θα δωθεί από τον Θεό έρχεται σαν αποτέλεσμα προσευχής. Είπαμε πιο πριν ότι οι Ισραηλίτες αντί να επιτεθούν αμέσως μόλις πέρασαν το ποτάμι έκατσαν να κάνουν το Πάσχα. Εδώ είναι το σημείο όπου πολλοί από μας θα έκαναν το μοιραίο λάθος Και εξηγούμαι...

Ο Κύριος έχει κάνει ένα σημαντικό θαύμα. Εσχισε το ποτάμι στα δύο και πέρασαν χωρίς να βρέξουν ακόμη και τα κορδόνια τους. Ήταν εύκολο να βάλουν το θάρρος τους στο θαύμα και να τρέξουν να κατακτήσουν την Ιεριχώ. Το είχαν σίγουρο ότι ο Θεός είναι μαζί τους και το πιο λογικό ήταν να συνεχίσουν την πορεία προς τη νίκη -ή μάλλον προς την καταστροφή τους. Γιατί τους έλλειπε κάτι σημαντικό. Η στρατηγική του Κυρίου.

Και όταν λείπει η στρατηγική του Κυρίου είναι εύκολο να βάλεις τη δική σου στρατηγική στη θέση της. Και να καταστραφείς. Ο Κύριος δε θέλει να βάζουμε το θάρρος μας στα σημεία και στα θαύματα αλλά σ' Εκείνον. Τα οχυρώματα του μεγέθους της Ιεριχώ δεν πέφτουν παρά μόνο όταν είσαι σε απόλυτη εξάρτηση από Εκείνον.

Ετσι λοιπόν έκαναν το Πάσχα. Δηλαδή έκατσαν για επτά μέρες σε προσευχή και ίσως και νηστεία και ύψωσαν το σημείο της διαθήκης τους με τον Θεό όπως είπαμε και πιο πάνω. Όπως είπαμε, "οι προσμένοντες τον Κύριο..."

Αν παρατηρήσουμε το εδάφιο, θα δούμε ότι αυτά που υπόσχεται σαν αποτελέσματα αυτής της προσμονής προς τον Κύριο, είναι όλα αρετές που χρειάζονται σ' έναν στρατιώτη. Γιατί ένας στρατιώτης χρειάζεται να σταθεί και να υψωθεί σαν αετός πάνω από τους εχθρούς του, χρειάζεται να μπορεί να τρέξει χωρίς να κουράζεται, χρειάζεται να μπορεί να περπατήσει για πολύ χωρίς να ατονήσει. Και αυτά δεν είναι αποτελέσματα που προέρχονται από τη γυμναστική αλλά από τη γεμάτη προσευχή και αφιέρωση προσμονή. Ο απόστολος Παύλος έλεγε:

A Τιμόθεον δ:8

8. Διότι η σωματική γυμνασία είναι προς ολίγον ωφέλιμος, αλλ' η ευσέβεια είναι προς πάντα ωφέλιμος, έχουσα επαγγελίαν της παρούσης ζωής και της μελλούσης.

Ο Παύλος δεν ήταν ενάντιος στη γυμναστική απλά διευκρινίζει κάτι εδώ. Αυτοί που γυμνάζουν το σώμα τους υπερβολικά και του δίνουν πολύ μεγάλη προσοχή -περισσότερη απ' ότι πρέπει- έχουν την τάση να σκέπτονται και να αντιμετωπίζουν τα πράγματα με σαρκικό τρόπο. Αυτοί όμως που κρατούν τις σωστές ισορροπίες μεταξύ σώματος και πνεύματος, και γυμνάζουν το πνεύμα τους με την ευσέβεια -που είναι η προσμονή και η υπακοή στον Κύριο- αντιμετωπίζουν τις καταστάσεις περισσότερο πνευματικά και ανακαλύπτουν στην ευσέβεια τα κλειδιά για τις υποσχέσεις και αυτής της ζωής αλλά και της επόμενης όπως λέει το εδάφιο.

Μετά από όσα είπαμε λοιπόν, ας πάμε να δούμε ποια ήταν αυτή η στρατηγική που έριξε το περιήφιο οχυρό της Ιεριχώ.

5. Ενότητα και Υπακοή στον Αρχηγό. Η νίκη σε μια μάχη ή σ' έναν πόλεμο ξεκινάει από ένα πολύ σημαντικό στοιχείο. Και αυτό δεν είναι η εκπαίδευση, ο καλός εξοπλισμός ή η μαχητική ικανότητα του στρατεύματος. Το στοιχείο αυτό είναι το υψηλό ηθικό των στρατιωτών!

Όσο κι αν φαίνεται παράξενο, ένας στρατός με σπασμένο ηθικό είναι ήδη νικημένος. Σημασία δεν έχει να νικήσεις μια πύρρειο νίκη (δηλαδή μια νίκη όπου μόλις και βγαίνεις ζωντανός από τη μάχη έχοντας κι εσύ υποστεί τεράστιες απώλειες). Σημασία έχει να σπάσεις το ηθικό του εχθρού και να τον κάνεις να παραδωθεί στην ήττα πριν καν ξεκινήσει η μάχη. Και ο καλύτερος τρόπος για να το κάνεις αυτό είναι να του δείξεις ότι αδιαφορείς για τα δυνατά του σημεία. Αν το θάρρος του βρίσκεται στα ψηλά του τείχη, όπως η περίπτωση της Ιεριχώ, εσύ να του δείξεις ότι αφηφάς αυτό του το πλεονέκτημα.

Ας σκεφτούμε την εξής εικόνα: Οι Ισραηλίτες ξεκινούν για να καταλάβουν την Ιεριχώ. Οι στρατιώτες της πόλης -που ήταν ήδη κλεισμένη και κανείς δεν μπορούσε να βγει ή να μπει- ετοιμάζονται για τη μάχη. Πιάνουν θέση στις πολεμίστρες. Ετοιμάζουν τα επίλεκτα στρατεύματα, τους τοξότες και ενεργοποιούν όλη την πολεμική τους μηχανή. Ξέρουν ότι ένας εχθρός που στο διάβα του χωρίζουν ποτάμια για να περάσει δεν θα είναι εύκολος αντίπαλος. Είναι αποφασισμένοι για μάχη μέχρι θανάτου. Έχουν ένα μεγάλο πλεονέκτημα: τα ψηλά, απόρθητα εως τότε, χοντρά τείχη της πόλης τους. Είναι όμως έτσι;

Αντί στρατιωτικής επίθεσης, εμφανίζεται μια ομάδα ιερέων με μια κιβωτό στα χέρια τους. Οι υπόλοιποι βαστάνε σάλπιγγες και σαλπίζουν. Κι από πίσω ακολουθεί ο στρατός. Αλλά τι στρατός είναι αυτός; Αντί για τις ιαχές της μάχης, άκρα του τάφου σιωπή. Κανείς δεν ακούγεται εκτός από τις σάλπιγγες. Αντί για την κλαγγή των όπλων

ενός στρατού που επιτίθεται, ησυχία. Μόνο οι σάλπιγγες. Αντί για επίθεση κάνουν βόλτα γύρω από το τείχος και μετά φεύγουν.

Εξι μέρες περνούν έτσι. Εξι ατέλειωτες -για τους έγκλειστους- μέρες. Η σκιά του φόβου έχει σκεπάσει την πόλη. Εκείνοι περίμεναν αυτό που μπορούσαν να κατανοήσουν: την επίθεση. Αλλά αντιμετώπιζαν το ακατανόητο: την αδιαφορία. Μουσική... από σάλπιγγες και ησυχία. Και μετά τίποτε. Κάτι πολύ άσχημο ετοιμαζόταν γι' αυτούς. Το αισθάνονται αλλά δεν μπορούν να το δουν. Την έβδομη μέρα, το ίδιο σκηνικό επαναλαμβάνεται επτά φορές. Μόνο που την έβδομη μέρα, στος τέλος των επτά περιφορών, ακούγεται επιτέλους ο αλλαλαγμός από την μεριά των Ισραηλιτών. Μόνο που αυτό ήταν το μόνο που μπόρεσαν ν' ακούσουν. Γιατί αμέσως μετά τα τείχη έπεσαν μέσα σ' εκωφαντικό θόρυβο παρασύροντας όλους αυτούς που ήσαν επάνω τους και αφήνοντας την πόλη γυμνή στο έλεος των εισβολέων. Μια μεγάλη νίκη είχε κερδηθεί χωρίς μάχη στην ουσία. Απώλειες για τους επιτιθέμενους Ισραηλίτες: μηδέν.

Η μάχη στην πραγματικότητα είχε γίνει αυτές τις επτά μέρες. Γιατί η μάχη έχει γίνει στον πνευματικό χώρο και οι δυνάμεις που κρατούν την Ιερικώ συντρίφτηκαν. Συντρίφτηκαν από τις σάλπιγγες, την περιφορά και τη σιωπή. Σε σημερινές αντιστοιχίες, συντρίφτηκαν από την προσευχή -σε γνωστές και άγνωστες γλώσσες- τη νηστεία και τη λατρεία προς τον Θεό και την εξύψωσή Του πάνω από οποιοδήποτε άλλον. Ομως εδώ υπάρχει ένα σημαντικό στοιχείο που πρέπει να προσέξουμε: η υπακοή και η υποταγή στον αρχηγό και η ενότητα του στρατεύματος.

Αλλη μία φορά είχαν προσπαθήσει οι Ισραηλίτες να πάρουν τη Χαναάν. Αρχηγός τους τότε ήταν ο Μωϋσής. Ομως τότε, όταν οι δώδεκα κατάσκοποι έφεραν άσχημα νέα, απείθησαν στον αρχηγό τους διασπάστηκαν, όρμηξαν σε μια μάχη με τεράστιες απώλειες και τελικά κατέληξαν να περιφέρονται στην έρημο για σαράντα ολόκληρα χρόνια.

Η στρατηγική που καλούνταν ν' ακολουθήσουν αυτή τη φορά υπό τον Ιησού του Ναυή, ήταν ακόμη πιο παράξενη. Ολη η επιτυχία της κρεμόταν από ένα κυρίως πράγμα: να κρατήσουν όλες αυτές τις μέρες το στόμα τους κλειστό.

Αν μουρμούριζαν, κριτικάριζαν, διαφωνούσαν ή ό,τι άλλο, θα διασπώνταν με αποτέλεσμα τη βέβαιη ήττα τους. Το να υπακούσουν στον αρχηγό τους και να κάνουν ό,τι τους λέει ήταν ζωτικής σημασίας.

Και σήμερα αντίστοιχα, αν πρόκειται η Εκκλησία να καταλάβει τα οχυρώματα του εχθρού, πρέπει να ξέρει ότι η διάσπαση, η φαγωμάρα, η "πολυφωνία", η αλληλοκριτική δεν θα την ωφελήσουν. Αυτό ωφελεί μόνο τον εχθρό μας. Η δύναμη βρίσκεται στην ενότητα. Κάθε φορά που κάποιος ξεκινάει μόνος του να σώσει τον κόσμο ένα είναι βέβαιο: πορεύεται προς τη βέβαιη καταστροφή του.

Και ενώ είναι σωστό να έχουμε διάκριση για να ξεχωρίζουμε το καλό από το κακό, από την άλλη μεριά είναι εξίσου λάθος να χρησιμοποιούμε αυτή μας τη διάκριση για κριτική. Γιατί η κριτική καθαιρεί και συντρίβει ποτέ δεν οικοδομεί.

Ο Κύριος είχε πει στη μοιχαλίδα που έφεραν μπροστά Του για λιθοβολισμό: "Τυναίκα που είναι οι κατήγοροί σου, δε σε καταδίκασε κανείς; ...Ούτε εγώ σε καταδικάζω" (Ιωάννης η:10,11). Ο Ιησούς δεν μπορούσε να παραβεί το νόμο. Έδωσε όμως μια άλλη διάσταση στο νόμο: έδειξε σ' αυτούς τους ανθρώπους ότι κανείς δεν μπορεί να κάνει τον κριτή γιατί κανείς δεν είναι αναμάρτητος. Κι έτσι, εφόσον εκείνοι δεν την καταδίκασαν ούτε κι Εκείνος θα την καταδίκαζε. Πρέπει να καταλάβουμε ότι όταν καταδικάζουμε αντί να στηρίζουμε δίνουμε ήδη τα όπλα στο Σατανά για να μας νικήσει.

Κλείνοντας αυτή τη μικρή αναφορά σ' ένα τεράστιο θέμα ερχόμαστε πάλι εκεί που ξεκινήσαμε. "Δια πίστεως έπεσαν τα τείχη της Ιερικώ..." Το όλο θέμα εστιάζεται στην πίστη. Γιατί για να κάνουν όλα αυτά τα βήματα που ως εδώ αναφέρουμε, από το να διασχίσουν ένα αφρισμένο ποτάμι μέχρι να αρχίσουν να περιφέρονται γύρω από τα τείχη χωρίς να επιτίθενται υπακούοντας στην πιο παράξενη στρατηγική που έχει ποτέ ακουστεί αυτό που χρειάζεται είναι πίστη σ' Αυτόν που προστάζει.

XIV

Αποφεύγοντας Την Κρίση

"Δια πίστεως η πόρνη Ραάβ δεν συναπωλέσθη με τους απειθήσαντας, δεχθήσα τους κατασκόπους με ειρήνην." Εβραίους ια:31

Ένα από τα πιο εντυπωσιακά πράγματα -αν το καλοσκεφτεί κανείς- είναι ότι από την καταστροφή της Ιεριχώ γλίτωσε μόνο ένας άνθρωπος. Για την ακρίβεια γλίτωσε μόνο μια οικογένεια. Και η οικογένεια αυτή δεν ήταν κάποια σπουδαία οικογένεια, ούτε κάποια διάσημη οικογένεια. Δεν ήταν η βασιλική οικογένεια, ούτε κάποιου ευγενούς ή σπουδαίου ή μορφωμένου ανθρώπου η οικογένεια. Ήταν η οικογένεια μιας πόρνης.

Αν μη τι άλλο, αυτό από μόνο του είναι αρκετά παράξενο. Τι ήταν αυτό που έσωσε την οικογένεια της γυναίκας αυτής; Τι ήταν αυτό που έκανε τους Ισραηλίτες να δείξουν έλεος σ' αυτή και στην οικογένειά της ενώ κατέσκαψαν στην κυριολεξία όλη την υπόλοιπη πόλη; Τι ήταν αυτό που τους έκανε να αφήσουν ζωντανή την οικογένεια μιας πόρνης;

Η ιστορία μας είναι γνωστή. Οι δύο Ισραηλίτες κατάσκοποι που πήγαν να δουν την πόλη κατέληξαν στο σπίτι της. Ήσαν εχθροί. Η λογική έλεγε ότι έπρεπε να τους παραδώσει στους φρουρούς της πόλης που τους πήραν ειδηση κι άρχισαν να τους ψάχνουν. Αντί αυτού όμως η γυναίκα αυτή έκανε το αντίθετο: έκρυψε τους κατασκόπους και μετά

τους βοήθησε να αποδράσουν ενώ ταυτόχρονα παραπλάνησε τους διώκτες τους. Γιατί όμως το έκανε αυτό;

Ο συγγραφέας της προς Εβραίους λέει: "...δια πίστεως...". Η γυναίκα αυτή είδε κάτι που όλοι οι άλλοι στην Ιεριχώ δεν μπορούσαν να δουν.

Ιωάννης 9:39

39. Και είπεν ο Ιησούς, Εγώ δια κρίσιν ήλθον εις τον κόσμον τούτον, δια να βλέπωσιν οι μη βλέποντες και να γείνωσι τυφλοί οι βλέποντες.

Η γυναίκα αυτή είδε ότι η κρίση είχε έλθει πάνω στην πόλη. Τα μάτια της -δια της πίστεως- άνοιξαν στον πνευματικό χώρο και αντιλήφθηκε ότι η κρίση που πλησίαζε ήταν αναπόφευκτη. Το τέλος της Ιεριχώ όπως την ήξεραν μέχρι τότε είχε έλθει. Όλοι οι άλλοι ήταν τυφλωμένοι και δεν έβλεπαν ότι η πόλη τους ήταν καταδικασμένη. Γιατί; Διότι είχαν το θάρος τους στα τείχη της. Τα θεωρούσαν απόρθητα. Όμως ξέρουμε πως δεν ήταν έτσι. Ο Ιωάννης ο βαπτιστής φώναζε στους Φαρισαίους:

Ματθαίος 7:9

7. ...γεννήματα εχιδνών τις έδειξεν εις εσάς να φύγητε από της μελλούσης οργής;

9. Και μη φαντασθήτε να λέγητε καθ' εαυτούς, Πατέρα έχομεν τον Αβραάμ, διότι σας λέγω ότι δύναται ο Θεός εκ των λίθων τούτων να αναστήση τέκνα εις τον Αβραάμ.

Αυτό που τους έλεγε ο Ιωάννης ήταν να μην έχουν το θάρος τους στην καταγωγή τους. Για τον Θεό λαός Του θεωρείται όποιος ζει με πίστη προς Αυτόν όπως κι ο Αβραάμ έζησε και όχι όποιος είναι απλά σαρκικός απόγονος του Αβραάμ χωρίς να ζει με πίστη. Μην ξεχνάμε ότι ο πρώτος κατά σάρκα απόγονος του Αβραάμ που απορρίφθηκε από τον Θεό ήταν ο Ησαύ, ο αδελφός του Ιακώβ. Κι αυτό γιατί ο Ησαύ, αν και εγγονός του Αβραάμ, ήταν σαρκικός. Δεν είχε καμιά πίστη προς τον Θεό και τις υποσχέσεις Του. Κατά τον ίδιο τρόπο, ο Ιησούς αποκάλυψε τους Ισραηλίτες της εποχής του που δεν πίστευαν σ' Αυτόν, "σεις είσθε εκ πατρός του διαβόλου" (Ιωάννης 9:44) και όχι τέκνα του Αβραάμ όπως τους άρεσε να αυτοαποκαλούνται. Κατά τον ίδιο τρόπο που ο Ιωάννης τους αποκάλυψε "γεννήματα εχιδνών" κι όχι παιδιά του Αβραάμ. Όπως λέει κι ο συγγραφέας της προς Εβραίους:

Εβραίους ια: 6

6. Χωρίς δε πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήσει τις εις Αυτόν.

Ετσι λοιπόν, βλέπουμε ότι η Ραάβ η πόρνη άκουσε τι έκανε ο Θεός για τους Ισραηλίτες πίστεψε σ' αυτά που άκουσε και έκανε αυτό που έπρεπε: δέχθηκε τους κατασκόπους με ειρήνη.

Ο Κύριος όταν απέστειλε τους μαθητές Του τους είπε:

Ματθαίος ι:11-15,40

11. Εις οποίαν δε πόλιν ή κώμην εισέλθητε, εξετάσατε τις είναι άξιος εν αυτή, και εκεί μείνατε εωσού εξέλθητε.

12. Εισερχόμενοι δε εις την οικίαν, χαιρετήσατε αυτήν.

13. Και εάν μεν η οικία είναι αξία, ας έλθη η ειρήνη σας επ' αυτήν. Αλλά εάν δεν είναι αξία, η ειρήνη σας ας επιστρέψη εις εσάς.

14. Και όστις δεν σας δεχθή μηδέ ακούση τους λόγους σας, εξερχόμενοι της οικίας ή της πόλεως εκείνης, εκτινάξτε τον κονιορτόν των ποδών σας.

15. Αληθώς σας λέγω, ελαφροτέρα θέλει είσθαι η τιμωρία εν ημέρα κρίσεως εις την γην των Σοδόμων και Γομόρρων παρά εις την πόλιν εκείνην.

40. Όστις δέχεται εσάς εμέ δέχεται και όστις δέχεται εμέ δέχεται τον αποστείλαντά με.

Η Ραάβ δέχθηκε τους κατασκόπους με ειρήνη. Η ειρήνη τους ήλθε πάνω της και έμεινε στο σπίτι της. Δεχόμενη τους κατασκόπους, δέχθηκε τον Θεό τους. Εδειξε την πίστη της και με αυτή την πίστη πέρασε από τον θάνατο στη ζωή κυριολεκτικά και μεταφορικά.

Όταν οι άγγελοι του Κυρίου πήγαν στα Σόδομα και τα Γόμορρα για να φέρουν την κρίση επάνω τους, εφύλαξαν τον Λωτ από την κρίση αυτή γιατί εκείνος τους δέχθηκε και τους πήρε σπίτι του θέλοντας να τους προστατεύσει από τη βέβηλη επιθυμία των κατοίκων. Μετά δέχθηκε με πίστη την αναγγελία της κρίσης και έσπευσε να φύγει από την πόλη. Οι γαμπροί του δεν τον πίστεψαν και έμειναν. Η γυναίκα του δεν ήθελε πραγματικά να φύγει και τελικά, αν και διέφυγε, στην αρχή

έγινε στήλη άλατος γιατί δεν πίστεψε την προειδοποίηση των αγγέλων. Ο Λωτ και οι κόρες του γλίτωσαν.

Παρόμοια και η Ραάβ, όχι μόνο πίστεψε, αλλά και μίλησε στους συγγενείς της. Οσοι πίστεψαν και μαζεύτηκαν στο σπίτι της, σώθηκαν. Όταν η πόλη έπεσε, αυτοί εξήλθαν σώοι και αβλαβείς. Οσοι δεν πίστεψαν και δεν πήγαν, χάθηκαν μαζί με την υπόλοιπη πόλη.

Η Ιεριχώ βρισκόταν σε μια καλή εποχή. Κανείς δεν περίμενε την κρίση. Τα Σόδομα και τα Γόμορρα, η γη πριν τον κατακλυσμό του Νώε, η Βαβυλώνα, ακόμη και η Ιερουσαλήμ πριν τη βαβυλωνιακή αιχμαλωσία, όλες βρίσκονταν σε εποχή ευημερίας. Κανείς δεν περίμενε, κανείς δεν πίστευε στην επερχόμενη κρίση. Ολοι σχεδόν ήσαν αποκοιμισμένοι μέσα στην τρυφελότητα του βίου. "Ψυχή μου φάγε, πίες, ευφραίνου..." είτε ο άφρων πλούσιος στην τόσο γνωστή παραβολή του Ιησού Χριστού. Τη συνέχεια την ξέρουμε: "Ταύτην την νύκτα την ψυχή σου απαιτούσιν από σου..." (Λουκάς ιβ:20).

Η κρίση έρχεται όταν δεν την περιμένει κανείς. Μόνο οι άγρυπνες ψυχές που εκζητούν τον Κύριο αναγνωρίζουν τα σημεία των καιρών. Μόνο εκείνοι ξέρουν ότι αυτή η φαινομενική ευμάρεια, που μαζί της έχει επιφέρει την αύξηση της ανομίας, δεν εγκυμονεί άλλο παρά την επικείμενη κρίση.

Κι όσο κι αν φωνάζουν οι διάφοροι ψευδοπροφήτες, όπως τότε στην Ιερουσαλήμ, η κρίση θα έλθει αν δεν υπάρξει μετάνοια. Λαμπρό παράδειγμα, η Νινευή που πίστεψε στο κήρυγμα του Ιωνά και μετανόησαν όλοι, αρχίζοντας από τον βασιλιά μέχρι τον τελευταίο υπήκοο. Αντίθετα, η Ιερουσαλήμ δεν πίστεψε και το τέλος ήλθε όπως το είχαν προφητεύσει οι αληθινοί προφήτες του Κυρίου.

A Θεσσαλονικείς ε:3

3. Επειδή όταν λέγωσιν ειρήνη και ασφάλεια, τότε επέρχεται επ' αυτούς αιφνίδιος όλεθρος, καθώς αι ωδίνες εις την εγκυμονούσαν και δεν θέλουσιν εκφύγει.

Ετσι λοιπόν, η Ραάβ πίστεψε, δέχθηκε και σώθηκε "αυτή και ο οίκος της". Και έλαβε ανταμοιβή μεγάλη. Μια ανταμοιβή που δεν την φανταζόταν. Η Ραάβ παντρεύτηκε έναν προύχοντα από τη φυλή του Ιούδα, τον Σαλμών ο οποίος υπήρξε προ-πάππος του βασιλιά Δαβίδ. Και όλοι ξέρουμε ότι από το γεννεαλογικό δένδρο του βασιλιά Δαβίδ -που πάει πίσω μέχρι τον Αβραάμ και τον Αδάμ- εξήλθαν οι επίγειοι γονείς του Ιησού Χριστού, ο Ιωσήφ και η Μαριάμ.

Ματθαίος α:5-6

5. Σαλμών δε εγέννησε τον Βοόζ εκ της Ραάβ, Βοόζ δε εγέννησεν τον Ωβήδ εκ της Ρουθ, Ωβήδ δε εγέννησε τον Ιεσσαί,

6. Ιεσσαί δε εγέννησε τον Δαβίδ τον βασιλέα...

Βλέπουμε λοιπόν μία πρώην πόρνη να συμπεριλαμβάνεται στο γενεαλογικό δένδρο του Ιησού Χριστού. Και επίσης μια αλλογενής, η Ρουθ η Μωαβίτισσα που παντρεύτηκε τον Βοόζ, γιο του Σαλμών. Ο Θεός μπορεί να μας φαίνεται παράξενος στις επιλογές Του, αλλά έτσι είναι τα πράγματα: ο Θεός κρίνει με βάση την πίστη κι όχι με βάση τη συγγένεια ή τα κληρονομικά δικαιώματα.

Ο Θεός μπορεί να φτιάξει λαό κι απ' τις πέτρες ακόμη. Γι' αυτό, ας προσέχουμε. Κι ας θυμόμαστε:

Χωρίς δε πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήσει τις εις Αυτόν...

Επίλογος

"Διότι αληθώς σας λέγω ότι όστις είπη προς το όρος τούτο, Σηκώθητι και ρίφθητι εις την θάλασσαν και δεν διστάση εν τη καρδιά αυτού, αλλά πιστεύση ότι εκείνα τα οποία λέγει γίνονται, θέλει γίνει εις αυτόν ό,τι εάν είπη." Μάρκος ια:23

Στο κατά Μάρκον Ευαγγέλιο, στο ια κεφάλαιο, υπάρχει η γνωστή σε όλους μας ιστορία της συκιάς την οποία καταράστηκε ο Ιησούς επειδή τη βρήκε άκαρπη. Όπως ξέρουμε όταν ξαναπέρασαν από εκεί την άλλη μέρα ο Ιησούς και οι μαθητές Του, βρήκαν τη συκιά να έχει ξεραθεί. Κατάπληκτος ο Πέτρος για την ταχύτητα με την οποία έλβε χώρα το γεγονός το επισημαίνει στον Κύριο και Εκείνος με τη σειρά Του, απαντάει στους μαθητές Του με την δήλωση που βλέπουμε παραπάνω.

Πριν προχωρήσουμε στην ανάλυση αυτής της – καθ' όλα – εκπληκτικής δήλωσης θα ήθελα να δούμε το περιστατικό από πιο κοντά. Γιατί καταράστηκε τη συκιά ο Ιησούς; Εκ πρώτης όψεως, κάποιος που δεν ξέρει θα μπορούσε να πει ότι ξέσπασε τα νεύρα Του και την απογοήτευσή Του που δε βρήκε να φάει ενώ περνούσε, πάνω στο αθώο δένδρο. Και μάλιστα σε μια χωρίς νόημα επίδειξη υπερφυσικής δύναμης. Όμως ταιριάζει κάτι τέτοιο στο χαρακτήρα του Κυρίου μας; Μήπως συνέβαινε κάτι άλλο;

Πιστεύω ακράδαντα ότι οι πράξεις και τα λόγια του Ιησού Χριστού δεν ήσαν ούτε μία στιγμή χωρίς νόημα ή χωρίς σκοπό. Ο Κύριος πάντα είχε σκοπό σε ότι έκανε και έλεγε. Και σ' αυτή την περίπτωση σκοπό

είχε να διδάξει. Και όχι βέβαια να διδάξει πώς να καταριόμαστε! Αλλά τότε τι;

Μάρκος ια:14

14. Και αποκριθείς ο Ιησούς είπε προς αυτήν...

Δεν είναι παράξενο το ρήμα που χρησιμοποιεί ο Λόγος του Κυρίου; Συνήθως αποκρινόμαστε σε κάποιον που μας απευθύνει το Λόγο. Και οπωσδήποτε όχι σε δένδρο. Αρα κάτι είχε αυτό το δένδρο για να του απευθύνει το λόγο ο Ιησούς.

Πιστεύω ότι ο Κύριος δεν απευθύνθηκε στο δένδρο αλλά στην κατάσταση που αυτό αντιπροσώπευε για το Ισραήλ – και γενικά για τον θρησκευόμενο κόσμο. Η γεμάτη φύλλα αλλά χωρίς καρπό συκιά αντιπροσώπευε την αληθινή πνευματική κατάσταση του Ισραήλ εκείνη την εποχή. Είχαν θρησκεία, αλλά είχαν χάσει τον Θεό. Είχαν διδασκαλίες, αλλά δεν είχαν καρπό. Είχαν δικαίωση, αλλά προερχόταν από τη στεγνή τήρηση του νόμου τους. Είχαν προσύλητους αλλά τους έκαναν γιους του σκότους ("υιούς της γεέννης") αντί για παιδιά του φωτός.

Η συκιά η γεμάτη φύλλα ήταν όμορφη στην όψη, αλλά άχρηστη! Δεν μπορούσε να εκπληρώσει τον προορισμό της – να καλύψει την πείνα ενός ανθρώπου, να δώσει τροφή. Και η θρησκεία των Ισραηλιτών – και κάθε θρησκεία νεκρή χωρίς πίστη – έτσι είναι. Έχει θεωρίες ωραίες αλλά δεν μπορεί να καλύψει ζωτικές ανάγκες των ανθρώπων που προσέρχονται σ' αυτήν. Κι έτσι, ενώ την πλησιάζουν για να βρουν ζωή, το μόνο που μπορούν να περιμένουν είναι ο θάνατος από πνευματική πείνα. Ο Ιησούς έλεγε στους Φαρισαίους:

Ιωάννης ε:39,40

39. Ερευνάτε τας γραφάς διότι σεις νομίζετε ότι εν αυταίς έχετε ζωήν αιώνιον, και εκείναι είναι αι μαρτυρούσαι περί εμού.

40. Πλην, δεν θέλετε να έλθητε προς εμέ, δια να έχητε ζωήν.

Είναι ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα της θρησκείας αυτό. Ερευνούσαν τις Γραφές κατά τέτοιο τρόπο που αντί να βρίσκουν τον Κύριο, τον έχαναν περισσότερο. Αντί για ζωή, αποκόμιζαν θάνατο από τις μελέτες τους. Και ο λόγος ήταν ότι "δεν ήθελαν τον Κύριο". Όταν η μελέτη τους τους οδηγούσε προς τον Κύριο, εκείνοι Του γύριζαν την

πλάτη και συνέχιζαν τις θεολογίες τους. Ενώ ο πρακτικός και απλός σκοπός των Γραφών ήταν να τους οδηγήσει στην επίγνωση του Θεού, εκείνοι προτιμούσαν να Τον αποφεύγουν επιμελώς και να κάνουν ερμηνείες επί ερμηνειών. Να πλένουμε τα χέρια πριν από το φαγητό ή όχι; Και πόσο να τα πλένουμε; Να φοράμε έτσι τα ρούχα μας ή αλλιώς; Να περπατάμε το Σάββατο ή όχι και μέχρι πού; Να θεραπεύεται κανείς το Σάββατο ή να μένει άρρωστος; Ιδού η απορία.

Στο περιστατικό με τη συκιά, ο Κύριος σκόπευε να διδάξει πίστη. Ηθελε να δείξει στους μαθητές Του ότι όταν η πίστη έρχεται, η θρησκεία πεθαίνει. Αν δεν έχει να προσφέρει τίποτε άλλο από πράσινα φύλλα, τότε καλύτερα να ξεραθεί για να μην πιάνει και τον τόπο όπως είπε σε μια παραβολή Του ο Κύριος (Λουκάς ιγ:6,7). Έτσι, όταν η προσωποποίηση της πίστης στάθηκε απέναντι στην προσωποποίηση της θρησκείας αποκρίθηκε προς αυτήν, "κανείς να μην ξαναφάει καρπό από σένα."

Για τον Κύριο είχε σημασία οι μαθητές Του να καταλάβουν ότι τα παχιά λόγια μιας νεκρής θρησκείας είναι το μεγαλύτερο νεκροταφείο της αληθινής πίστης και ο μόνος τρόπος να αποφύγεις μια τέτοια κατάσταση είναι να την επιτιμήσεις. Ας δούμε όμως τι εννοούσε με όλα αυτά...

Στην έκπληκτη δήλωση του Πέτρου, "Ραββί, ιδέ, η συκή την οποία κατηράσθης εξηράνθη", (Μάρκος ια:21), ο Ιησούς απαντάει:

Μάρκος ια:22,23

22. Εχετε πίστην Θεού.

23. Διότι αληθώς σας λέγω ότι όστις είπη προς το όρος τούτο, Σηκώθητι και ρίφθητι εις την θάλασσαν, και δεν διαστάσει εν τη καρδιά αυτού, αλλά πιστεύσει ότι εκείνα τα οποία λέγει γίνονται, θέλει γείνει εις αυτόν ό,τι εάν είπη.

Μέσα σ' αυτά τα λίγα λόγια ο Κύριος δίνει τον τρόπο να γνωρίσουμε την αληθινή πίστη από την κίβδηλη αλλά και τον τρόπο λειτουργίας της πίστης.

Κατ' αρχήν λέει ότι πρέπει να έχουμε την πίστη του Θεού, δηλαδή το είδος της πίστης που και ο Θεός έχει. Όσο κι αν ακούγεται εκπληκτικό, αυτό είναι που περιμένει ο Θεός από εμάς – να έχουμε τη δική Του πίστη. Κι αυτό σημαίνει δύο πράγματα:

- I. Οτι για να το ζητάει ο Θεός δεν είναι αδύνατον. Ο Θεός δεν ζητάει από εμάς παράλογα πράγματα. Δε θα μας ζητούσε κάτι που δεν μπορούμε να κάνουμε. Γι' αυτό και ο Κύριος μας εξηγγεί παρακάτω πώς μπορεί να γίνει αυτό.
- II. Οτι για να μας τονίζει ότι πρέπει να έχουμε μια πίστη που πρέπει να είναι σαν του Θεού, άρα θα υπάρχει και μια πίστη που δεν είναι σαν την πίστη του Θεού. Για να θέλει να έχουμε το είδος της πίστης του Θεού, σημαίνει ότι δε θέλει να έχουμε το είδος της πίστης που οι άνθρωποι συνήθως έχουν. Θα μιλήσουμε διεξοδικότερα γι' αυτό παρακάτω.

Όταν ο Κύριος μας λέει να έχουμε την πίστη του Θεού θέλει να τραβήξει την προσοχή μας στο γεγονός ότι η πίστη του Θεού είναι κάτι πολύ διαφορετικό από ότι μέχρι τώρα έχουμε συνηθίσει να θεωρούμε ως πίστη. Οι άνθρωποι συνηθίζουν να θεωρούν πιστούς αυτούς που ξέρουν να λένε ωραία και μεγάλα θρησκευόμενα λόγια, ξέρουν τις Γραφές απ' έξω, λένε ωραίες και μακριές ρητορικές προσευχές, είναι σπουδαίοι στη θεωρία – τη θρησκευτική θεωρία – και με δυο λόγια μοιάζουν καταπληκτικά στη συκιά του περιστατικού που αναφέραμε.

Όλοι έχουμε την τάση να θαυμάζουμε ένα καταπράσινο δένδρο, όμως σ' ένα πεινασμένο δε θα κάνει την παραμικρή εντύπωση ένα τέτοιο δένδρο αν είναι άκαρπο. Κι ο Κύριός μας θέλησε να τραβήξει την προσοχή μας πάνω σ' αυτό ακριβώς: η αληθινή πίστη έχει καρπό, καλύπτει ανάγκες. Αν δεν μπορεί να το κάνει, είναι άχρηστη. Γι' αυτό ο Ιάκωβος στην επιστολή του λέει ότι η πίστη που λέει στον πεινασμένο και γυμνό αδελφό μας "ύπαγε, χορτάζου και θερμαίνου" χωρίς να του παρέχει τα αναγκαία για τροφή και ένδυση είναι νεκρή. Και λέει κάτι ακόμη πιο σοκαριστικό: τέτοια πίστη (άκαρπη) έχουν και τα δαιμόνια (Ιάκωβος β κεφάλαιο).

Έτσι λοιπόν, κύριο χαρακτηριστικό της πίστης του Θεού είναι ότι δίνει, καλύπτει ανάγκες. Αντίθετα οι Φαρισαίοι, για παράδειγμα, τι έκαναν; Με την πρόφαση των μακρών προσευχών, έπαιρναν τα σπίτια των χηρών και των ορφανών. Και ο Χριστός επανειλημμένα τους στηλίστευσε γι' αυτό. Γι' αυτό και έλεγε σ' όσους τον άκουγαν, "Αν η δικαιοσύνη σας δεν είναι ανώτερη από την δικαιοσύνη των γραμματέων και φαρισαίων, δεν μπορείτε να εισέλθετε στη βασιλεία των ουρανών" (Ματθαίος ε:20). Κι έτσι ερχόμαστε σ' ένα δεύτερο σημείο της πίστης του Θεού: η πίστη του Θεού σε δικαιώνει.

Η δικαιοσύνη των φαρισαίων προερχόταν από τα "καλά" τους έργα. Είχαν συστήσει τη δική τους δικαιοσύνη στηριγμένη πάνω σε έργα και αρνούσαν τη δικαιοσύνη του Θεού που είναι στηριγμένη στην πίστη προς Αυτόν. Ο απόστολος Παύλος το είχε θέσει ως εξής:

Ρωμαίους ε:1

1. Δικαιωθέντες λοιπόν εκ πίστεως έχομεν ειρήνη προς τον Θεόν δια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Η ειρήνη με τον Θεό έρχεται γιατί εμπιστευόμαστε στη χάρη του Θεού να μας δικαιώσει και να μας σώσει δια του αίματος του Ιησού Χριστού. Έχοντας δεχτεί αυτό το γεγονός, τότε μπορούμε να κάνουμε έργα αληθινής πίστεως. Αν το αρνούμαστε, τότε τα έργα μας θα είναι έργα υποκρισίας όπως αυτά των φαρισαίων.

Ας δούμε τώρα αυτό που είπε στη συνέχεια ο Κύριός μας σχετικά με το πώς θα διακρίνουμε την πίστη του Θεού και πώς δουλεύει η πίστη του Θεού.

Ο Κύριος είπε ότι αυτός που θα πει κάτι και δεν θα διστάσει στην καρδιά του θα το δει να γίνεται ό,τι κι αν είναι αυτό. Το μυστικό δε βρίσκεται στο τι λες αλλά στο πώς το λες. Αυτά που πραγματικά θα λάβουν χώρα στη ζωή σου είναι αυτά που υπάρχουν στην καρδιά σου κι όχι αυτά που υπάρχουν στο μυαλό σου διότι, εκ του περισσεύματος της καρδιάς λαλεί το στόμα" (Ματθαίος ιβ:34). Αν αυτό το περισσεύμα της καρδιάς σου είναι καλό – αν η καρδιά σου ξεχειλίζει, μ' άλλα λόγια, από καλά πράγματα – καλό θα πεις και καλό θα δεις να γίνεται. Το αντίθετο ισχύει εξίσου. Το κακό που ξεχειλίζει από την καρδιά μόνο κακό θα φέρει. Γι' αυτό ο Σολομών λέει:

Παροιμίες δ:23

23. Μετά πάσης φυλάξεως φύλαττε την καρδιαν σου διότι εκ ταύτης προέρχονται αι εκβάσεις της ζωής.

Ο Κύριος το είχε θέσει ως εξής: "Εκεί που είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδιά σας" (Ματθαίος ς:21). Αρα λοιπόν, αν η καρδιά σου είναι στα πράγματα του Θεού, θα ξεχειλίζει από καλά πράγματα και δε θα διστάζεις στα καλά. Καλά θα λες, καλά θα έχεις. Αν όμως η καρδιά σου είναι στα πράγματα του κόσμου, τότε μόνο κακές εκβάσεις μπορείς να περιμένεις από την καρδιά σου.

Πρέπει να καταλάβουμε ότι το μυστικό της πίστης βρίσκεται στην καρδιά και όχι στο μυαλό μας. Γι' αυτό και δεν έχει νόημα να προσπαθούμε να κάνουμε πλύση εγκεφάλου στον εαυτό μας με τα "κατάλληλα" εδάφια προκειμένου να αποκτήσουμε πίστη σαν άλλοι βουδιστές μοναχοί που επαναλαμβάνουν μάντραμ ή σα μάγοι που λέμε μαγικά ξόρκια. Δε θα πείσουμε τους εαυτούς μας με αυτό τον τρόπο αν η καρδιά μας δεν ακολουθεί. Η πίστη του Θεού δεν κάνει την καρδιά να διαστάζει, αντίθετα την κάνει να αναπαύεται. Αν η καρδιά μας δεν αναπαύεται και δεν ειρηνεύει σε κάτι που λέμε πως πιστεύουμε, τότε καλύτερα να το ξεχάσουμε. Δεν έχουμε την πίστη του Θεού σ' αυτό το θέμα.

Το σφάλμα βρίσκεται στο ότι δεν γνωρίζουμε πως είναι πολύ πιο εύκολο για το μυαλό να δεχτεί κάτι αμέσως μόλις το ακούσει, ενώ η καρδιά δεν ακολουθεί τόσο εύκολα. Μ' αυτό θέλω να θυμηθούμε την παραβολή του σπορέα που είπε ο Κύριός μας σαν παράδειγμα του πώς δέχονται οι άνθρωποι το Λόγο Του.

Λέει λοιπόν ότι υπάρχει ένας τύπος ανθρώπου που ακούει και δέχεται "μετά χαράς" το Λόγο αλλά μόλις γίνει διωγμός για το Λόγο, σκανδαλίζεται και φεύγει. Κι αυτό γιατί η καρδιά του παρομοιάζεται με πετρώδες χωράφι που έχει λίγο χώμα μόνο από πάνω κι έτσι το "φυτό" του Λόγου δε βρίσκει μέρος να αναπτυχθεί.

Αυτό μας λέει ότι η καρδιά πρέπει να προετοιμαστεί κατάλληλα αν πρόκειται ο Λόγος να φέρει καρπό πίστεως στη ζωή μας. Πρέπει να ξεχερσωθεί, να καθαριστεί από τις πέτρες αν πρόκειται να δούμε ποτέ καρποφορία. Και αυτό είναι κάτι που πολλές φορές – αν όχι πάντα – πονάει, πλην όμως είναι αναγκαίο.

Θα το πω και πάλι. Η βάση για την πίστη είναι στην καρδιά κι όχι στο μυαλό. Δεν έχει σημασία αν συμφωνείς σε κάτι που ακούς. Εξέτασε την καρδιά σου αν το δέχεται. Γιατί αν διαστάζει να το δεχτεί, αν έχει αμφιβολία, τότε, όσο κι αν το μυαλό σου λέει ναι, αποτελέσματα δε θα δεις στη ζωή σου. Γι' αυτό ενώ ο Κύριος είπε ότι με ένα κόκο σινάπεως σε μέγεθος πίστη, θα μετακινούμε εμπόδια σε μέγεθος βουνού, εμείς χρειαζόμαστε το αντίθετο. Χρειαζόμαστε πίστη σε μέγεθος βουνού για να μετακινούμε εμπόδια σε μέγεθος κόκου σιναπιού. Γι' αυτό "μετά πάσης φυλάξεως φύλαττε την καρδιά σου...".

Προχωρώντας ο Κύριος λέει κάτι ακόμη σημαντικό για την πίστη – την πίστη του Θεού. Αποκαλύπτει πώς μπορεί να εμποδιστεί. "Μα καλά μπορεί να εμποδιστεί η πίστη του Θεού;!!" θα ρωτήσει κανείς. Και όμως μπορεί. Ας το δούμε:

Μάρκος ια:25,26

25. Και όταν ίστασθε προσευχόμενοι συγχωρείτε αν έχητέ τι κατά τινός, δια να συγχωρήση εις εσάς και ο Πατήρ σας ο εν τοις ουρανοίς τα αμαρτήματά σας.

26. ΑΛΛ' εάν σεις δεν συγχωρήτε, ουδέ ο Πατήρ σας ο εν τοις ουρανοίς θέλει συγχωρήσει τα αμαρτήματά σας.

Η πίστη πεθαίνει εκεί που υπάρχει ασυγχωρησία. Το μεγαλείο της πίστης του Θεού βρίσκεται μέσα στο μεγαλείο της συγχώρησής Του. Ο Θεός σαν τον πατέρα του ασώτου γιου, μας περιμένει με πίστη να επιστρέψουμε γιατί μας έχει ήδη συγχωρήσει στην καρδιά Του, έχει ήδη δώσει τον Υιό Του για τις αμαρτίες μας και έτσι, έχει κάνει δυνατή τη μετάνοιά μας. Αλλιώς θα ήταν αδύνατο να μετανοήσουμε. Ο Θεός έχει ήδη παράσχει το δρόμο της επιστροφής που είναι ο Σταυρός του Χριστού. Αλίμονο αν δεν επιστρέψουμε και αμελήσουμε μια τόσο μεγάλη σωτηρία!

Έτσι κι εμείς από τη μεριά μας πρέπει να συγχωρούμε αν έχουμε κάτι με κάποιον, αν θέλουμε να έχουμε πίστη στην προσευχή μας. Αλλιώς ας μην παλεύουμε άδικα. Η καρδιά μας θα διστάζει να πιστέψει επειδή θα ελέγχεται για την ασυγχωρησία της.

Κλείνοντας θέλω να δούμε ένα τελευταίο αλλά όχι ασήμαντο θέμα όσον αφορά την ύπαρξη ή όχι της πίστης.

Ιωάννης ε:44

44. Πώς δύνασθε σεις να πιστεύσητε οίτινες λαμβάνετε δόξαν ο εις παρά του άλλου και δεν ζητείτε την δόξαν την παρά του μόνου Θεού;

Ένα από τα μεγαλύτερα εμπόδια στο να έχεις πίστη είναι το να επιθυμείς τη δόξα των ανθρώπων. Μ' άλλα λόγια να σε νοιάζει η γνώμη των άλλων περισσότερο από τη γνώμη του Θεού. Να επιθυμείς την επιβράβευση των ανθρώπων αντί για την ευαρέσκεια του Θεού. Να θέλεις να έχεις καλό όνομα μεταξύ των ανθρώπων αδιαφορώντας για το πώς σε βλέπει ο Θεός.

Έτσι ήταν η εκκλησία των Λαοδικέων που αναφέρεται στην Αποκάλυψη γ:14 και κάτω. Αυτή ήταν μια εκκλησία που ήταν πλούσια και αυτάρκης με καλό όνομα μεταξύ των ανθρώπων και νόμιζε ότι δεν έχει καμιά ανάγκη. Όμως ποια ήταν η γνώμη του Κυρίου γι' αυτούς; "Είστε

τυφλοί, γυμνοί, ταλαίπωροι, φτωχοί κι ελεεινοί." Και το χειρότερο ήλθε στο τέλος όταν τους λέει ότι είναι στην πόρτα και χτυπάει να Του ανοίξουν. Ο Κύριος αντί να είναι μέσα στην εκκλησία Του, ήταν έξω και χτυπούσε μήπως και του ανοίξουν κι εκείνοι δεν είχαν καταλάβει τίποτε. Στην επιθυμία γι' ανθρωπινή δόξα και πλούτο δε χάνουμε μόνο την πίστη – χάνουμε και τον Θεό.

Αυτός ήταν κι ο ένας από τους τρεις πειρασμούς του Ιησού στην έρημο. Ο διάβολος του πρόσφερε όλα τα βασίλεια της γης και "την δόξαν αυτών" φτάνει να τον προσκυνούσε. Ομως ο Κύριος αρνήθηκε γνωρίζοντας ότι αυτό θα ήταν και το τέλος της πίστης Του στον Πατέρα αλλά και της σχέσης Του με Αυτόν.

Το μυστικό της πίστης βρίσκεται στη σχέση με τον Κύριο. Οσο πλησιάζουμε σ' Αυτόν θα δούμε τη δόξα Του και Εκείνος θα μας σκεπάσει με τη δόξα Του και όπως λέει, "τους δοξάζοντάς Με θέλω δοξάσει" (Α Σαμουήλ β:30).

Τότε η πίστη δε θα είναι ένα αδιάβατο βουνό, ούτε ένα ανυπέρβλητο εμπόδιο, ούτε κάτι το μυστηριώδες που μόνο ο Θεός έχει κι όπου θέλει το δίνει. Αντίθετα θα είναι κάτι φυσικό, σαν δεύτερη φύση όπως και για τον Θεό είναι ένα με τη θεία φύση Του.